

ДЖЪСТИН ДЕЙВИС ШАМПАНСКО В ПОЛУНОЩ

Превод от английски: Рени Димитрова, 2002

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Какво правиш тук, Крос? Тук изобщо не ти е мястото! — мърмореше си Девлин Крос, докато се промъкваше покрай редицата луксозни автомобили към широко извитото стълбище на къщата на Харлан Спенсър — сенатор от щата Калифорния.

Тъмният, добре ушит костюм, беше единствената му дреха, която можеше да мине за официално облекло. Фирмата му печелеше добре, но финансовото му положение все още не бе дотам добро, че да си позволи костюми по поръчка и копирени вратовръзки.

Не държеше да присъства на този прием, така че ако не харесат облеклото му и не го допуснат, това нямаше да разбие сърцето му. Единствената причина да бъде тук, бе грешката да каже, че не е зает, когато Франк Мейсън настоя да го доведе.

— Сенаторът харесва хора като теб — беше казал сегашния му клиент. — Млади, инициативни, които успешно ръководят собствения си бизнес. Причува му се камбанен звън, когато заговори за „американската мечта“.

„Аха — беше помислил насмешливо Дев, — изглежда аз съм олицетворението на «американската мечта». Само че за мен тази мечта е един кошмар.“

Вратата пред тях се отвори безшумно, като електронно контролираните врати на големите магазини на Мейсън. Те преминаха през фойе, покрито с черни и бели мраморни плочи и влязоха в голяма, елегантна зала. Не беше влизал в къщи с такива размери. Отнякъде долиташе лека музика — приятен фон на разговорите на гостите, облечени в скъпи тоалети.

Тридесет секунди след като бе отказал предложеното му от Мейсън „истинско питие“, той вече държеше в ръка чаша шампанско, донесено от усърдния сервитьор. Докато гледаше към Франк Мейсън, който си пробиваше път към богато заредения бар, си помисли, че би искал да е дошъл сам. Тогава поне щеше да има възможност да се

измъкне незабелязано. Той се усмихна, като си представи как изглежда очукания му стар джип между лимузините на паркинга.

Видя Мейсън да спира при висока и стройна блондинка в изискана сребриста черно-бяла рокля. Платът падаше меко и подчертаваше дългите, изящни линии на тялото.

„Какви крака!“ Тази мисъл го накара да трепне. Толкова отдавна не бе се заглеждал така... Косата ѝ бе прибрана в римска плитка. В този момент тя се обърна и пред погледа му се мерна видение с блестящи сини очи под слънчево руса коса. Но той успя бързо да го прогони, благодарение на дългогодишния си тренинг.

Дев се разтревожи, когато Мейсън вдигна ръка да го посочи и сериозно се притесни, когато го чу да казва:

— ... не познава никого. Моля те, погрижи се за него, скъпа.

— Разбира се, Франк. — Думите прозвучаха любезно, както и усмивката върху прекрасните устни на дамата, която го погледна.

Дев едва не изпусна чашата си.

За частица от секундата, той помисли, че може и да греши. Но когато видя широко разтворените очи и угасналата усмивка, разбра, че е истина. Невъзможна, разкъсваща сърцето истина!

Той инстинктивно направи крачка напред към бляскавото видение. Но в мига, когато тръгна, съзря промяната в нея. Видя спокойното, резервирано изражение да се завръща върху лицето ѝ като маска... Може би този миг на разтърсващо разпознаване не бе съществувал...

Мейсън взе чашата си и тръгна към Дев, за да ги представи един на друг.

— Това е Дев Крос. Дев, Меган Спенсър — дъщеря на сенатора.

Дев като че ли беше онемял, но Меган нямаше такъв проблем.

— Господин Крос — кимна му тя. Гласът ѝ бе идеална комбинация от гостоприемство и хладна дистанцираност. Като на домакиня към гост. И към непознат...

— Госпожица... Спенсър? — Най-последно съумя да проговори той.

— Да — отвърна тя. — Виждам, че вече имате питие, господин... Крос. Бюфетът е там, в ъгъла, моля, сервирайте си. А, Синтия, здравей! — Тя спря минаващата покрай тях платинено руса красавица, приличаща на хищна котка. — Запознай се с господин Крос. Той е с

господин Мейсън и е нов между нас. Ще се погрижиш ли за него, скъпа? Трябва да дам указания на сервитьорите за десерта.

Тя бързо се отдалечи и остави Дев изумено да гледа подире ѝ.

— Здравей — подхвърли Синтия, като оглеждаше високото мускулесто тяло на Дев. Той ѝ хвърли разсеян поглед и си помисли колко изкуствено изглежда платинената коса в сравнение с наситено златистата на жената, която току-що изчезна зад двойната врата в далечния край на салона. Чак когато усети, че Франк Мейсън го гледа учудено, той им обърна внимание.

— Хей! Май никога не съм виждал Меган така смутена.

— Предполагам, че е заради мен — насили се да говори равнодушно Дев.

— О, Меган се справя отлично в тези ситуации — вметна Синтия с намек, че може би това е единственото, с което домакинята се справя. — И така, Дев, нали мога да те наричам така?

Той потвърди с леко кимване, но очите му бяха извърнати към двойната дъбова врата в дъното.

— От Девъро или от нещо още по-романтично е умалително Дев?

— От Девлин. Нищо романтично.

„Лъжец — упрекна сам себе си. — Някога, изречено от онези устни то звучеше адски романтично.“

— О, мисля, че е романтично!

— Вие жените — каза с усмивка Мейсън, — винаги литвате в облаците, щом видите някой хубав непознат мъж.

— Но не и Меган! — иронично го прекъсна Синтия. — Тя е най-уравновесената личност, която познавам. Точна, обиграна и перфектна. У нея няма капчица романтика.

Дев се размърда неспокойно. Синтия вече му лазеше по нервите, а те бяха доста изопнати от неочакваната среща.

— Значи — продължаваше да дърдори тя, — ти си нов в Алисо Бийч. Жена ти харесва ли го? Мога да ѝ покажа магазините.

— Не! — изръмжа тихо той, без да дава обяснения. И без да се интересува, че се държи грубо, се обърна към Мейсън. — Нали искаше да ме запознаеш със сенатора?

— Да, разбира се. Ела, синко, ще те представя.

— Извини ни — каза Дев на нацупената Синтия и се отдалечи, като пак погледна към затворената врата в дъното на залата.

Меган затвори вратата на библиотеката и превъртя ключа с треперещи пръсти. Струваше ѝ се, че чува ударите на сърцето си десетократно учестени. Въздъхна и притисна слепоочията си.

— Защо тук? — изплака на глас. — Защо сега?... Не ставай глупава — веднага отговори на безсмисления си въпрос. — Щеше ли да е по-добре другаде или пък по друго време?

Тя се бе молила никога повече да не срещне Крос, но не бе и предположила, че ако се случи, то ще е в собствения ѝ дом.

Какво, по дяволите, правеше тук? Сигурно Франк Мейсън бе поискал поканата за него в последния момент. „Специалистът, свързан с проекта «Златен бряг» — беше казал“. Тя се беше съгласила, без да попита за име, но когато видя Девлин Крос, цялото ѝ рафинирано умение да бъде любезна се изпари.

Не знаеше колко дълго е стояла така, облегната върху заключената врата на библиотеката, без да успее да дойде поне малко на себе си. Трябваше да се върне при гостите. И без това достатъчно дълго се бе крила от света заради Девлин Крос. Тя се изпъна и разтърси рамене. Ще се върне в залата и ще се прави, че не го забелязва. Че дори не си спомня за него. За нищо на света няма да му позволи да узнае колко зле е било наранено някога онова глупаво малко момиче...

— Меган?

Главата ѝ се вдигна бързо и един златист кичур се измъкна от идеално сплетената коса.

— О, изплаши ме!

— Извинявай, скъпа — представителният мъж, от когото бе наследила упоритата брадичка, бе влязъл през вратата, свързваща библиотеката с кабинета му. Той се доближи с младежки крачки, които контрастираха на побелелите му коси.

— Някой ми каза, че си влязла тук, а другата врата е заключена. Добре ли си?

— Да, татко. Само... имам малко главоболие.

Той моментално стана сериозен и загрижен.

— Взе ли нещо? Аспирин?

— Ще взема. Нищо ми няма, наистина.

— Ти се измори от работа. Този прием, речта и всичко останало, което ти е на главата... Работиш като бясна.

— Нищо ми няма. — Пое си въздух и се опита да се успокои.

— Добре, но ще намалиш темпото.

— Ще го намалая...

— Какво щях да правя без теб, Меган? — Той я погледна нежно.

— Щеше да си объркваш срещите. Да си пишеш речите. Да черпиш елита на Ориндж Каунти със сандвичи и да си наемеш разшифровчик, за да ти разчита бележките...

— Добре, добре — прекъсна я той със смях: — Така е. Нали винаги съм ти казвал, че си незаменима.

„Не — помисли си тя, внезапно залята от горчиви спомени. — Веднъж ми каза, че съм наивно дете. Но аз те напуснах, решена да докажа, че се лъжеш... А само доказах, че си абсолютно прав...“

Тя с усилие отхвърли горчивите мисли и се насили да каже:

— А когато бях на четиринадесет години и те улучих с топка през прозореца на колата?

— Не, ти си незаменима. И тогава беше — прегърна я баща ѝ.

— Обичам те, татко — каза тя бързо, като че ли се извиняваше за тайните си мисли.

— И аз те обичам. Толкова приличаш на майка си, детето ми...

Очите на Меган се насочиха към портрета, окачен над камината. Жената, която ѝ се усмихваше нежно беше хубава и въпреки че виждаше приликата в прекрасния цвят на косите и блестящите сини очи, Меган знаеше, че все пак са различни... Кетрин Спенсър никога не бе свивала гневно устни. Правилния нос не беше упорито вирнат, като този, който Меган виждаше всяка сутрин в огледалото. Онези очи никога не бяха излъчвали студения и циничен огън, който излъчваха нейните... Тя знаеше, че баща ѝ го казва като комплимент и се постара да го приеме любезно.

— Благодаря ти, татко. Ти самият изглеждаш великолепно. — Тя се пресегна да затегне вратовръзката му така, както и майка ѝ го беше правила.

— Трябва да се връщам отгatyк — каза той бодро, но с недоволна гримаса. — Франк Мейсън пак иска да ми благодари.

— Ами да, след като го защити на събранието на Бреговата комисия. Ако не беше ти, неговия проект никога нямаше да бъде одобрен.

— Е, можеше и да мине. Той се съгласи да направи парк, вместо частно игрище за голф. Така ще получи разрешението за хотела, а Комисията получава онова, което иска — свободен достъп до брега за хората, без да има опасност да се блъскат като по плажовете на Уайкики. Само че аз мога да поемам благодарностите му в малки дози — усмихна се той накриво.

— Много говори — сви устни Меган.

— Затова казвам, че се възхищавам от твоята издръжливост — кимна баща ѝ. — Като знам колко не го харесваш...

— Нито като човек, нито когато говори. — Замълча за малко и продължи с колебание — Ти... запозна ли се с неговия гост?

— Крос ли? Да, преди да вляза тук. Изглежда приятен млад мъж. Сериозен, но малко мълчалив. Фирмата му има прекрасна репутация. Много е добре, че развива такъв бизнес тук.

— Тук ли? — Дъхът на Меган секна.

— Крос е открил втори офис в Алисо Бийч преди няколко месеца — кимна Харлан и се усмихна. — Щом може да си плаща наемите, значи печели добре. Франк каза, че партньорът му ръководел офиса в Сан Диего. Не е зле да са в добри отношения с „Мейсън Дивелопмънт“. Неговите проекти могат да създадат работа на геологопроучвателната фирма за дълго време. Само проекта „Златен бряг“ ще ги ангажира месеци.

Мег усети странна слабост в коленете си. Значи Дев е тук от няколко месеца. Живеят в същия град, движат се по същите улици, дишат същия въздух...

— Меган, мила, сигурна ли си, че се чувстваш добре? Бледа си като призрак.

Тя усети здравата ръка на баща си, но не можа да промълви дума. Призрак... Колко точно го каза. Миналото сигурно щеше да я мъчи с призраците си цяла нощ.

— Аз... Май трябва да полегна за минута-две. Може би наистина съм изморена.

— Добре. Не се притеснявай, ще се погрижим за гостите.

Той остана още няколко минути, а Меган толкова искаше да бъде сама... Когато най-после излезе, Меган изпусна дълга, тежка въздишка и впери невиждащ поглед в тавана.

„Девлин. Тук! О, Боже!“

С отчаяно примирение, като човек прикован на скалист бряг, очакващ да го залее прилива, тя почувства как спомените изплуват от дълбините на паметта ѝ...

Дев. Изглежда съвсем същият, и все пак различен. С гъста тъмнокестенява коса, загорял поради работата си на открито... И толкова висок, че въпреки обувките на висок ток, тя трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите. Сега изглеждаше някак си солиден. Не натезал, а по-скоро мускулест. Като че ли бе прибавил няколкото килограма, които му липсваха в онези отдавна отминали дни. Най-голяма промяна имаше в очите му. Тъмният, тревожен поглед, който толкова я притесняваше тогава, беше изчезнал... Сега очите му излъчваха някаква неясна тъга. Кое то май беше по-лошо...

Тогава си мислеше, че няма нищо по-ужасно от този тревожен изморен поглед. От мига, в който ги бе зърнала, тези дълбоки кафяви очи бяха отворили болезнена рана в сърцето ѝ.

Тя си спомняше добре онзи миг. Почти бе разляла кафето, когато той бе вдигнал поглед. Бе се опитал да се усмихне с благодарност, въпреки умората, която струеше от очите му и дълбаеше дълбоки бръчки върху още младото му лице.

Тя едва бе успяла да запише поръчката му — толкова бе впечатлена от дълбокия, хрипкав звук на гласа му и силните, мъжествени черти на лицето. Когато отиваше да предаде поръчката на готвача, тя се сблъска с Филис — главната сервитьорка, която работеше отдавна в кафето...

— Дев ли? — по-възрастната жена погледна с тъмните си очи към самотния мъж, заел най-отдалечената маса. — Да, той е редовен клиент почти от две години. Само последните две седмици го нямаше. — Очите ѝ се преместиха към Меган и в тях блесна лека насмешка. — Особняк е, нали? Харесва ли ти?

— Не — отвърна бързо Меган. — Само... ми изглежда някак...

— Да, знам. — Майчинският инстинкт на Филис се задейства. — Изморен... Твърде млад, за да носи такъв товар... Като че ли Бог е стоварил целия свят върху раменете на това момче... Макар че раменете му са здрави — добави с насмешлив поглед към Меган. — А в лице не е лош. Здрава челюст, голяма уста... Искаш ли да те запозная?

— Не. Само си мислех... — пламна Меган. — Пък и е малко възрастен за мен. Не мислиш ли?

— Знам, че си само на деветнадесет, моето момиче, но не ме прави мен на по-възрастна, отколкото съм. И не оставяй очите му да те измамат. Той няма и тридесет. — Филис цъкна с език.

Меган погледна през рамо, за да разгледа мъжа, чиято глава бе наведена над някакви листи, разхвърляни върху масата. От тук не можеше да види очите му и той наистина изглеждаше по млад. Може би заради гъстата кестенява коса и небрежния вид.

— Винаги ли прави така? Идва сам и сяда в най-отдалечения ъгъл с куп работа?

— Аха. Карти, чертежи, скици. Не знам какво работи — повдигна рамене Филис — никога не съм го питала. Той е много мълчалив, ѝ не искам да разпитвам.

— Трудно би било да разпитваш никого с очи като неговите — каза тихо Меган, като се боеше да не я чуят наоколо.

За пръв път откакто бе постъпила в малкото кафене, Меган откри, че се отнася към работата си с нещо повече от простото упорство да докаже на баща си и на Филис, че може да работи, че не е разглезено дете, което не знае как се изкарва хляба. Всеки ден тя се питаше дали той ще дойде, дали ще я погледне и ще ѝ се усмихне ли с онази почти незабележима усмивка. Чудеше се дали ще открие промяна в тези изморени, хлътнали очи.

Тя дори се улови смутено, че мисли за него по време на лекции. През двата дни, когато не работеше и тичаше от зала в зала със запълнена до последната минута програма, за да успее да присъства на всички лекции за седмицата, тя обикновено нямаше време да мисли за друго. Но той някак си успя да се задържи в мислите ѝ. И двамата се почувстваха неудобно, когато един следобед бе надникнала в книжката, разхвърляни по масата.

— Какво има?

Тя бе примигвала под въпросителния му поглед. Но бе погледнала още веднъж към листа, като че ли да се увери, че той не е изчезнал или не се е превърнал в най-обикновено делово писмо. После го бе погледнала отново.

— Това не е ли... разрез на почвен слой?

Той се бе учудил, че тя му казва нещо повече от ежедневно „Здрасти“ и получаването на поръчката.

— Да — каза накрая той. — На базисна мостра.

— Фю-ю — възкликна тя и той повдигна въпросително вежди. — Аз пък си мислех, че ми се е привидяло.

— Привиждат ти се почвени разрези ли? — Той я погледна насмешливо.

— Да — кимна тя. — Мъчи ме физическата география...

— Май много си учила снощи — засмя се той с разбиране.

Тя не можа да отговори веднага. Тази усмивка, за разлика от онези, които се изписваха на лицето му, когато му сервираше кафе, беше хубава и промяната на лицето му бе невероятна.

— Много четох, но нищо не разбрах — усмихна се и тя.

Той изглеждаше така поразен от нейната усмивка, както и тя от неговата.

— Къде учиш?

— В Калифорнийския университет — в Сан Диего.

— Така ли? — Той се усмихна широко. — И аз съм учил там.

Тя се загледа към купчината листи пред него.

— Да не би да се готвиш за упражнения?

Погледът му се плъзна към чертежите, а после отново към нея. Тя изненадана видя, че той се смее. С невисок развълнуван смях — по-скоро като леко кашляне, но беше смях и Меган потръпна. Той бе не по-малко учуден.

— Да позная ли? Професор Екерт.

— Значи не само мен преследва. С всички ли е такъв?

Отново смях. Този път по-освободен, макар че той изглеждаше все така изненадан от себе си.

— Може да се каже, че той... има много високи изисквания.

— Но аз съм художник, а не пълзач по скалите — кимна тя насмешливо. Нямаше да е зле, ако разбирах поне половината от онова, което казва. Но докато запиша първата пет сричкова дума, която

изстреля, той вече е успял да каже още три. И никога няма да го разбере това. — Тя посочи една от диаграмите. — Тоест знам какво трябва да бъде — искам да кажа почвените пластовете и всичко друго, но онова „А е трансиционално към Б“... — Тя млъкна с въздишка.

Той отново се усмихна. После обърна един от листовите и нарисова на гърба му нещо с бързи, точни щрихи. Когато го обърна, тя видя, че е пласт, разчертан по вертикала.

— Щом си художник, мисли за хоризонталите като за цветове.

— Искаш да кажеш, че всеки един пласт е като степен — погледна го тя. — Постепенно преминаване от един цвят в друг, така ли?

— Само че при почвите елементите са различни — кимна той. — Пепел, силиций, разни минерали, в зависимост от климатичните и другите условия. Както и от случайните наслоявания.

— Значи цялото това „А е трансиционално към Б“ означава просто, че пластът А преминава в Б, а цифрите към тях показват само доколко продължителен е бил процесът?

— Или кога синьото е покрило зеленото — усмихна се широко той, — ако предпочиташ така.

— Но това... вече има смисъл! Ти с това доброволно ли се занимаваш? — Тя отново погледна листите пред него.

— За това ми плащат — кимна той. — Аз съм геолог.

— Е, да, все някой трябва да върши и това. — Тя отново се загледа в скицата, която въвеждаше ред в хаоса от знания, заради който не бе спала снощи. — Никога не бях се замисляла за това. Кой ти плаща?

— Строители, архитекти, понякога държавата. Те ми казват какво искат да построят на дадено място, а аз им казвам дали ще стане или не.

От кухнята ѝ извикаха, че поръчката е готова и тя побърза да му я донесе. Чувстваше се виновна, че се е задържала толкова дълго на приказки.

— Наистина ли имаш проблеми с предмета при Екерт, Мег?

Знаеше, че името ѝ е написано на престилката, но се учуди колко естествено прозвуча то от неговата уста.

— Той ще ме скъса! Ще ми съсипе успеха!

— Аз... — Той млъкна, наведе поглед, поигра си с ножа и после я погледна отново. — Аз бих могъл да ти помогна мъничко, ако искаш.

И така започна... Те прекарваха заедно часове и той ѝ обясняваше с такт и търпение всичко, което не ѝ беше ясно. Никога не я обвиняваше, че не разбира, не се сърдеше, когато тя пропускаше някои от безкрайните наименования. Просто повтаряше отново, учеше я на по-лесни начини за запомняне. И така след около две седмици всичко онова, което изглеждаше неразбираемо, започна да се прояснява.

Дните и седмиците отминаваха и дори когато вече беше очевидно, че няма нужда от обяснения по предмета, тя не пожела да преустанови тези срещи. Той като че ли чувстваше същото и тъй като разговорите по геология ставаха все по-кратки, те разговаряха за всичко друго, което им дойде на ум. Той ѝ разказа за студентските си години, за работата си и за всички места, където бе ходил.

Въпреки дългото време, което прекарваха заедно, тя все пак знаеше много малко за него. Той бе на двадесет и седем-осем години — разлика, което го класифицираше между „старите“ мъже. Беше доста хубав и достатъчно търпелив, за да обучава някого на неща, които за него бяха рутинни.

Тя се чувстваше горда, всеки път, когато успяваше да го разсмее, защото винаги, когато това се случваше, той изглеждаше така изненадан, че тя с учудване си мислеше, какъв ли трябва да е живота му, щом нещо толкова обикновено като смеха беше толкова необичайно за него. Винаги изглеждаше някак потиснат от нещо, което бе по-силно от него и той не можеше да му се противопостави.

Искаше ѝ се да го попита, да го помоли да ѝ разреши да му помогне така, както той ѝ бе помогнал. Но беше убедена, че ще получи в отговор само възпитаната въздържаност, с която се сблъскваше винаги, когато засягаше някой личен негов проблем. Това я нараняваше, защото му бе разказала много за себе си, за мечтите и надеждите, за разочарованията си, дори и за мъката, която чувстваше след загубата на майка си преди четири години. Тогава за пръв път той я бе прегърнал мълчаливо и я бе притиснал силно. Тогава бе усетила вътрешната му борба — едновременно искаше да я приласкае и да я отблъсне.

Понякога той идваше в малкото ѝ апартаментче, за да ѝ помага в ученето. Когато бе дошъл за пръв път, бе разгледал скиците, окачени по стените. Във всичките имаше толкова динамика, че той веднага бе разпознал автора им.

— Добре рисуваш.

— Още не, но се старая. А тези тук съм окачила, за да ми напомнят колко много още трябва да се уча.

— Но ти ще го постигнеш, Мег.

Тя го погледна и се изненада за пореден път от онази жажда и копнеж в очите му, които изчезваха толкова бързо, че тя никога не бе сигурна дали ги е имало, или не...

Сега тя си припомни с учудваща яснота онази нощ, когато той бе дошъл да ѝ помогне да систематизира наученото преди изпита. Спомни си онзи момент, когато за пръв път бе разбрала какво всъщност се бе случило с нея. Не беше изненадана, защото го очакваше. Случи се, когато Дев се бе пресегнал да вземе чашата за вода, която бе свикнал да ползва. Когато джинсите му се опънаха около здравите и мускулести бедра, тя бе усетила мигновено възхищение.

„О, Господи — бе си помислила. — Най-после се случи!“

Сърцето ѝ се бе разтуптяло силно и през нея бе преминала гореща вълна, само защото Девлин Крос бе направил едно обикновено движение и бе издал възбудата си. Той бе забелязал погледа ѝ. Мег бе почти сигурна, че ще я целуне. Но той се бе отдръпнал по начин, който я бе разстроил.

— Дев...

— Съжалявам. Мег.

— Не, моля те... — Тя бе замлъкнала, затаила дъх, наблюдавайки израза на лицето му. Безкрайна мъка!

— О, Боже, Мег — бе изпъшкарал той. После бе въздъхнал тежко. — Трябва да си вървя.

С бързо движение, съвсем различно от обикновените му приятни обноски, той се бе извърнал, пресякъл малката стаичка и бе отворил вратата. В последния момент се бе обърнал и я бе погледнал.

— Всичко ще бъде наред, Мег.

А после си бе отишъл, като я бе оставил да гледа към вратата... И да си мисли защо тези думи ѝ бяха прозвучали като сбогуване.

През следващите дни, докато се чудеше как е взела този страшен изпит, тя откри отговора: думите му наистина бяха казани за сбогом. Минаваха ден след ден, а от него нямаше и следа. Дали се беше случило нещо? Дали онова, което плашеше тези изразителни очи, все пак се бе случило? Най-после към края на втората седмица тя реши. Взе лист хартия и написа: „Дев, изкарах отличен. Благодаря ти. Мег.“ Преди да промени решението си, написа адреса, който бе намерила в телефонния указател за „Крос Кънсалтинг“ и го изпрати. Минаха четири дни. Привечер, когато разговаряше с Филис, по-възрастната жена се бе загледала над рамото ѝ.

— Не се обръщай веднага, детето ми. Идва красивия ти учител. Изглежда малко разстроен...

Той изглеждаше ужасно! Очите му бяха хлътнали и с тъмни сенки. Като че ли беше загубил десет килограма от и без това слабото си тяло. Изглеждаше така, сякаш не е спал от дни.

Той стоеше отвън, с гръб към вратата. Бързо тръгна да си върви, но след три крачки спря и се върна. Спря още веднъж пред вратата, после отново се обърна с гръб към нея. Широките му рамене се приведоха, ръката му се повдигна, като че ли търсеше опора. Той напипа стената и се подпря на нея.

— Иди, мила — настоя Филис. — Иди, преди той да загуби битката и да си тръгне.

— Или да я спечели и да си тръгне — добави Мег тихо, когато той се изправи бавно, сякаш носеше целия свят върху плещите си. Тя се спря пред него, като остави вратата да се затвори тихо. Прехапа устни и въздъхна дълбоко.

— Дев?

Той се обърна рязко и трепна, като че ли тя го бе ударила. Обърна се с мъка, като все още се подпираше на стената и след една дълга минута мълчание, най-после проговори.

— Аз се опитах, Мег.

— Опита... какво?

— Да се махна.

— Защо, Дев? — Гърлото ѝ бе болезнено пресъхнало.

— Аз...

— Какво има, Дев? Защо не кажеш?

— Аз... получих бележката ти. Честито. — Избегна отговора.

— Ти заслужаваш поздравленията. Никога нямаше да го постигна без теб. — Гласът ѝ заглъхна.

— Щеше да го изкараш.

— Да, може би, но не отлично. Благодаря ти.

— Няма... нищо... — Най-после, като че ли обикновените думи го бяха успокоили, той отдръпна ръката си от стената. — Аз исках... Мислех, че може би... — Другата ръка се плъзна по косата му. — Искаш ли да излезем някъде да го отпразнуваме?

Думите бяха изречени бързо и тя не можа да разбере дали той бе спечелил или загубил вътрешната си битка. Това я накара да направи опит да откаже, макар че сърцето ѝ бе подскочило при мисълта да излезе с него.

— Нямах вид на човек, който иска да празнува.

— Знам... знам — засмя се той хрипкаво и горчиво.

— Изглеждаш съсипан. Или попаднал в клопка...

Нещо премина през погледа му. Нещо тъмно и мъчително.

— Получаваш медал за откритието — измърмори тихо.

На Мег ѝ се стори, че в сърцето ѝ се забива студено острие и с всеки проблясък на мъката му, то отваря по-дълбока рана.

— Каквото и да е то... Не можеш ли да го забравиш, поне за момент? Моля те, Дев, дай си малко почивка.

— А ти какво мислиш, че правя — Нямахше съмнение. Каза го против волята си. — Винаги когато идвам да те видя... Ти си единствената радост, която имам. — Спря и се извърна. Мег заобиколи, докосна ръката му и го накара да се обърне.

— Мисля... че знам. Така е.

Очите му се разтвориха широко и този път той не се опита да прикрие мъката в тях. След малко въздъхна и поклати глава:

— Да, предполагам. Ти си толкова умна. Аз се нуждаю от твоята мъдрост, Мег. Но иначе си съвсем млада, невинна...

— Ти и от това се нуждаеш — прошепна тя.

— Да — прошепна той, като че ли последната забележка го бе засегнала най-силно.

— Дев — прошепна тя, безпомощна да устои на порива на сърцето си. Тя се притисна до него и го прегърна. За нейно учудване,

той отговори на прегръдката и също я притисна.

— Нямам право на това. Но... Май нямам друг избор.

Тя не разбра думите му. Само знаеше, че е заплетен в нещо, което никога не би й казал. И, че онова, което го измъчва, е започнало дълго, преди да я срещне... И още, че инстинктивно бе направила нещата едновременно и по-добри, но и по-лоши за него, макар че не знаеше как и защо. Но в момента това нямаше значение. Дев имаше нужда от нея. Той се нуждаеше сега, веднага и тя чувстваше, че нищо друго няма значение. В този момент бе разбрала, че обича Девлин Крос.

Тази нощ тя положи всички усилия, за да облекчи мъката му. Говореше му по начин, който знаеше, че го кара да се усмихва. Бе настояла да пият шампанско. Пийна няколко глътки от неговата чаша и я пълнеше непрекъснато, докато бутилката се изпразни. От начина, по който той пие последната чаша и я извъртя така, че да пие от там, където се бяха докоснали нейните устни, инстинктивно усети какво щеше да се случи... Чудеше се дали тя го съблазнява, или той нея? За свое учудване откри, че всъщност не я интересува. Тази нощ най-важно за нея беше да успее да премахне ужасната тъга в очите му, да му даде колкото е възможно повече от радостта, която бе казал, че получава от нея...

Меган се изтръгна насила от спомените, които я бяха залели.

„Ако ще си спомняш — каза си студено, — спомни си следващата сутрин. Спомни си, как се събуди сама. Спомни си, как осъзна, че след като те бе любил толкова нежно и страстно, след като толкова внимателно бе отнел твоята девственост, Девлин Крос се бе измъкнал посред нощ, без да каже една дума. Спомни си каква малка глупачка си била. Толкова наивна, че се беше обадила в офиса му...“

— Крос Кънсалтинг — беше гласът на секретарката.

— Мога ли да говоря с господин Крос? — бе попитала.

— Съжалявам, но го няма. Да му съобщя ли нещо?

— Аз... Знаете ли кога ще се върне?

— Съжалявам, но не мога да кажа.

А после госпожа Харис й бе казала думите, които разбиха живота на Мег:

— Ако е нещо спешно, мога да ви дам телефонен номер, въпреки че той не обича да го безпокоят, когато е при жена си.

ВТОРА ГЛАВА

Дев гледаше как под лъчите на изгряващото слънце развълнуваната повърхност на Тихия океан изсветлява от черно към сиво, а после през невероятно розово към блестящо синьо.

Седнал върху една скала в местността Златен бряг, където се строеше новия почивен комплекс, той потрепери от хлад и от спомена за уроците, който някога бе преподавал на едно момиче, като сравняваше земните пластове с цветовете на дъгата. Беше прекарал по-голямата част от нощта тук. Знаеше, че няма да заспи. Мислите му се мятаха като саби на факир и всяка от тях го улучваше дълбоко.

След онази неочаквана среща на приема той повече не бе видял Мег. Бе си тръгнал, без да дочака появяването ѝ отново.

Опитваше се да не мисли за миналото. Беше се лъгал, че спомените са погребани. Колко крехък бе трудно постигнатия му душевен покой!

Нещо не можеше да разбере... Как бе възможно Меган Спенсър, елегантната, аристократична дъщеря на щатския сенатор Харлан Спенсър, да бъде Мег Скот! Неговата Меги — единственият светъл лъч в онези черни дни! Неговата Меги, която се интересуваше от всичко друго, освен от външния си вид. Неговата Меги, която беше жизнена, весела, бликаща от енергия... Неговата Меги, с блестящите, весели, сини очи и гъстата разрошена руса коса, която никак не приличаше на лъскавата невъзмутима дама — Меган Спенсър.

Мъка бе изпълнила сърцето му при мисълта, че тя бе скрила истината. Но веднага осъзна, че няма право да я упреква. Но в светската дама, която бе видял тази вечер, нямаше нищо от Меги. Нищо от онова жизнерадостно момиче, което бе познавал.

Именно енергията и неподправеността на реакциите ѝ го бе привлякла тогава, като го караше да очаква минутите, които щеше да прекара с нея. Той бе ѝ съчувствал за това, че се натоварва, за да вземе всичките си лекции за два дни седмично, но бе си дал сметка, че отива в кафенето, когато тя е на смяна само за да я види. Беше ѝ разказал за

фирмата и за трудностите в работата си. Тя му съчувстваше и бе споменала как баща ѝ често повтарял, че е твърде млада, за да се справя сама.

— Той иска да живее вкъщи и да уча в града или поне да отида в общежитие. За него дори Сан Диего е далеч — бе казала недоволно тя.

„И в много отношения е прав“ — бе си помислил Дев. Защото съзнаваше, че нейната невинност, енергия и хъс към всичко, с което се захване, му помагаше да понася тежкия си товар. А тя му ги даряваше, защото чувстваше, че той се нуждае от тях, макар да не ѝ беше ясно защо. Разсмиваше го, когато той вече не вярваше, че е в състояние да се усмихва. И не му задаваше въпроси, особено след като усети, че той се въздържа да говори за личния си живот. От учудването, което понякога виждаше в очите ѝ, той усещаше, че тя не разбира потайността му, но той не искаше да засенчва тази белязана със светла радост страна на живота си с онзи мрак, който го обграждаше отвсякъде. Толкова се нуждаеше тогава от този светъл лъч. От това местенце, където да може да спре при единственото същество, което няма да го гледа със съжаление, което не знае нищо за личния му ад и което няма да го измъчва със загрижени въпроси... Въпроси, на които нямаше отговор... Затова той не се вслуша в онзи плах вътрешен глас, който му казваше да не се привързва... И продължи да ходи в кафенето. А после не можеше да се спре — беше твърде късно. И той продължи, като създаде повече мъка, отколкото би могъл да си представи.

Сега, когато седеше на хълма и гледаше океана, Дев затвори очи от мъка. Слънцето затопляше въздуха и наоколо се разнасяше мирис на прясно изкопана пръст. Дев знаеше, че е невъзможно, но усещаше онзи мирис на гардения. Стисна отчаяно очи и въображението му извика уханието — така силно, сладко и предизвикателно. Толкова предизвикателно, че тялото му реагира със сила, която спря дъха му.

Споменът за онзи аромат бе упойващ и болезнен... Толкова упойващ, като че ли тя бе тук, до него. Толкова болезнен, че усети физическа болка. Той изстена, обърна се настрани и прегърна коленете си, за да приглуши болката. Никога не беше мислил, че ще се случи така... Беше се убеждавал, че ще може да спази дистанцията, че ще може да се наложи над тялото си, защото разбираше, че нуждата от

нейното присъствие изискваше това. Затова се беше отзовал на бележката и беше мислил, че ще може да устои.

Помнеше онази нощ и това, че се бе мъчил да не мисли за нея не му помогна да забрави.

В момента, в който си позволи да помисли, чувството за вина го заля изцяло. Тя му бе отдала толкова много от времето си, невинността си, най-скъпото... без да получи нищо...

През онази нощ той искаше да ѝ каже, че е женен. Опита се да ѝ го каже, както бе опитвал безброй пъти преди. Но Мег го бе погледнала... Сините търсеци очи бяха така различни от жестоко празния поглед, с който живееше толкова отдавна, че той разбра — няма да може да ѝ каже нищо. Толкова се нуждаеше от нея, от чистата ѝ радост, от неподправената ѝ жизненост и дух... Щеше да ѝ каже истината, но по-късно...

Когато я заведе вкъщи, за да се преоблече, той не бе очаквал подобно превъплъщение. То го остави без дъх. Бе облякла лека рокля вместо джинсите. Роклята обгръщаше тялото и придаваше още по-жив блясък на и без това блестящите очи. Сандалите на висок ток я правеха още по-грациозна, а сеплото златно колие и обиците проблясваха дискретно. Бе прибрала косата си със златна шнола, която откриваше малкото ухо и нежните линии на скулите и шията ѝ. Той винаги си бе мислил, че някога, когато стане жена, ще покори света с красотата си. А онази вечер бе разбрал, че бе дошъл часът да покори него.

— Меги! — бе възкликнал възхитен. Повече не може да каже.

— Благодаря — бе му отвърнала тя, откривайки в очите му всичко онова, което не бе успял да изрече.

Това продължи само миг. Толкова, колкото бе нужно, за да осъзнае, че погледът, струящ от нейните очи бе изпълнен със същия копнеж, който знаеше, че се таи и в неговите. Той се замисли дали не прави непростима грешка. Само себе си, или само нея той би могъл да укроти, но и двамата, едва ли... Мисълта за това, което би могло да се случи, ако двата пламъка страст лумнат ведно го разтърси дълбоко.

Тази нощ тя бе изключителна. Енергията, която излъчваше беше почти осезаема — като мехурчетата, които се издигаха от шампанското, за което бе настояла. Бе настояла той да поръча, въпреки недоверчивия поглед, който сервитьорът ѝ отправи, защото

изглеждаше твърде млада. Дори много по-уравновесен мъж не би могъл да ѝ устои в този момент.

Тя седеше там, срещу него и той не можа да се въздържа да не докосне ръката ѝ. Това беше един от малкото нежни жестове, които си бе позволил. Бяха като деца, които си играят с огъня. Знаеше го, но не можеше да се спре, а и не знаеше какво да каже, за да спре нея. Докато можеше да се контролира, мислеше си той, няма да бъде опасно.

„Кажи ѝ! Кажи ѝ, преди да е станало твърде късно — опитваше се да си заповяда. — Преди да си изпил поредната глътка, преди да си станал от масата! Защото ако не ѝ кажеш, по-нататък всичко ще се развие много бързо!“

Не успя да намери думи, с които да ѝ каже.

Той поемаше енергията ѝ и така успокояваше измъченото си сърце и душа. И все пак не можеше да спре, защото тя му даваше малкото радост и възхита, които поддържаха живота в него. Тя го бе научила на неща, които беше забравил отдавна — да се смее, да открива красотата, да гледа в бъдещото с надежда, а не с мъка.

И накрая, когато я заведе в малкия апартамент, просто беше невъзможно да не я целуне за лека нощ.

Когато осъзна, че е съединил онези два отделни пламъка в един, вече беше твърде късно. В момента, в който устните му докоснаха нейните, огънят пламна, лумна и ги обгърна със скорост, която вече не можеше да бъде овладяна.

Той се опита да спре, да се отдръпне, но Мег с тиха въздишка се отпусна в ръцете му, притисна устни към неговите и той се предаде. Притисна я до себе си и усети през меката рокля онези форми, които само предполагаше, че някога ще има неговото малко, весело гаменче, обуто винаги в джинси.

— Дев — прошепна тя, отделила за миг устните си от неговите. Той ги докосна отново и нежно ги погали с език. Почти веднага тя отговори и той усети сладостта ѝ. Свлякоха се върху мекия килим, без да могат да прекъснат целувката.

— Мег... Трябва да спрем. Аз не мога...

Тя прекъсна думите му с целувка. Пламъците избухнаха отново и онова, което искаше да ѝ каже бе изпепелено... Колко дълго бе мечтал за този миг, бе се борил със себе си толкова дълго, че сега, когато губеше битката, и сетните му сили го напуснаха. Копнееше само за

Мег и свободата, която близостта ѝ предлагаше на дълго измъчваната му плът. Свобода, която искаше да получи от нея, само от нея...

— Меги — накъсан шепот, — моля те, помогни ми, не бива да го правя...

Думите му заглъхнаха, защото тя не престана да го целува нежно. Виеше се в ръцете му, притискаше се в него, шепнеше името му с тих, настойчив глас, което накара кръвта му да закипи. Вече съзнаваше, че не може да се контролира, но не можеше да се досети защо беше решил, че това никога няма да се случи. Не помнеше нищо друго, освен тази изгаряща треска, тази всепоглъщаща нужда да усеща Меги в прегръдките си...

Те смъкнаха дрехите си с безразсъдство, което го зашемети. Никога не бе се чувствал така и беше уверен, че не дългото, принудително въздържание го кара да се държи така. Изстена дълбоко и хрипкаво, когато усети гладката ѝ кожа. Докосна я с възхищение, а после повдигна леко ръка, за да погали женствената извивка на гърдите ѝ. Въздишката му беше като агония, защото той едва овладяваше безпаметната необходимост да я има в този миг, веднага...

Когато пръстите на Мег докоснаха ненадейно голата му кожа, през тялото му премина светкавица, която го остави без дъх и той конвулсивно и отчаяно се притисна към нея.

— Дев? Нараних ли те? Аз... — Гласът ѝ потрепери, но имаше и една необикновена нотка на удоволствие, която го заля и замъгли разума му. Да го нарани ли? Господи, та тя го бе издигнала в небесата с едно-единствено докосване.

— Не, Меги!

Неопитността ѝ го смути.

— Меги... ти никога... не си го правила?

Тя прошепна нещо, което той не може, но и нямаше нужда да чуе, защото пламналото ѝ лице, беше достатъчно ясен отговор. Трябва да спра, каза си той, но умът му не успя да се пребори с крайната възбуда.

— Дев — прошепна тя. — Моля те, това няма значение. Аз го искам... и искам да си ти.

— О, Меги — въздъхна тежко той.

Знаеше, че вече е твърде късно, че ще я има. Но щеше да го направи така, че на нея да ѝ е хубаво. Знаеше, че може, че трябва. Но

не знаеше, че това, което прави за нея, ще издигне и него до неизпитани досега висоти. Никога в живота си не бе познал това чувство, докато не бе докоснал Меги. Това мило и невинно удоволствие, с което тя откликваше. Или леката тръпка, с която тялото ѝ първо се стегна, а после го прие, обхващайки го изцяло и изгаряйки го с топлина, която го накара да изстене името ѝ.

Този стон отекна отново сега, когато той коленичи върху разкопаната земя. Не беше се чувствал така от сутринта, когато бе оставил Мег и бе разбрал, че тя се е обадила и... Бевърли Харис ѝ бе казала истината.

Трябваше да я напусна — прошепна отчаяно. — Беше правилно решение. Единственото решение. Ето как се е променила — каза си той. — Тя е красива, уверена, уравновесена. И се вписва точно в своя свят, безупречна дъщеря на политик. Сърцето го заболя, като си спомни желанието на Меги да не бъде безупречна. Тя обичаше, обожаваше баща си, но неговия свят не беше неин — така беше казала... Но се беше превърнала точно в светска дама и незаменим помощник на баща си.

Но къде беше Меги в тази идеална жена, чудеше се той. Дали беше в нея, погребано под елегантното лустро? Или той го бе изцедил докрай, оставяйки само лъскавата черупка от снощи?

Господи, той бе мислил за нея, през всичките месеци, когато безуспешно я търсеше, но никога не беше си я представял такава. Виждаше в мислите си как рисува някъде картините си.

Беше я търсил безуспешно... Едва сега осъзна, че най-после я бе намерил. Съвсем случайно... И че най-после ще може да ѝ обясни... И най-после ще може да облекчи поне малко ужасната си вина, като ѝ каже защо е трябвало да я остави и защо не бе ѝ казал, че е женен.

Той скочи и се затича към олющения черен джип. Същия, който караше и когато беше с Мег. Финансовите проблеми не му бяха позволили да го замени с нов, но и не беше сигурен, дали би се решил, ако можеше. Меги бе се возила на седалката до него, вятърът бе развявал косите ѝ и тя се бе радвала на открития покрив, защото обожаваше полъха на вятъра.

Той се насочи към крайбрежната магистрала. Трябваше да се изкъпе, да се избърсне и да се преоблече, преди да срещне отново Мег. Само сенките под очите си не можеше да махне.

Паркира джипа в гаража на сградата „Парк Алисо“, където живееше. Усмихна се криво, като видя, как изглежда той между луксозните коли на останалите обитатели. Изтича в малкия апартамент. Бързаше да отиди при Мег, да говори с нея и да я накара да го разбере... И може би и да му прости... Той веднага отхвърли тази мисъл. Шансът да получи прошка беше малък и той не можеше да си позволи да храни надежди...

Бе наел това жилище, когато заедно с Джеф Ръсел — неговият партньор, бяха решили, че работата по строежа заслужава да се открие офис и тук. На Дев не му се искаше да пътува непрекъснато от Сан Диего до Алисо Бийч. Реши, че онова, което плаща Мейсън е достатъчно, за да се премести в изискания крайбрежен град. И не призна дори пред себе си, че всъщност го привличаше споменът за онази душа с бездънни очи, която някога му беше казала, че живее тук. Несъзнателно бе избрал тази сграда, защото веднъж беше му споменала, че прекарва дълго време около езерата наблизо. Не беше ходил там да я търси — малка, руса нимфа в ореол от светлина...

Той затвори вратата, хвърли сакото и ключовете и се насочи към банята. Не беше донесъл и не искаше да оставя нищо лично в това жилище. Така му беше по-лесно. Джеф казваше, че го прави нарочно, но Дев не искаше да си признае.

Сега си даде сметка, че през последните няколко часа се опитва да забрави много неща — дори и елегантната, хладна красавица в блестяща дреха, в която разпозна жената, смущавала сънищата му от шест години насам.

Меган се беше насочила към градината, когато на вратата се позвъни. Тя знаеше, че госпожа Морланд току-що се е върнала от пазар и е в кухнята, затова извика, че ще отвори сама.

Когато откряна вратата, тя се вкамени. Не можеше да помръдне. И макар, че бе дошъл по собствено желание, Дев също стоеше онемял. Като че ли никой от тях не бе повярвал, че предната вечер се бяха срещнали отново.

— Мег — прошепна най-после той.

— Меган! — потръпна тя.

Светлината изчезна от очите му, сякаш го бе заляла с леден душ.

— Извинявай. Забравих, че вече не си Мег. — Едната му вежда се повдигна, а угълчетата на устата му увиснаха тъжно. — И вече не си Скот, нали? Не е чудно, че не можах да те намеря.

Беше я търсил, значи...

— Скот беше моминското име на майка ми — остро отвърна тя.

— Не бях разбрал, че бунтът ти е бил толкова сериозен, че да отхвърлиш бащиното си име.

— Аз не бях го отхвърлила — отговори Меган студено. Зад нея се чу някакъв звук и тя бързо излезе пред вратата и я затвори. — Името на баща ми е много известно. Не исках да се отнасят с мен различно, само защото съм му дъщеря и...

Тя млъкна рязко, ядосана на себе си. Защо дава обяснения, като че ли се чувства виновна? Тогава едва не му бе казала истинското си име, но не бе поискала да рискува. Беше си помислила, че и той ще се отнесе с нея различно, ако знае коя е. Но това беше невинна лъжа, в сравнение с неговата.

Може би е трябвало да му каже, помисли си с горчивина. Тогава може би нямаше да я остави с душа разбита на хиляди късчета, агонизираща след горчивото предателство.

— Не съм длъжна да ти давам обяснения.

— Така е. Нищо не ми дължиш.

— Ако някой дължи нещо, това си ти. Ти си онзи, който просто бе забравил какво означава вяност.

Тонът ѝ беше суров. Той наведе очи, загледан във фигурите на мозайката, но когато ѝ заговори тихо, Меган разбра, че не ги вижда изобщо.

— Аз... се опитах Мег. Наистина. Опитвах се да стоя настрана. И тогава... онази нощ, също се опитвах да спра. Казах ти, че не трябва, че не бива...

— Опитвал се! — Ядът бе направил гласът ѝ нисък и хрипкав. — Мислил ли си някога, че трябва да кажеш единственото, което е било необходимо? Само две думи — „Женен съм“.

— Започвах стотици пъти — въздъхна той дълбоко.

Тя знаеше, че е така... Но това не бе намалило мъката ѝ, нито пък би изстудило яростта ѝ сега.

— Кажи, Дев — рече тя с ледена официалност, като че ли току-що се бяха запознали. — Жена ти харесва ли Алисо Бийч? Или за по-

удобно си я оставил у вас?

Той трепна и тя видя, как ръцете му се свиха конвулсивно.

— Мег, знам, че си ядосана и имаш право на това, но те моля...

Ще ме изслушаш ли? Искам да ти обясня.

— Малко е късно, не мислиш ли?

— Много късно — съгласи се тихо той, за нейна изненада. — Но нали ще ме изслушаш?

— Моля те, спести ми „Жена ми не разбира“ и други такива.

— Никога... не е било това...

— Каквото и да е било, сигурна съм, че за нея е би по-лошо.

— Беше... — въздъхна тежко Дев. — Много по-лошо.

Меган се изненада от признанието. После отново чу звука, който я бе накарал да затвори вратата, този път идващ откъм градината зад къщата. Тя се напрегна.

— Не виждам никакъв смисъл — подхвърли. — По-добре си иди.

Той трепна от острия ѝ отблъскващ глас. Изпусна една дълга, мъчителна въздишка.

— Добре — каза като търсеше погледа ѝ.

Меган шокирана забеляза, че очите му все още таяха онази мъка и уплаха, която така добре помнеше. Но този шок бе примесен и с неудоволствие от това, че усети как те ѝ въздействат по същия необикновен начин, както някога. Като че ли разбрал това, той наведе поглед.

— Ще си отида — каза меко. — Но преди това ще ти кажа нещо. Знам, че нищо не може да извини онова, което ти направих, Мег, но...

— Меган — отсече тя, защото мразеше да си спомня колко наивна бе била. При този хладен тон той стисна челюсти.

— Добре, Меган. Нямах прано да взема онова, което получих от теб. Излъгах те и те нараних. Не мога да променя нищо. Мога само да кажа защо го направих и да се моля, да ме разбереш.

— Да разбере, че си извършил прелюбодеяние. Повярвай, разбирам! — Тя потрепери. — А жена ти разбира ли?

— Моята жена — прошепна Дев — е мъртва.

— Какво?!... — втренчи се в него Меган.

Тогава думите се изляха бързо, в накъсани, объркани фрази.

— Тя почина преди пет години. Една година след като ние... след като аз те изоставих. Тя беше в болници още тогава, защото я беше блъснал камион. Случи се година, след като се бяхме оженили.

Меган се вкамени, докато думите достигаха до ума ѝ.

Една година...

Тя беше в кома.

— Искаш да кажеш... — Дъхът на Мег беше секнал. — Когато ти и аз... — Тя трепна. Тази мисъл беше ужасна.

— Да — отговори глухо Дев.

Меган искаше да каже нещо, но спря при следващите му думи.

— Тя беше в кома от три години вече.

— О, Господи! О, Боже мой! — изстена Меган.

— Когато те срещнах бяха минали две години и аз... бях напълно отчаян.

Сега всичко си идваше на място, като последното късче от мозайка, която тя мислеше, че никога няма да успее да подреди... Изплашените очи на Дев, бръчките върху младото му лице и чувството, че води някаква жестока вътрешна борба.

— Знам, че това с нищо не променя нещата — продължи Дев спокойно, но със същата мъка в гласа си. — И ако бих могъл да изкупя онова, което съм направил със самообвинение, можеш да бъдеш сигурна, че съм го плащал с всеки ден от живота си. Но има нещо, което трябва да знаеш и да ми повярваш. — Той пое дъх, като че ли да се успокои. Не успя, защото дори и шокирана, Мег усети трептящите чувства в гласа му. — Аз никога не съм си и помислял да те нараня, Мег.

Тя бе така зашеметена от това, което ѝ каза, че не можеше да издаде и звук. Мълчанието продължи безкрайно. Изразът на лицето му стана твърд, той кимна рязко, като че ли приел мълчанието ѝ за отговор.

— Знам, че това няма значение за теб — каза той, без да се старая да скрива мъката си. — Но ако не беше ти...

После си отиде и я остави да гледа след познатия черен джип. Нещо се скъса в нея. Нещо остро, което болеше силно.

„Боже мой! — помисли тя. — В кома! Цели три години! Горкия Дев! Не е чудно защо той изглеждаше толкова съсипан. Правилно бях усетила, че той е попаднал в някаква жестока клопка, от която не може

да се измъкне.“ Но защо не ѝ беше казал? Дали си бе мислил, че тя няма да го разбере? Дали си бе мислил, че тя няма да иска да има нищо общо с него? Нямахше да има значение, дори да беше знаела. Разбира се, чувствата ѝ щяха да са други. Щеше да е наясно, че не бива да стигат до сексуална връзка... Дали пък точно затова той не ѝ беше казал? Защото е знаел, че тогава тя никога няма да се люби с него? Опита се да прекъсне мислите си, защото това, последното все още я нараняваше, макар че беше минало толкова време... Обземаше я мъка, когато си спомнешеш за Девлин Крос. Той бе напуснал живота ѝ. Случайност беше, че пътищата им се бяха кръстосали отново... Но той бе казал, че я е търсил... Вероятно след като жена му бе починала, защото не бе се върнал през онези шест седмици, които тя прекара в малкото си апартаментче, чакайки и молейки се само за това. Ако знаеше, щеше ли да се чувства по-добре? Сигурно. Но ако той наистина не беше я намерил?... Осъзна, че не е било по негова вина. Мег Скот беше една илюзия, която умря заедно с глупавите ѝ мечти...

За трети път дочу онзи звук откъм градината — лек и щастлив смях, и разбра, че за нея нищо друго няма значение. Тя се нуждаеше от Дев тогава, а не година по-късно. Бе имала нужда от него сутринта, когато се бе събудила сама, след като му бе отдала невинността. Когато бе разбрала цената, която ще плати за тази нощ. Когато разбра истината, разбила и последните остатъци от наивността ѝ. Когато трябваше да каже истината на баща си... Когато роди неговия син.

ТРЕТА ГЛАВА

Дев стоеше на хълма и наблюдаваше тежките строителни машини, които боботеха около изкопа. Хладният полъх откъм Тихия океан разпиляваше косата му. Беше кристално ясен ден. Остров Каталина се виждаше откъм брега, а зад него на юг се мерзелееха очертанията на остров Сан Клементе.

Той наблюдаваше нагънатия терен, маркиран с разноцветни флагчета. Когато бъде завършен строежът, това място щеше да се превърне в прекрасен кът. Беше разглеждал архитектурните проекти и му харесваше онова, което Мейсън строеше тук. Щеше да бъде хотел, с изглед към океана, с магазини и базари, а красивия крайбрежен парк щеше да бъде чудесно място за почивка, разходка и спорт. Никак не беше чудно, че Харлан Спенсър помагаше толкова на Мейсън. Мястото щеше да увеличи популярността на щата.

Дев се помъчи да не мисли за бащата на Мег, защото това го караше да мисли и за нея... Вчерашното ѝ мълчание беше достатъчно красноречиво. Всъщност той не знаеше какво очаква от нея, но и не можеше да отрече, че се беше надявал...

Докато се насочваше към канцеларията със строителна каска в ръка, видя черна лимузина да спира пред големия багер, но не обърна внимание. Мислеше откъде да вземе новите проби за устойчивост на почвата. Бе разсеян. Сравняваше минало и настояще... Жизнената, слънчева Меги със студената, изискана дама, която беше загубила не само енергията на Меги, но и нейната човечност и милосърдие.

Дев преваля последното възвишение, като се чудеше дали Мейсън вече се е успокоил. Беше пристигнал ядосан, защото една от машините се бе счупила и графита — изоставаше. Бе подхванал дълга тирада за некомпетентността на строителите.

— Къде, по дяволите, беше? Ще дойде... Нищо! Забрави! — Мейсън смачка лист с изчисления и го пхна в джоба си, а после пак се обърна към ръководителя на строежа. Дев се измъкна от фургона. Не желаше да слуша поредния скандал. Мейсън започваше да прекалява.

Лазеше му по нервите. Забавянията не бяха нещо ново в строителството. Мейсън избухваше при най-малък повод, а това не помагаше никому. Когато Дев отново се приближи към канцеларията, видя, че Мейсън се опитва да прикрие раздразнението си. Насочи се към колата, паркирана зад джипа на Дев с широка усмивка. Дев спря като заковаван, когато от задната врата на лимузината излезе висок, среброкос мъж. А когато вратата на шофьора се отвори и от нея се показа дълъг крак в копринен чорап, дъхът му спря. Тя се появи, облечена в елегантен копринен костюм, с прибрана коса, с елегантни перлени обици. Беше обута в неподходящи за това място обувки на висок ток.

В момента, в който видя лицето ѝ. Дев си обясни защо беше облечена така — явно не е знаела, че идват тук. Защото ако знаеше, помисли си той с горчивина, не би дошла.

Той стисна предложената му от Харлан Спенсър ръка и се опита да не забележи здраво заключените върху чантата ръце на Меган. Тя нямаше намерение да му подаде ръка.

— Радвам се, да те видя пак — каза сърдечно Харлан. После посочи наоколо. — Какво ще кажеш за работата на Франк тук?

— Впечатляващо е — отвърна Дев, като се насили да не гледа към красивото, бездушно лице на Меган. Може би сега тя бе по-красива отпреди, но хубостта ѝ бе студена и безжизнена, без онази енергия, която бе излъчвала Меги.

— Да — съгласи се сенаторът. — Но има още много работа.

— По-добре е да има — сви рамене Дев.

— Бих желал да работиш за мен — засмя се сенаторът. — Рядко се намират хора, които говорят толкова малко.

— Е, Дев е точно такъв — потупа го Франк Мейсън по рамото. — Никога не казва две думи, ако може да мине с една. Понякога мисля, че предпочита да общува със скалите, вместо с хората.

— Защото скалите не прекаляват — каза Дев сухо.

Спенсър се засмя отново.

— Сигурно. А ти си прав, по-добре е да има работа. — Той изгледа Дев. — Франк ми каза, че работиш много.

— Необходимост — отново повдигна рамене Дев.

— Проблеми ли имаш? — повдигна посребрените си вежди.

— Нищо особено.

Не му се искаше да говори за причините, които го караха да работи по осемнадесет часа на ден от пет години насам. Още повече, че Мегги... Меган беше тук.

— Но, доколкото разбрах ти разширяваш фирмата си, откриваш втори офис тук, в Алисо Бийч — учуди се сенаторът.

— Проблемите са... лични. Бизнесът ми върви.

По тихия звук, който издаде Меган, той разбра, че тя следи разговора. Погледът му се плъзна по лицето ѝ, но тя бързо се извърна. Знаеше, спомнила си е — той избягва личните въпроси. Дали му е простила? Едва ли. Поне по израза на лицето ѝ не личеше, че има намерение да му прости.

— Нека да ви разведа наоколо — каза оживено Франк, като взе от закачалката каска с надпис „Гост“.

— Нямам много време — каза сенаторът, — но ми се иска да видя докъде ще се простре паркът. — Той се огледа. — Меган?

— Не благодаря — отвърна тя твърдо. — Ще те чакам в колата.

Дев не каза нищо. Държането на Меган му показва, че за нея няма значение това, че вече знае истината. Дев се обърна и се отдалечи заедно с двамата мъже. Ентусиазмът на Франк Мейсън беше осезаем, но показан и това дразнеше Дев.

Щом стигнаха мястото, определено за парк, сенаторът попита какво означават разноцветните флагчета.

— Местата за укрепване — каза мрачно Мейсън. — Ще работим тук, щом Дев престане да се престарава и даде разрешение.

Харлан погледна Дев, който вече бе свикнал с грубите маниери на Мейсън.

— Престараваш ли се?

— Чакам изследванията за почвата.

— О — усмихна се Харлан. — То е като да чакаш доклад от чиновници. Отнема много време, но без тях не може.

— Да, господине — каза Дев, изненадан от проявеното разбиране. — Наистина, без тях не може да се започва.

— Знам, знам — измърмори Мейсън.

— Франк ми каза, че си завършил Калифорнийския университет.

„Франк много дрънка“ — помисли си Дев, но иначе кимна. Всичките му съмнения, че Мег е казала на баща си какво я е накарало

да напусне Сан Диего, изчезнаха. Ако Харлан знаеше, нямаше да се държи толкова приятелски.

— Меган също започна да следва там.

— Така ли? — опита се да каже спокойно.

— Да. — Харлан повдигна рамене, като че ли говореше за нещо незначително. — Имаше глупавото желание да стане художник...

— Така ли? Глупаво ли? — извърна се рязко Дев. Харлан повдигна вежди, като че ли учуден от неочаквания интерес на Дев, но отговори спокойно.

— О, наследила е таланта на Катрин — покойната ми съпруга, но на мен не ми се искаше тя да се занимава с това.

„Талант...“ — помисли мрачно Дев, като си спомни прекрасните рисунки, скиците, които тя непрекъснато правеше с молив, въглен или каквото има под ръка. Той си спомняше особено добре един портрет — бързо нахвърлен с въглен, който бе скрил дори от себе си, за да не му напомня за онова, което е бил тогава и за онова, което беше тя за него.

— Тя не завърши ли... в Сан Диего?

— О, не. Прехвърли се в университета тук и се дипломира с отличие.

— Но не като художник? — Още докато изричаше думите, Дев знаеше отговора.

— Не, като икономист. Най-после се вразуми. — Харлан трепна, като че ли си спомни нещо неприятно. После отхвърли тази мисъл и продължи весело. — Мога да кажа, че за родителя е празник деня, в който детето му признае, че е бил прав.

— Да, ти трябва да се гордееш с нея — намеси се Мейсън. — Тя ръководи офиса ти със завиден професионализъм. Ако можеш да се възползваш от нейния опит, нещата тук щяха да вървят като по вода.

Дев почти не чуваше, беше спрял да диша. „О, Господи, извинявай, Меги. Хиляди пъти, прости ми!“ В гърлото му се бе спряла буца, с която се бореше. Не виждаше нищо. Защото осъзна, че това, което беше направил, беше по-лошо, отколкото мислеше. Беше разбил сърцето, мечтите й...

— Извинете ме — каза набързо. — Аз... трябва да проверя нещо. — Той се извърна рязко, без да се интересува какво ще си помислят двамата мъже.

Дев почти бе стигнал до колата на сенатора, когато осъзна накъде се е насочил. Приближавайки колата отзад, той видя Меган, която се бе изправила пред нея и със скръстени ръце бе зареяла поглед към океана. Бе сложила слънчевите очила и вятърът развяваше кичур руса коса.

Когато чу, че някой се приближава, тя се обърна и Дев застина на два метра от нея. Лицето ѝ беше мокро. Тя трепереше и сълзите продължаваха да се стичат от очите ѝ.

Дев не знаеше какво да направи. Онзи горчив възел в гърлото му се бе уголемил, защото знаеше, че за тези сълзи е виновен той. Но сърцето му се разтуптя при мисълта, че щом тя плаче, значи има някакви чувства към него. Каквито и да бяха те, бяха за предпочитане пред студеното безразличие.

Дев не знаеше какво да стори. Ако направеше онова, което му се иска, може би тя щеше грубо и рязко да го отблъсне, но от друга страна не можеше да стои и да гледа как плаче. С мъка си представи как ли е плакала тогава, преди шест години... Господи, какъв подлец е бил! Сега знаеше, че и тогава нямаше да може да ѝ каже, че между тях всичко е свършено, защото нямаше да може да понесе сълзите ѝ.

И сега не можеше да им устои и най-после се реши да се предаде на изгарящото го желание да я прегърне и утеши.

За негово учудване тя не го отблъсна. Като че ли дори се облегна на него и той усети треперещото ѝ хлипащо тяло. Внимателно посегна и избърса сълзите от нежната ѝ кожа. Сълзи, които го изпълниха с вина, но и с надежда. Като гледаше гъстите ѝ мокри мигли, Дев усети сърцето му да ускорява ритъм. Никога не беше си представял, че ще я намери отново, че ще може да я докосва и прегръща... Това, че тя бе приела тихо прегръдката му, го накара да се задъха от вълнение.

Той погали леко мокрите от сълзи очи. Кожата ѝ бе все така мека и копринена, каквато си я спомняше. Трябваше да се отдръпне, преди да направи нещо, което да я накара да го отблъсне. Но не можеше. Притисна леко устни към очите ѝ и изтри сълзите с устни.

Чу я да издава тих звук и бързо се отдръпна. Нежно повдигна нагоре брадичката ѝ. Погледът му срещна две смутени, блестящи, сини очи. Той усети ясно несигурността ѝ и с някакъв вътрешен, първичен мъжки инстинкт се отдръпна, преди тя да дойде на себе си и да му каже, че го мрази.

Той наведе глава в очакване, но тя не се отдръпна, макар че ѝ даде възможност да го направи. Това го накара отново да почувства някаква надежда. После усети устните ѝ — меки, топли и готови да докоснат неговите. Тялото му бурно реагира. Каза си, че трябва да се отдръпне, защото тя ще усети колко е силна реакцията му, като някога. Толкова отдавна не бе чувствал нищо, освен смътни желаня, а тя разтопи ледената черупка само с едно докосване и го върна към живота така, както бе го направила и преди шест години.

Осъзна, че не може да остане далеч от нея и я притисна до себе си. Само силната воля и съзнанието, че е необходимо да бъде много внимателен го накараха да се въздържи от страстната целувка, която бе толкова лесно да получи.

Дев се учудваше, че онзи огън, онази опасна жажда от преди шест години, не бяха изчезнали. Искаше му се да я целува, но чу тихия звук, който тя издаде — стон, близък до отчаяние. Той бързо откъсна устни от нейните и усети тръпката, която я разтърси.

— Мег?

— Аз... — Тя се помръдна леко. — Мислех си, че всичко се е променило, че вече няма да е... като тогава...

„След онова, което направи.“ Думите отекнаха в ушите му толкова ясно, като че ги беше казала. През него премина студена тръпка.

— Мег — започна той, но спря. Не знаеше какво да каже.

Тогава тя се изправи, измъкна се от прегръдката му и се отдръпна. Изтри очите и лицето си.

— Меган! — настоя тя. — Меги вече не съществува.

Дев трепна инстинктивно от думите, които отричаха спомена, който му носеше толкова много мъка, но и толкова много щастие. Когато проговори, гласът му прозвуча несигурно.

— Тогава кой ме целуна преди малко?

— Исках да знам дали все още съм онази малка глупачка, която бе толкова заслепена, че не можеше да види очевидното.

— Значи това беше някакъв тест... — потръпна отново Дев.

— Да... — Устните ѝ се свиха. — Според теб не мога да ти устоя, нали? Щом ме целунеш, пламвам като преди...

Дев едва издържа горещата вълна, която премина през него.

— Така ли е наистина? — едва успя да пророни той.

— Дали пламвам ли? Да — призна честно тя, въпреки червенината, която заля лицето ѝ. — Затова предполагам, че не издържах теста. Но от друга страна, може и да съм. Защото има разлика. Меги беше глупава. Желаше те и толкоз. Аз може... да те желая, но знам, че мога да ви устоя, господине. Веднъж вече платих за грешката си прескъпо. Няма да позволя да ми се случи отново. Меги повече не съществува!

Дев се сви при тези думи, казани с горчив сарказъм и едва успя да проговори.

— Съжалявам за това. Меги беше най-хубавото нещо в моя живот. — Той видя в очите ѝ да се мярка нещо като съжаление. — Ти може би също понякога съжаляваш за нея — добави внимателно и по разширените ѝ зеници разбра, че е познал.

После погледът ѝ се премести към нещо зад него и като се извърна, той видя, че баща ѝ и Мейсън приближават. Когато се обърка отново към Мег, тя беше поставила тъмните си очила и прибираше кичурите коса, които вятърът бе измъкнал. Дев си спомни късата, блестяща копринена коса и се учуди как ли изглежда сега косата ѝ ако я разпусне. Ако идеалната Меган ѝ дава тази свобода — помисли си с насмешка тон.

— ... ще им кажа, но не ти обещавам, Франк — рече Харлан, приближавайки колата. — Не мога да им налагам решения.

— Знам — настояваше Мейсън, — но ти имаш голямо влияние...

— Казах, че ще поговоря с тях — повтори Харлан с малко ядосан глас. — Но ти казвам, че не мога да обещавам нищо.

— Ако успееш да ги накараш да ме... — Мейсън спря рязко, сякаш едва сега забеляза колко близо са до Дев и Меган.

Те преминаха последните няколко метра и Харлан се обърна към Меган вече до предната врата на колата.

— Готово, мила. Извинявай, че се забавих.

— Нищо, татко. — В гласа и нямаше и следа от вълнение. — Тъкмо успях да обмисля речта ти.

— Това е моето момиче! — Харлан се усмихна. — Никога не се спира. Нали вчера ти казах, че речта е добра?

— За коктейла в чест на местната полиция ли? — попита Мейсън.

— Да, едва от най-приятните церемонии — потвърди Харлан. — Когато ме поканиха, приех с удоволствие. Щом имам Меган, която прави прекрасни изказвания от моите бележки...

Меган само повдигна рамене, а Харлан погледна към Дев и после пак към нея.

— Горяха ли ти ушите, докато ни нямаше. Каза ли ти Дев, че говорихме за теб?

— Не. — Гласът ѝ бе глух. — Не е сметнал за нужно.

Намек за други неща, които той не бе сметнал за нужно да ѝ каже преди години. Дев разбра, че ще трябва да мине много, много време, преди тя да му прости. Странно, помисли си тъжно той. Беше се надявал, че след като знае причината, ще бъде малко... по-толерантна. Меги сигурно би била... Меган беше друга. С цялото си държане тя показваше, че е непоколебима. „Но такава я направи ти — не му спести истината неговият вътрешен глас. — Няма защо да се сърдиш.“

— Поговорихме си — най-после се откъсна от устата му.

— Така ли!

Това не беше нито въпрос, нито обвинение, но Дев трепна, като че ли му бяха отправили и двете. Той рече много внимателно, като че ли се страхуваше от Харлан Спенсър.

— Говорихме за... това, как се променят плановете. И хората.

— Понякога се налага човек да се промени — намеси се Меган с равен глас. — Особено когато разбере, че е извършил грешка.

Въпреки, че не реагира външно, възелът в стомаха на Дев се затегна още по-силно.

— Независимо колко голяма е грешката — каза той прегракнало — винаги има някой, който да е сгрешил повече от теб.

Усещаше погледа ѝ зад тъмните очила.

— Мисля — каза тя слея кратко мълчание, — че когато се достигне до една точка, грешките не могат да бъдат по-големи. Те само нараняват по-силно.

— Или нараняват повече хора — измърмори той. Не беше сигурен дали го чу. Но тя го беше чула. Разбра това по изпънатото ѝ тяло и свитите устни.

— Понякога си струва да сгрешиш — продължи Меган спокойно. — Така можеш да научиш за някого нещо, което не си очаквал.

Въпреки очилата, той беше сигурен, че я гледа в очите. И без да отклонява очи, той каза почти като признание:

— Например, че той е подлец, нали? Да! Може! Но човекът, може и сам да го е разбрал!

Тя се отдръпна изненадано.

— Ако вече сте приключили със сериозния си разговор — намеси се Харлан очевидно учуден от неразбираемата за него размяна на реплики, — мисля, че е време да тръгваме, Меган.

— Да, татко.

Отговорът ѝ бе бърз и автоматичен. Тя бързо влезе в колата и посегна към стартера. Харлан се учуди на грубостта ѝ, но каза „Довиждане“ от името и на двамата и влезе в колата, като седна този път отпред — до нея.

След като подкара колата, Меган хвърли поглед в огледалото, чувствайки се по-сигурна зад кормилото, отколкото навън. Дев стоеше все там, където го бяха оставили и гледаше след колата. Сам... Винаги сам... Дори и когато бяха много близки, някога, тя винаги го беше усещала, макар че не бе имала и понятие колко самотен всъщност е бил. Не можеше да спре чувството, което се бе надигнало в нея тогава — тази странна комбинация от съчувствие, любов и първично желание. Той винаги бе имал такова въздействие върху нея... „Върху Меги — поправи се наум тя.“ Можеше да предизвиква същия ефект и у Меган, но тя имаше сила да се брани. Наистина тази сила бе отслабнала, когато разбра защо я бе оставил. Защитата ѝ се бе срутила от жестоката истина.

Добре, че беше останала безмълвна — помисли си тя, докато внимателно маневрираше между строителните площадки, защото първата ѝ реакция, когато научи беше почти заслепяваща вълна от съчувствие. Наложил ѝ се да се бори със себе си, за да не го повика и да му каже, че е разбрала. Щеше да успокои старата мъка. Тогава бе чула веселия детски смях на Кевин и това я беше върнало в реалния свят.

Каквито и да са били причините, колкото и безмилостен да е бил животът към него, Девлин Крос все пак не ѝ беше казал, че е женен. Няколко прости думи, които щяха да ѝ спестят толкова много страдания. „А той, — помисли си Меган с мъка и задоволство, дори и не предполага, че има син.“

А детето беше нейното най-силно оръжие срещу собствената ѝ слабост. Тя обичаше невероятно силно това малко лъчезарно момче и за нищо на света нямаше да позволи да го наранят. Дев не трябваше да разбере за съществуването на своя син. Нямаше да позволи той да предяви каквито и да е права. „Не че той ще предяви такива“ — помисли горчиво тя. Ако имаше желание би разбрал и сигурно би си отишъл, както бе направил преди. Но тя не искаше да му даде дори възможност да узнае. Кевин си беше неин, само неин! И така щеше да бъде винаги.

— Меган?

Тя се насили гласът ѝ да звучи спокойно. Хвърли поглед към баща си, който преглеждаше речта, която му беше подготвила.

— Да, татко?

— Добре ли си?

— Да, чувствам се чудесно.

— Сигурна ли си? Изглеждаш ми напрегната.

— Само нетърпелива — каза весело Меган, надявайки се да го заблуди. — Имам да свърша още много работа до приема.

— Нали знаеш, че не искам да го правиш — кимна Харлан. — Щеше да ми е хубаво, ако бяхме само ние тримата с теб и Кевин у дома и да ядем сандвичи и да си направим барбекю.

Меган се усмихна доволно — той не бе забелязал лъжата ѝ.

— Знам. Но това, което ще направим, е по-правилно от гледна точка на политиката.

— Господи, колко мразя подобни фрази — намръщи се Харлан.

— Аз също. Но повярвай ми, татко, ако не се приготвим, някой може да ни сюрпризира и да доведе гости. Самия ти мразиш да те сварват неподготвен.

— Е, да, ужасно е...

— Освен това, на мен приготовленията не са ми неприятни. Все пак, не всеки ден баща ми навършва петдесет години, нали?

— Господи! — каза той с гримаса. — Не ми напомняй!

Тя намали скорост и спря, преди да излезе на магистралата. Забеляза, че баща ѝ гледа в огледалото за обратно виждане. Той като че ли се беше загледал в него доста по-дълго, отколкото беше необходимо и нещо в погледа му накара Меган да се почувства неудобно.

— Меган? Може ли да те попитам нещо като баща?

— Разбира се. — В очите ѝ проблесна уплаха.

— Има ли нещо между теб и Дев Крос?

Тя закова поглед напред в мантинелата, като че ли не я беше виждала никога преди това.

— Какво те накара да ме попиташ?

— Може би... — Баща ѝ се наведе напред, за да може да вижда лицето ѝ. — Начинът, по който ти попита за него онази вечер. А също така и искрите, помежду ви преда малко. Да не говорим за твърде странния разговор.

— Не разбирам за какво говориш. — Меган погледна баща си.

— Ти изглеждаше точно така, когато ми казваше, че не знаеш как онази жаба е попаднала във ваната... Помниш ли?

Меган погледна настрани и се изчерви.

— Добре, детето ми, знам, че не е моя работа. Само се чудех, защото...

— Защото? — вирна брадичка тя.

— Защото той ми харесва.

Меган не знаеше какво да каже. Когато беше момиче и ходеше на срещи с момчета, баща ѝ никога не беше казал и дума за някого, с когото тя излизаше. Той само я съветваше да не се свързва сериозно с никого, преди да завърши университета. Точно този умен съвет тя бе пренебрегнала.

— Мислех си, че можем да го поканим на партито.

— За твоя рожден ден ли?!

— Да. Франк каза, че той е много самотен. Даже не си ходи вкъщи в Сан Диего в края на седмицата.

— Значи ти искаш — каза много внимателно Меган, — да поканиш Девлин Крос на рождения си ден?

Харлан повдигна рамене.

— Просто си помислих, че ще бъде добре. Той познава и Франк, и мен, и теб... Пък е и хубав млад мъж. Не намираш ли?

Меган бе застинала на мястото си и не знаеше какво да каже. Усетила нещо в последните думи на баща си и в тона, с който ги каза, тя се усъмни и го погледна с широко отворени очи.

— Какво се опитваш да направиш, татко? Да не би... да ми търсиш съпруг? Затова ли искаш да го поканим?

— Че какво лошо има? — „Само ако знаеше“... — помисли си Меган пребледняла. Баща ѝ я гледаше разтревожен. — Меган, аз просто се страхувам за теб. Ти работиш прекалено много, никога не отделяш време за себе си. Цялата се раздаваш на мен и на Кевин. Кога за последен път си била с някой?

— Ходих на партито у Де Френсис.

— С Леонард Уилсън — презрително процеди той — Да не искаш да наречеш среща, прекараната с шефа на моята канцелария вечер? Той е по-стар и от мен. Защо не дадеш възможност на някой на твоята възраст, като Дев, например?

Меган въздъхна с досада. Възможност! Той искаше от нея да даде възможност на Дев! Господи! Ако знаеше, че тя му е дала нещо повече от това... Тя отпусна спирачките, но отново ги натисна, когато баща ѝ я докосна по рамото.

— Аз те обичам, Меган. Знам, че премина през един ад, но те моля да не отхвърляш заради това целия свят. За твое добро е. И за доброто на Кевин.

— Аз също те обичам, татко. Обича те и внукът ти. Бъди спокоен, всичко ще бъде наред.

Тя знаеше, че той ѝ мисли само доброто и не можеше да му се сърди. Тя самата не бе допуснала могъщия ѝ баща да узнае личността на бащата на Кевин. Това бе едно от малкото неща, които бе успяла да отстои в онова тежко за нея време. Не бе позволила на баща си да отмъсти. Той никога не би използвал общественото си положение в лична услуга, но когато се отнасяше до любимата му дъщеря, Меган знаеше, че не би се спрял пред нищо. Ако той откриеше, че този някой е Дев... Тя потрепери при мисълта, че опасността баща ѝ да намрази Дев е напълно реална и застина. Едно беше тя да го мрази, заради онова, което ѝ бе сторил, но някак си не изглеждаше честно баща ѝ да изпитва такива ужасни чувства към него, особено след всички нещастия, които Дев бе преживял.

А Кевин? Мисълта за него накара сърцето ѝ да спре. Тя бе успяла да прогони мисълта, че ще дойде денят, когато синът ѝ ще попита кой е баща му. Беше неизбежно. Знаеше го. И тогава? Какво щеше да му каже?

Имаше време, когато се страхуваше от възможността нейния син да я намрази затова, че го е родила на този свят без баща. Сега

установи, че не по-малко се плаши от мисълта, че когато стане достатъчно голям, би я намразил, защото не е казала на Дев за съществуването му. Особено пък ако е вярно онова, което Дев ѝ каза, че я е търсил... Или че е търсил онази несъществуваща Мег Скот... От друга страна тя винаги бе знаела къде е Дев. Дали той не се е питал защо тя не го е потърсила? Или е бил благодарен, че не е наблизил, за да му напомня за стореното...

Мег си наложи да се успокои. Знаеше колко е наблюдателен баща ѝ. Чувствата ѝ бяха в пълен хаос и създаваха у нея силно безпокойство. Тя искаше да избяга, както го бе направила веднъж, преди. Но сега си беше вкъщи и просто нямаше къде да отиде. Освен това сега трябваше да мисли и за още някого — за онова прекрасно малко момченце, което ѝ напомняше толкова много за баща си — по начина, по който държеше главата си, по цвета на косата, по линията на веждите си, по твърдата извивка на челюстта и по жилавата изправена стойка на детското телце. Обичаше го повече от себе си. Но то можеше и да я намрази някога, заради баща си. Тази мисъл направи болката ѝ непоносима. Осъзна, че и самият Дев би я намразил поради същите причини като сина си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ако беше спала малко повече Меган сигурно щеше да успее да си измисли причина, за да избегне отива него до обекта. Но беше изморена от безкрайната, изпълнена с кошмари нощ, а и бе станала рано, за да заведе Кевин на урок по плуване. Когато баща ѝ я помоли да отиде до „Златния бряг“, за да вземе някои от архитектурните скици, които той искаше да отнесе в Сакраменто, тя само го погледна смутено.

— Нали ще имаш време? — прие той мълчанието ѝ за колебание. — Кевин ще се върне от плуване след няколко часа, а речта, която си ми написала е чудесна и няма нужда от поправки. Аз ще закарам Мартин до летището, тъй като и без това ще минавам оттам на път за Лос Анжелос.

Той стриктно отстояваше принципите си. Работеше, без да жали сили. Затова Меган го обичаше и уважаваше... Така, както някога бе обичала и уважавала един друг мъж, който работеше много. Тогава тя наивно вярваше, че тази сериозност и честност в работата му се разпростира и върху личния му живот. Онази малка наивничка можеше да повярва на всичко.

— Меган? Чуваш ли ме?

— Разбира се, татко — отвърна тя автоматично.

— Добре. Казах на Франк, че ще прескочиш тази сутрин. Ще ти отнеме минути. А после можеш да си починеш — продължи той със странно искрящ поглед. — Може би ще срещнеш Дев Крос...

Меган леко пребледня. Баща ѝ като че ли не искаше да изостави идеята, която му бе дошла вчера.

— Може би — каза тя малко сърдито, — но няма значение. Аз почти не го познавам.

— Знам — отвърна Харлан, като я погледна топло, с бащинска загриженост. — Не се дръж с него по онзи царствено отблъскващ начин, който прилагаш към всички мъже.

— Нима се държа по този начин!

— Меган, Меган! Станало ти е като втора природа. Ти дори не го съзнаваш. Винаги, когато някой мъж се опита да се приближи до теб, ти го отблъскваш с ледено безразличие.

— Може би така ми харесва — отвърна тя остро.

— Знам, че ти харесва. Моята сладка мила палавница се е превърнала във високомерна принцеса с очи като ледени игли.

— Мислех, че ти харесва, да съм такава.

— Да, ти си великолепна млада дама. Сътрудник от най-висока класа, който умно отстранява надутите безделници, с които ми се случва да имам работа. Правиш го толкова перфектно, че те дори не успяват да разберат как е станало. Ти си точно онова, което мечтаех да станеш. — Той внимателна взе ръката ѝ между дланите си. — Но за моя изненада установявам, че ми липсва онова рошаво малко дяволче, което търсеше вълнения зад всеки ъгъл и всеки ден очакваше да се случи нещо.

Меган примигна развълнувана.

— Понякога — въздъхна тя — на мен то също ми липсва.

— Тогава опитай се да го намериш отново, детето ми. Струва ми се, че ако успееш, ще се чувстваш чудесно.

Тези думи отекваха в главата ѝ докато караше откритата си кола по прашния път към строителната площадка. Колата беше подарък от баща ѝ, когато го преизбраха в Сената миналата година. Беше ѝ я подарил с целувка и полусериозно обяснение за необходимостта от покупки за поддържане на икономическото развитие на страната. Тогава изборът на малката жълта спортна кола ѝ се бе сторил странен, тъй като не отговаряше на образа, който си беше създала с труд през последните години. Сега мислеше дали с този подарък баща ѝ не се беше опитал да ѝ намекне онова, което днес най-после ѝ каза.

— Съжалявам, татко — прошепна тя докато паркираше, — но онова момиче е изгубено завинаги...

Знаеше, че това е истината. Нищо не би могло да я накара да потъне отново в бездната от чувства... Поне до онази вечер, когато бе видяла стоящия пред нея Дев.

Дев! Тя спря колата си, загледана в очукания джип, паркиран до мерцедеса на Франк Мейсън. Значи е тук!

„Разбира се — помисли си горчиво. — Все така ми върви!“

После веждите ѝ се повдигнаха, при мисълта, която премина през ума ѝ. Нали работите на „Крос Кънсалтинг“ вървяха добре? Тогава защо той не си бе купил нова кола? Този джип трябва да е поне десетгодишен, със стотици хиляди навъртени километра. Той ѝ бе разказвал какви далечни разстояния преминава, за да си свърши работата. Бе същият джип, с който се бе возила няколко пъти — спомняше си го добре, спрял на паркинга пред университета...

„О, признай си — настоя тя пред себе си, — запомнила си всеки сантиметър от тази кола. Ти можеше да я различиш сред множество черни джипове, точно както можеше да познаеш Дев сред тълпата в секундата, в която погледнеш.“

„Може би той не е там. Може би, помисли си тя с растяща надежда той и Франк са някъде по обекта. Може би... Стига!“ Тя изправи гръб и се подчини на собствената си заповед. Освен за всичките безсънни нощи, той бе виновен и за снощните кошмари. „Не позволявай да ти провали деня! Влез, вземи скиците и тръгвай обратно! Толкова е просто.“

Водена от това решение, тя тръгна с твърда стъпка към белия фургон, използван за канцелария. Вратата беше открената и до нея достигнаха думи, изречени с висок тон. Тя се спря.

— По дяволите, Дев, това забавяне ми струва цяло състояние!

— Знам. Но това е единствения начин да се направи безопасно.

— Не може да бъде!

— Съжалявам, Франк, но ти сам видя последните изследвания на почвата. Тя не е нито устойчива, нито плътна. Това тук е натрупване на ерозиран гранит — продължи той, заглушен от шумолене на хартия, — а пък под него има пясъчен слой. Затова се налага да се укрепят целия район.

— Но това ще отнеме седмици!

Дев каза нещо, което тя не успя да чуе, а после отново зашумяха разлиствани чертежи. Когато той заговори отново, със спокоен, но твърд глас, думите се чуваха ясно.

— Може и да не се наложи. Ако започнеш да извозваш пръстта оттук и докараш материалите за уплътняване, докато сместа затяга, ще можеш да извозваш пръстта от... ето тук... Така че даже ще можеш да изсипваш сместа направо откъм магистралата, без да е нужен допълнителен...

— Ти пак не ме разбра! Не ти ли е ясно, че всеки проклет ден ми струва цяло състояние!

— Но ти трябва да си го предвидил! — гласът на Дев звучеше учудено. — Знаеш, че почвата по целия западен бряг е такава.

— Да, но не очаквах, че целият терен ще е такъв! А ти сигурно ще кажеш, че уплътняването трябва да бъде деветдесет и осем процентно, нали?

— Не го казвам аз — отвърна Дев, — такива са нормативите.

Мейсън изруга грубо, а Меган едва успя да се отдръпне, когато тежките му, ядосани стъпки се насочиха към вратата. Огромният мъж едва й се усмихна и отмина.

— Чертежите са на бюрото — подхвърли той и изчезна.

Меган беше изненадана. Въпреки яда си, Франк Мейсън бе достатъчно хитър, за да не обижда баща й или нея. И въпреки, че го считаше за груб и арогантен, той винаги беше внимателен към нея. Но сега явно нещата му не вървяха.

Тя разбра, че без да иска се възхищава на начина, по който Дев отстоява мнението си пред грубия, автократичен мъж. Той бе спокоен, настойчив и неотстъпчив пред претенциите му. Тя никога не се беше съмнявала в прецизността в работата му.

Тя се стегна и изкачи останалите стъпала. Сега беше по-подходящо облечена. Макар че бледосинята й блуза бе копринена, а панталоните от фин ленен плат, беше си обула еспадрили. Тя изкачи безшумно металните стъпала. Вратата все още беше отворена. Въпреки яда си Франк не бе я затръшнал. Тя спря на последното стъпало, за да събере кураж.

Дев седеше на висок стол пред чертожната дъска в ъгъла на стаята. Ръкавите на синята му риза бяха запретнати и откриваха силните му мускули, преминаващи в здрави китки. Беше скрил лицето си в ръце и всяка линия на тялото му излъчваше огромна умора. Косата му беше разрошена и Меган си спомни за онзи ден, в който той бе дошъл в кафенето, разкъсан от душевна борба. Сега знаеше, че тогава той е искал да се отдръпне от нея. Знаеше също, че е бил на края на силите си. Знаеше го със сигурност. Още тогава... Но тя твърде дълго бе носила мъката си и не желаше да му съчувства.

Вероятно докато се бореше с чувствата си, беше издала някакъв звук, защото той повдигна глава.

Умората, която беше толкова очебийна, изчезна. Той я погледна и тя почувства лека тръпка.

— Мег!

— Меган — поправи го тя автоматично, борейки се с трепналото в нея удоволствие, появило се при срещата на погледите им.

— Извинявай — каза официално той. — Все забравям.

— Защото винаги паметта ти е била селективна — отвърна тя.

Той пребледня и в очите му изплува такава мъка, каквато не бе виждала преди.

— Добре — тихо пророни той. — Разбирам те. Глупаво беше от моя страна да си помисля, че... — Той погледна настрани към чертежите върху бюрото. — Имаш пълно право да ме мразиш.

За свое учудване, Меган се опита да отрече думите, които самата тя толкова често бе повтаряла.

— Не... — почти безгласно пророни тя, но Дев я чу и рязко изправи глава. — Аз... се опитах. Исках да те намразя. Но не можах. Нямах тази сила. Изпитвах само болка.

— Защото аз бях отнел силата ти — горчиво потвърди Дев. — Аз я използвах, за да продължа да живея.

— Не — отново отрече тя, почти толкова тихо, колкото и първия път. — Това ме правеше по-силна, защото знаех, че... имаш нужда от мен. Поне от това..., което бях тогава...

— Господи, Меги...

Тя усети слабост. Беше чувала тези думи, този тон... И споменът за това кога и къде ги беше чувала я завладя и гневът ѝ избухна с нова сила. Това беше мъжът, който я остави да се събуди на сутринта, когато нито една жена не би трябвало да бъде оставяна сама! Това беше мъжът, на когото не бе стигнал кураж да ѝ каже две прости думи, които биха я спасили от невероятни мъки.

— Знам — продължи той, усетил промяната в нея. — Няма извинение за мен, Меги... Меган. — Той извърна глава, защото не можеше да понесе обвинението в очите ѝ. — Бях егоист и негодник. Използвах те, измамих те и те нараних жестоко. Съсипах твоята младост, душата ти, а после те изоставих в най-неподходящия момент. Аз разбих вратата ти в любовта, а сега знам, че съм направил и нещо още по-ужасно. Разрушил съм мечтите ти.

Меган го гледаше с широко отворени очи. Той повтаряше онова, което тя толкова пъти си бе казвала, всичко, което тя се мъчеше да си втълпи за него в онези дни на отчаяние, след като я беше изоставил... Когато се мъчеше да се съвземе и знаеше, че няма да успее... Тогава беше повярвала в тези грозни обвинения. Защо ѝ се струваха толкова ужасни сега, когато той ги изричаше?

— Дев...

Той се сви, сякаш името му, произнесено от нейните устни, му причиняваше непоносима болка. Когато проговори, гласът му бе прегракнал до шепот.

— Но ти не знаеш... — Той вдигна глава и изтерзаните му очи срещнаха уплашения ѝ син поглед. — Аз още те обичам. Обичах те тогава, и сега...

С рязко, конвулсивно движение той се обърна встрани и наведе глава. Тя видя как той примигна и здраво стисна очи.

Това вече беше много... С лек вик тя се обърна и побягна, като едва не падна в бързината по стълбите.

„Проклет да си! — негодуваше тя и натискаше педала на газта. — Проклет да си, че ми го казваш сега, а не тогава, когато бяхме заедно! Проклет да си, че го казваш сега, когато е толкова късно да се спаси каквото и да било от онова, което беше между нас! Затова че имаш все толкова силно влияние върху мен и ми се иска да се сгуша в гърдите ти въпреки страданията, които ми причини! Затова, че караш сърцето ми да бие лудо, щом те видя! Проклет да си!“

Гумите на колата изсвистяха от скоростта, с която навлезе в магистралата. След секунда тя се поуспокои и намали скоростта. Трябваше да мисли не само за себе си. Не можеше да си позволи да катастрофира като някаква неврастеничка, в каквато май се превръщаше, и да остави Кевин и без майка. Тя въздъхна дълбоко и се опита да забрави разговора.

Дев искаше да затвори вратата, за да не влиза никой, докато не дойде на себе си. Не можеше да повярва, че го е казал... Беше се закълел, че ще се държи с нея официално, че няма да се опитва да възкреси миналото, защото тя така искаше. Но и този път не успя,

както не бе успял да го направи и преди шест години. Държеше се като безгръбначно!

Той въздъхна дълбоко и скри лице в дланите си. Изтерзаният му мозък не успя да потисне изблика на надежда, който бе усетил, когато я чу да казва, че не го мрази. Онази надежда, която го накара да пламне, когато тя прошепна името му.

Не биваше да ѝ признава, че още я обича. Но да си въобрази, че моментна слабост ще я накара да забрави мъките, които ѝ е причинил през отминалите години, беше невъобразима лудост. Той повдигна глава и разтри слепоочията си. От години не беше се чувствал спокоен... Устните му се изкривиха в горчива гримаса. Облегна се на стола и погледът му се спря на голяма синя папка, оставена върху бюрото.

Чертежите! Ето защо беше дошла тя! Не беше и помислил за това, когато я видя на вратата. Беше приел присъствието ѝ като отговор на собствените му желания.

Остана така дълго, загледан в папката с името на баща ѝ. Още веднъж си каза, че е глупак, задето си е мислил, че Меган Спенсър е променила решението си. Няма и помен от Меги в тази студена руса маска. Имало е само моментно съжаление, точно онова чувство, което за нищо на света не искаше да изпитва и заради което те двамата бяха преминали през ада.

„Да, трябва да съм луд — помисли си той и взе папката.“

Меган кръстосваше стаята напред-назад, когато телефонът иззвъня. Не ѝ се говореше с никого. Тя продължи да ходи. След миг спря рязко. Отиде до бюрото на баща си, грабна слушалката и се опита да говори със спокоен глас.

— Ало?

— Госпожица Спенсър? Обажда се Рей — портиерът.

— Да, Рей. Какво има? — поуспокои се тя.

— Едно момче е донесло нещо за сенатора. Някакви чертежи от господин Мейсън. Казва, че ги очаквате.

Тя изпъшка тихо. Как бе могла да забрави защо беше отишла там? Сега Франк е изпратил някой от работниците да ѝ ги донесе. Той

знае, че е била там, защото я видя. Сигурно ще я помисли за пълна идиотка!

— Да, Рей — отговори, — нека ги донесе.

— Добре, госпожице Спенсър. Ще го изпратя горе.

„Добре, че не е самия Франк“ — помисли си тя, когато чу звънеца на входната врата. Не ѝ се искаше да обяснява защо е забравила да вземе това, за което бе отишла.

Докато отваряше вратата, успя да се успокои напълно. Пригответи едно вежливо „Благодаря“ и натисна дръжката.

— Ти?!

Беше като шок. Твърде късно си спомни, че Рей — старият пенсиониран полицаи, който приближаваше седемдесетте, имаше навика да нарича момче всеки мъж под четиридесет години.

С безизразно лице Дев и подаде синята папка.

— Отдавна никой не ме е наричал момче.

— Аз... ти благодаря — рече тя. — Трябваше... — Тя бързо млъкна, съзнавайки комичността на това да му обяснява, точно на него, защо е забравила чертежите.

— Да — каза той, като че ли бе чул обяснението. — Знам. Беше разстроена. Извинявай.

Бе смутена, но не можа да се сдържи да не запита остро:

— Извиняваш се, че ме разстрои, ли?

Той не трепна, по в гласа му се долавяше самообвинението, което толкова я бе развълнувало.

— Да. Извинявам се, че те разстроих. Аз нямах право да кажа онези неща.

— Означаваш ли, че онова, което ми каза... — Дъхът ѝ секна.

— Че те обичам — повтори той равнодушно, като пощальон, носещ пратка. — Ти не искаше да го знаеш, а аз го казах — продължи тъжно той. — Май имам навика да решавам всичките си проблеми за твоя сметка.

Изречението му се промени и на нея ѝ се стори, че се връща назад във времето. Същият изморен, безнадежден поглед, както тогава. Тя инстинктивно повдигна ръка, за да го докосне.

— О, Дев, аз...

— Недей! — Той се отдръпна с тежка въздишка. — Не ме докосвай! Не говори по този начин!

Слисана и ядосана заради слабостта си, Меган бързо се отдръпна. Тогава той посегна и хвана ръката и.

— Недей — прошепна прегракнало, а когато очите му срещнаха нейните, тя видя всичката мъка от изминатите години, събрана в тях. — Когато гласът ти става тих, когато ме докоснеш, ти ме караш да се надявам, че... Няма надежда, знам го!

Тя можеше да се закълне, че в този измъчен поглед имаше безкрайна молба. Като че ли я умоляваше да опровергае думите му. Меган го погледна развълнувано. Тази слабост, тази нежност, които не можеше да удържи, когато бе до него я караха да се страхува, че ще му прости. Тя се разкъсваше между омразата и любовта и не можеше нито да помръдне, нито да прикрие объркването си. Само сведе очи.

Като издърпа най-последно ръката си, тя направи крачка назад, в желанието си да се скрие зад вратата. Бутна тежката врата и погледна черно-бялата мозайка. Мразеше я! Защото я караше да се чувства като пионка върху шахматна дъска.

Дев се наведе, вдигна папката и я подаде.

— Недей да бягаш, Меган. Аз си отивам.

Тя взе чертежите с треперещи ръце. За миг пръстите ѝ докоснаха неговите и тя потръпна, като от електрически ток. Дев я погледна и въздъхна:

— То все още съществува. Все още! Поне то, нали?

Сърцето ѝ отново трепна.

— Може би — каза тя сковано. — Защото с това започна...

Той се отдръпна и в очите му отново съзря мъка.

— Не е възможно да е така... — Да! Ти знаеш, че аз много повече... — Гласът му затрепери, а очите му бяха изпълнени с толкова тъга, че Меган отново почувства нежност към него! Тя се опита да я заглуши.

— Не знам какво става с мен, но този път няма да ти позволя!

— Ти и преди не ми позволи, Мег — въздъхна дълбоко Дев. — Аз бях този, който използва твоята невинност. Аз знаех, че не ти е минавало през ум, че може да съм женен. И използвах това! Близостта, която ти ми даваше ми беше отчайващо необходима. Ти беше светлина в живота ми. Беше толкова различна — не ме съжаляваше като другите...

Меган пребледня и гневът ѝ се изпари. Можеше ли да си представи, какво всъщност е била за него? Безнадеждността на положението, предизвикано от обстоятелства, независещи от него, съпруга в кома от години, а той — нито женен, нито свободен... Дългото им мълчание бе прекъснато от звука на приближаваща кола.

— Виждаш ли? — изрече той тихо. — Сега виждам този израз и на твоето лице... Този израз на проклето съжаление! Като че ли всеки казваше „Горкият Дев! Как ли се чувства? Колко ли още може да издържи? Виж колко зле се е наредил животът му, а пък е толкова млад...“ — Гласът му натежа от спомени и той млъкна. Когато заговори отново, горчивината бе изчезнала, но мъката бе останала.

— Сега знам, че съм бил прав... Знаех, че няма да понеса съжаление от теб. От всеки друг — да. Но от теб, никога!

— Дев, аз... — Гласът ѝ заглъхна. Не знаеше какво да каже. В този момент, с крайчеца на окото си видя нещо, което я накара да изпадне в паника. Толкова силна, колкото и колата, която приближаваше къщата. Господи! Трябваше да се сети, да погледне часовника... Но вече беше късно. Госпожа Морланд вече паркираше пред входа. Меган забеляза, че Дев се обърна. Задната врата на колата се отвори. Меган се затича надолу по стълбите, без да знае какво точно да направи. Само се надяваше да избегне по някакъв начин бедата. Но не успя...

— Мамо, мамо! — извика силно и весело Кевин. Детето изхвъркна от колата и се затича към нея, като хвърли поглед към непознатия, който стоеше отзад. — Днес бях много добър! Карла го каза! Тя каза, че ще плувам с „рибите“! Вече не съм „попова лъжичка“!

Напрегната, Меган се наведе да прегърне възбудения си син.

— Радвам се за теб, миличък! Иди веднага да си съблечеш мокрите дрехи. После ще ми разкажеш всичко.

Меган го побутна и той влетя в къщата, без да погледне назад. Колата се изтегли и зави към гаража. Меган се изправи. Тя запрелиства неспокойно чертежите в папката, която все още държеше в ръка. Накрая с огромно усилие повдигна глава към потресеното, бледо лице на Дев.

ПЕТА ГЛАВА

— Той не е твой син!

Заше метеният поглед на Дев се премести от вратата, която малкото дете беше оставило отворена, към нея. Меган веднага разбра какво чувства. Той беше потресен. Тя заговори отново, като се опитваше да прикрие собствената си паника.

— Не се опитвай да пресмяташ! — Отчаянието беше направило гласа ѝ остър. — Ако изобщо си в състояние да си спомниш, ще разбереш, че Кевин е твърде малък, за да бъде твой син.

Знаеше, че може да излъже. Кевин беше се родил недоносен и бе доста дребен. За пръв път се радваше, че изглежда по-малък. Молеше се на Бога да успее да убеди Дев. Наблюдаваше го внимателно и забеляза как изумлението му се сменя с нещо друго, което тя не можа да разбере, докато той не заговори.

— Аз... Май не си... чакала много.

— Да чакам... — Веждите ѝ се повдигнаха.

— Друг.

Меган въздъхна. Помисли, че трябва да е доволна, защото е повярвал на лъжата ѝ, но всъщност почувства остра болка. В желанието си да го накара да повярва, че Кевин не е негов син, тя бе го накарала да помисли, че вероятно почти веднага след него е живяла с друг мъж. В нея инстинктивно се надигна протест, но тя го заглуши. Той беше повярвал — това беше най-важното. Защото никога нямаше да му прости, че не беше ѝ казал, че е женен, преди да му отдаде сърцето, тялото и цялата си душа. И за това, че не я потърси после. Тя бе останала цели шест седмици в Сан Диего... А той си беше отишъл, без да помисли какво е оставил след себе си.

— Влюбих се в друг — каза тя кратко. — Ти какво очакваше?

Беше страхотна лъжкиня... Но за доброто на Кевин трябваше да започне и да лъже. Трябваше, защото чувстваше, че ще ѝ се наложи да лъже още и още. Сега Дев беше изненадан и това ѝ помогна, но знаеше, че няма да е за дълго.

Дев беше не само наранен. Обхвана го странно вцепенение. Дори му се стори, че се наблюдава отстрани. Чудеше се дали това не е защитна функция на ума, който му казваше, че няма право да се чувства засегнат от това, че в мъката си тя бе се влюбила в друг. Той нямаше никакви права над личния живот на Меган Спенсър. Или на нейния син. Това момче можеше да бъде негово... Но не беше.

И какво очакваше? Беше я наранил дълбоко, а тя беше толкова млада... Съвсем естествено е било да се хвърли на врата на първия мъж, който е бил малко по-нежен към нея. И в леглото му... Мисълта, че Меги се бе отдала на друг, че друг се беше опиянявал от онази сладост, която той бе опитал пръв, го изкара извън релси...

Дев въртеше несъзнателно кормилото, завладян от обърканите си мисли. Гумите на колата скърцаха от скоростта. Дали го бе обичала? Тя каза, че се е влюбила от мъка, но това не значеше, че не е обичала мъжа, който, за разлика от него, е бил с нея, когато ѝ е бил нужен. А къде е сега? Тя не носеше халка... Живееше в къщата на баща си и носеше моминското си име, при положение, че на времето не искаше да го използва, за да не си мислят хората, че разчита на положението си в обществото. Къде, по дяволите, е бащата на сина ѝ? Що за мъж е този, който си е позволил да остави Меган и сина си?

„Мъж като теб!“ — само обвинително нашепна вътрешният му глас. През цялото му тяло премина тръпка. Усети, че не може да се контролира, отклони колата от пътя и спря.

„Боже мой — помисли си. — Не е чудно, че Мег ме мрази.“ Наклони се напред и облегна чело на кормилото. Никога не беше си помислял, никога не беше му минавала през ума мисълта, че от единствения път, когато беше я любил тя би могла да забременее.

Вероятно, призна мрачно той, просто не си е позволил да мисли за това. Мисълта за дете — негово и на Мег бе твърде изкусителна, дори и сега. А тогава, сигурно би го подлудила. Тя щеше да бъде последната капка, която би го пречупила напълно. Сигурно затова не беше си позволил такава мисъл.

Но Мег не е била наясно за състоянието му тогава. Тя е знаела само, че след като му е дала най-скъпоценния подарък, той я е изоставил. И тогава от секретарката му е разбрала и защо я е изоставил... Тя бе носила мъката в сърцето си почти цели шест години. Затова той ѝ дължеше още извинения...

Като обеща на раненото си сърце, че това ще е за последен път, а после няма повече да си позволява да я среща, той завъртя стартера и пое отново към градчето.

Меган не можеше да си обясни как предусети връщането му, тъй като нямаше причина да го очаква. Но когато госпожа Морланд се качи, за да ѝ каже, че има посещение, тя знаеше кой е дошъл. Меган не можеше да си представи какво още биха могли да си кажат. Тя помълча, за да е сигурна, че гласът ѝ звучи спокойно и извика, че след малко ще слезе... Беше спуснала щорите, сякаш това щеше да помогне на обърканите ѝ чувства.

Дори Кевин бе усетил нещо, защото бе прекъснал възбудения си разказ за урока по плуване и я бе попитал какво ѝ е... Тя се бе оправдала с главоболие, мразейки се заради лъжата, която предизвика тревога у детето. Почти се бе разплакала, когато той я бе посъветва да си легне и да вземе аспирин.

Тя така и не успя да сложи ред в разбърканите си мисли. От всички възможни доводи за неговото изчезване, истината беше нещо, което тя не би могла да си представя.

Никога не бе успяла да си обясни поведението му. Затова бе достигнала до единственото възможно от нейна гледна точка обяснение — щом като стореното беше неоспорим факт, явно нейната представа за него е бяла погрешна. Бе се самообвинявала за наивността си толкова дълго, че вече не знаеше дали някога ще се отърве от угризенията. Създадената с воля и упоритост фасада на идеална делова жена бе скрила онова момиче, което продължаваше да живее в душата ѝ.

Сега дълго годишните ѝ представи бяха разрушени. Мъжът, който се бе убеждавала, че е бил студен и пресметлив използвач, всъщност бе човек, изпаднал в безизходица и така измъчен от живота, както бе усетила още щом го бе видяла. Но това оправдаваше ли неговото поведение? Заслужаваше ли мъките, през които бе преминала? Заслужаваше ли унижението да застане пред баща си и да му признае, че е бил прав, а тя е била глупачка? Заслужаваше ли ужасната самота, с която се бе борила по време на бременността?

Заслужаваше ли чувството, че и нероденото дете се колебае дали го искат на този свят?

Тя влезе в банята. Един поглед в огледалото ѝ показа, че няма да успее да заличи следите от тревога по лицето си. Направи всичко възможно да скрие с грим вълнението, да възвърне цвета на скулите и блясъка на очите си. После прекара четка по косата си и я стегна в плитка.

Пое дълбоко дъх и отново се погледна в огледалото. Придобитият с години опит успя да наложи на лицето ѝ спокойна маска, подобаваща на дъщеря на сенатор.

Фоайето беше празно. Тя премина в гостната, като предположи, че госпожа Морланд го е поканила, но там също нямаше никой.

Веселият смях на Кевин, долетял от дневната я накара да се усмихне, но когато чу тихия, познат мъжки глас, Меган настръхна. Едва се сдържа да не затича там, откъдето се чуваха гласовете. Спря пред вратата на дневната. Сърцето ѝ биеше в гърлото.

Очакваше да види разхвърлените върху дъбовата масичка части — вече цяла седмица Кевин търпеливо сглобяваше един модел на самолет. Но това, което видя, бе съвсем неочаквано — на пода до момчето седеше Дев и му помагаше.

Меган остана като парализирана, загледана в бащата и сина. Кевин държеше едното крило на самолета и се опитваше да го прилепи към тялото, но го бе сложил наопаки.

— Знаеш ли — каза замислено Дев, без следа от усмивка. — Май първия път беше го поставил правилно.

Момчето погледна срамежливо и обърна крилото.

— Така ли?

Дев кимна и посочи картинката на модела.

— Ето, виждаш ли, така е.

— Сега е същото като на картинката, нали? — каза гордо Кевин и взе лепилото.

— Ще го държа, докато го залепиш? Много внимавай, да не сложиш повече лепило.

— Дядо също казва, че трябва да съм внимателен — съгласи се Кевин.

Меган помисли колко е смешен малкият в сериозното си старание. А Дев бе много тактичен — държеше се с детето съвсем по

бащински...

Меган се дръпна и излезе от стаята. Страхуваше се, че ще загуби контрол над себе си и чувстваше, че ще заплаче. Силно и дълбоко чувство я разтърси. Тя не знаеше дали от мъка, или от удоволствие, отразяващо нещо скрито дълбоко в нея.

После отново дочу смеха на Кевин и се стъписа. Дали Дев не се вживява прекалено в ролята на баща? Дали беше усетил лъжата ѝ? Беше ли забелязал онази прилика, която тя виждаше между него и сина им? Затова ли се беше върнал? Тревогата я накара да влезе отново в стаята.

— Мамо, гледай! — извика Кевин, чул бързите ѝ стъпки. — Сега наистина прилича на картинката!

— Виждам, Кевин — каза тя сухо. — Можеш ли да продължиш сам, докато ние с господин Крос поговорим в хола.

Кевин повдигна въпросително вежди, учуден от строгия тон. Дев се изправи. Той също бе усетил остротата в гласа ѝ.

— Боли ли те още главата, мамо? — попита Кевин.

— Не, мили. Ако обичате, господин Крос. — Гласът ѝ отново стана твърд, когато посочи вратата.

Погледът на Дев се премести към Кевин, а после към Меган. Тя усети как той се стегна вътрешно, защото разбра причината за студенината ѝ. Знаеше, че е почувствал нежеланието да се доближава до сина ѝ. Не си представяше какво мисли той за причините. Само се надяваше, че не се досеща за истината.

— Благодаря, че ми помогна, Дев.

Дев спря при думите на момчето и го погледна.

— Няма нищо — каза той тихо и Меган разбра, че наистина е напрегнат. Усети го по гласа му.

Когато стигнаха в хола, Дев се обърна към нея. Неговото напрежение и нейната тревога се подхранваха взаимно.

— Той е приятно дете — най-после каза Дев.

— Да — отговорът беше къс и остър и тя побърза да смени темата. — Какво има?

— Бих искал... — започна той бавно загледан към дневната, където и сега можеше да се чуе веселия глас на Кевин, който разговаряше с госпожа Морланд.

— Кажу какво искаш — повтори тя.

— Като начало искам да те попитам къде е баща му?

Меган въздъхна с облекчение.

— Вече не живеем заедно. Ние с Кевин носим моето име. Кевин дори не го познава. — Полуистината беше казана спокойно. Беше приготвила отговора предварително. След това продължи рязко. — Мисля, че не е твоя работа.

Дев трепна и въздъхна.

— Така е. Не е моя работа. Нищо, което се отнася до теб не ме засяга, нали така?

Меган не отговори. Само гордостта не ѝ позволи да отмести погледа си — очите му изглеждаха така празни и измъчени, както и преди шест години.

— Знаеш ли — продължи той тихо. — Аз наистина се опитах да те намеря.

— Да, вече ми каза. Странно! Аз си бях там. В моя апартамент. Цели шест седмици, след като ти си отиде. Макар че мразех това място, както мразех и спомена... — Тя млъкна, защото усети, че повишава тон. Не искаше той да разбере колко силно я е наранил. Успокои се и чак тогава продължи със студени нотки в гласа. — Онази малка глупачка, която бях тогава чакаше, надяваше се... — „Надяваше се, че ти ще се върнеш — добави тя без глас. — Надяваше се, че е било грешка и че ти всъщност не си женен. Надяваше се, че всъщност не е бременна...“

Дев пристъпваше от крак на крак с неудобство.

— Исках да ти кажа, че те търсех после, след като...

Меган усети как устните ѝ са готови да изрекат подигравка, но дори и в яда си не можеше да обвини онази жена, умряла толкова млада за неприятностите в собствения ѝ живот.

Жената, умряла преди години не беше виновна, че Меган е била наивна. Която и да е била, съпругата на Дев, беше невинна.

— Търсих те, но ти беше заминала. Или поне Мег Скот я нямаше. Предполагам, че вече си била Меган Спенсър...

— Аз винаги съм била Меган Спенсър. Мег Скот беше... едно глупаво момиче, период, през който е трябвало да премина...

— Недей! Не казвай това. Мег беше добра, невинна, хубава. Не я отхвърляй заради мен. Извинявай. Не съм се върнал тук, за да говорим за това.

— Тогава за какво?

Той въздъхна.

— За да се извиня.

— Отново?

— Не... за това. Аз ти казах, че никога не съм искал да те нараня.

И знам, че ти не ми повярва. Но не мога да направя нищо повече. Не мога да променя минатото.

— Тогава какво?

— Аз само... само разбрах... — Той спря и прокара ръка през косата си. — Господи, какво значение има това сега! Ти пак няма да повярваш! Аз също не мога да повярвам!

— Да повярвам какво?

Дев се извърна и отиде до големия прозорец. Скри свитите си в юмруци ръце в джобовете. Меган го гледаше спокойно и се чудеше защо все още разговаря с този човек, причинил ѝ толкова зло. Когато той заговори отново, тя трепна. Гласът му бе нисък и прегракнал, но дори и да не беше, Меган знаеше колко му е трудно да говори. Това се виждаше от всеки напрегнат мускул на тялото му.

— Тогава аз бях отчаян, Мег... Меган — поправи се сам. — Ти знаеш. Винаги си знаела, нали? Знаеше, че нещо не е наред...

— Да, знаех.

Дев се обърна към нея, все още с юмруци в джобовете. Лицето му беше напрегнато, но продължи да говори.

— Мисля, че докато не бях те срещнал, не бях осъзнал колко близо съм до пречупването. — Той вдигна с усилие поглед и срещна нейния. — Не знаех, че съм стигнал до дъното, докато не ме измъкна оттам. Само още нещо, съвсем мъничко, бе достатъчно, за да ме срути...

— Мислиш ли, че аз не съм го знаела? — каза напрегнато Меган. — Мислиш ли, че аз не съм усетила, че в теб нещо е готово да се пречупи? — Тя не искаше да се връща към онова усещане, не искаше да си припомня онази мъка. Това я накара да поиска да го успокои — като сега. Бе опасно желание... — Виж какво, съжалявам за това, което се е случило с жена ти. Никой не трябва да умира толкова млад, нито по този начин.

— Не! — Той прекоси стаята с големи крачки и я хвана здраво за раменете, докато повтаряше. — Не! — Беше разстроен. Меган също.

— Това не е, което... Аз не искам... Не желая съчувствието ти. Господи! И тогава се опитвах да го избегна!

— Тогава какво искаш? — изпъшка Меган. Гласът ѝ беше тих и разтреперан. Тя съзнаваше, че той я е докоснал, чувстваше изгарящата топлина върху раменете си. Той я гледаше, а тя не можеше да се помръдне, независимо, че умът ѝ настояваше, крещеше да не допуска да я съблазни. Като че ли се беше върнала шест години назад. Той я гледаше така, както никой преди това и никой — след това...

Секунда, преди той да помръдне, тя вече знаеше, че ще я целуне. Също така знаеше, че ще бъде лудост, ако му позволи. Нали онзи ден се бе уверила, че не може да устои на докосването му? Нали му беше показала, как пламва цяла, щом се допре до нея?... Устните му се долепиха до нейните и бързият отговор на тялото ѝ отхвърли последните протести на разума ѝ. Това бе единствения мъж, който я вълнуваше, помисли си тя отчаяно. Единственият!

Вече не можеше да мисли за нищо, особено когато езикът му нежно докосна устните ѝ, когато ръцете му обхванаха лицето ѝ, когато усети здравето му тяло прилепено до нейното...

Кръвта ѝ закипя. И когато той се отдръпна от нея, тя запротестира тихо. Тогава започна да го целува, да плъзва език между устните му, все по-силно и по-страстно и не можеше да спре. Не искаше да спре. Сега тя живееше. Чувстваше се жива — за пръв път от толкова години... Едва усещаше ръцете му и се извиваше, за да се притисне до него, защото се нуждаеше от топлината му, от силата му... После ръцете му намериха гърдите ѝ. Тя изви тяло и той, като че ли знаеше какво точно ѝ е нужно докосна втвърдените зърна... Меган въздъхна силно.

И тогава, през ударите на сърцето си, през тежкото дишане на Дев, тя дочу друг звук. Сина си. Неговият син!

С рязко, почти насилствено движение тя се изтръгна от прегръдката. Тялото ѝ протестираше, искаше още нежност — бе чакало цели шест години.

— Какво... — с пресекнал от вълнение глас попита тя. — Какво искаш от мен?

Дев я погледна, после се взря в ръцете си, които я бяха галили така нежно. Пръстите му се свиха и той пъкна юмруци в джобовете си.

Меган разбираше, че той бе не по-малко възбуден от нея. Мълчанието продължи дълго. Най-после той заговори.

— Исках само да се опиташ да разбереш... — Той млъкна и я погледна. После направи крачка напред и спря, за да не премине отново опасната граница на близостта. — Можеш ли да повярваш, че никога не ми е минала даже мисълта, че ти може да си бременна?

— Не... Нали вече ти казах... — започна тя отчаяно.

— Знам. Знам, че не е от мен. Но можеше да бъде! Господи, наистина можеше, а аз никога, даже и не помислих...

Почти олюляваща се от обхваналото я успокоение, Меган се опита да разбере какво точно иска да ѝ каже той. Усилието направи гласа ѝ да звучи остро.

— Не е ли... Малко късно е да се плашиш от това?

Той отвърна меко, като че ли не беше забелязал острия тон.

— Много е късно. Но е трябвало да предположа, Мег. А аз не го направих. Мисълта, че ти си бременна с мое дете щеше да е последната капка... Ако бях помислил за това, ако само за миг се бях замислил... — Той погледна встрани и настръхна. Меган го усети почти физически. — Щях да се пречупя, Мег. Нямах да мога да понеса и това. Както не можах да заста на пред теб и да ти кажа... да прекъсна онази единствена нишка, която ме свързваше с живота.

Меган се вгледа в него и съзря безизходицата, която бе чувствал тогава и срамът, който изпитваше сега. Той рязко вдигна глава.

— И така, аз не можах — повтори тихо. — Разумът ми бе изключил тази възможност, беше я скрил в някой тъмен ъгъл. До днес... — Погледът му се отмести пак към дневната и после към Меган. Тя отново видя отдавнашната сянка, излъчващите тих ужас очи. Той въздъхна. — Ако беше забременяла, ти трябваше да дойдеш при мен. Аз щях... — Той се прекъсна с безпомощна въздишка, като че ли наистина не знаеше, какво би могъл да направи.

— След като знаех, че си женен ли? — попита тя с прегракнал глас. — Твоето мълчание и отсъствие ми дадоха ясно да разбере колко добре щях да бъда посрещната.

— Да, толкова хора зависеха от мен тогава... — изморено поклати глава той. — Моето семейство, нейното... Току-що бях регистрирал и „Крос Кънсалтинг“. Не можех да изоставя фирмата или

хората, които започнаха с мен. Не можех, поне в началото... Трябваше да плащам и таксите в болницата...

Едва сега Меган започна да разбира... Боже, възможно ли бе още да изплаща лечението на жена си? Сигурно. Той никога не бе разполагал с много пари в Сан Диего. Бюджетът му беше толкова ограничен. Това обяснява защо той кара още стария джип. И защо работи по шестнадесет часа на ден...

— Понякога — продължи той, — си мислех, че ако спра, те всички ще паднат. Като че ли ги носех на гърба си — всички заедно. Не можех да им кажа да слязат, Мег. Просто не можех.

Вълна от съчувствие заля Меган. Помисли си дали би могла да направи същото за друг, освен за детето си. Но това все пак не променяше факта, че тя бе оставена сама в онези ужасни за нея дни. И че синът ѝ не познаваше баща си.

— Не си можел да ги изоставиш... Затова изостави мен.

Когато видя мъката, която бе изписана на лицето му, тя почти съжали за думите си. Само звукът от гласа на Кевин я накара да остане твърда...

— Върнах се — каза той съвсем официално — само за да ти се извиня, че не съм помислил за последиците. Бях безотговорен, защото не те предпазих и още повече, защото не се уверих след това, че не си забременяла. Не очаквам да ме разбереш. Исках само да знаеш, че съжалявам. Много съжалявам. — Той се насочи към вратата с несигурни стъпки. После спря и се обърна. — Съжалявам за онази нощ, Мег. Но съжалявам само за онова, което ти сторих, защото взех нещо, което не ми се полагаше. Когато после ми беше много тежко, аз си спомнях онази нощ. Този спомен ме караше да чувствам, че в живота ми е имало и нещо прекрасно. Това ме спаси. — Той рязко се обърна, излезе от стаята и си отиде, преди Меган да успее да реагира. Тя чу как входната врата се затвори, но стоеше неподвижна в гостната, докато звукът на джипа не заглъхна.

Тогава седна в един от фотьойлите и усети, че краката ѝ треперят. И ръцете — също. Тя заразглежда дългите си тънки пръсти, като че ли не беше ги виждала преди. Знаеше, че така мозъкът се опитва да се справи с напрежението, но не можеше да спре да мисли за Дев.

Много по-късно, след като беше сложила Кевин да спи, тя седеше сама в тъмната стая и се опитваше да подреди обърканите си мисли. Към другата ѝ мъка се добави и репликата на Кевин, че е харесал онзи чичко, който му помогнал да сглоби самолетчето. Тя бе изморена от спомени. Не ги искаше, но те напираха и не можеше да ги прогони. Наранена, изплашена, измамена, ядосана — това бе тя. Всичко преминаваше като на лента през съзнанието ѝ, като че се случваше сега. Толкова силно се развъълнува, че започна да плаче, въпреки че се бе заклела да не го прави. Ядосано избърса влажните си очи. Протегна ръка и запали лампата на бюрото, защото в тъмнината спомените сякаш бяха по-ярки.

Щом ѝ бе повярвал, че Кевин не е негов син, какво още искаше от нея? Опрощение? Тя въздъхна. Черпеше сила от примера на родителите си. Вярваше им безрезервно. Но те никога не бяха се сблъскали с проблемите, които бе имал Дев. Когато майка ѝ почина, то стана внезапно... Но дали травматизиращата агония на жена му можеше да извини постъпката на Дев?

„Нашата постъпка“ — поправи се тя. Тя си бе признала отдавна, че вината за онази нощ е и нейна. Може да не е знаела истината, но не е бивало да се влюби толкова бързо и така силно в мъж, когото не познава добре. Била е глупаво момиче и не е разбрала очевидното. Неговата самотност, мълчанието му, нежеланието да се среща с нея другаде, освен в кафенето или в нейното жилище, това че не я запозна с приятелите си... Поклати глава пред някогашната си наивност.

Зазоряваше се, а тя все още седеше и мислеше. И все още не беше намерила отговор. Но едно нещо знаеше със сигурност. Независимо, че беше се проклела хиляда пъти, тя не съжали за това, че той отново я бе целунал.

ШЕСТА ГЛАВА

Дев седеше в офиса, вперил поглед в чертежите, разпръснати по бюрото. Новите проби, които бе взел от почвата бяха лоши. Той стана и се приближи до прозореца. Нямаше кой знае какво да гледа. Навсякъде наоколо се извисяваха високи сгради. Когато пристигна, това нямаше значение за него. Беше доволен, че е дошъл, че е напуснал града, свързан с толкова мъчителни спомени. Спомени за младата му умираща съпруга, за разбития му живот... за Мег, и за онова, което ѝ бе сторил. А после, тъкмо когато бе помислил, че може да се освободи от тези спомени бе попаднал на приема и се бе сблъскал с мъчителното минало.

Сега за пръв път си помисли, че трябваше да изпрати тук Джеф. Той му го беше предложил, но Дев бе разбрал, че на него не му е съвсем присърце напускането на Сан Диего. Този, който щеше да дойде, трябваше да работи дълги, дълги часове.

— Тук в Сан Диего вече имаме добър екип — беше казал Дев. — Ти ще можеш да се прибиращ навреме и да помагаш на Линда за бебето. Знаеш, че на нея не ѝ се иска да те пусне сам в друг град. Няма смисъл да нарушаваш семейния си ритъм сега, когато дори не знаем как ще тръгнат нещата там.

Джеф Ръсел се бе съгласил.

— Предпочиташ да нарушиш своя ритъм, нали?

Дев бе повдигнал рамене срещу, пълния с укор поглед на Джеф. Те и двамата знаеха, че за него работата беше целият му живот, а домът — само мястото, където ношува.

— Кога ще намалиш темпото, Дев? Ще се побъркаш от напрежение. Правиш го вече години. Не можеш да продължаваш така до безкрай, ще...

— Стига, Ръсел — бе отвърнал той намръщено. — Вече си имам една квачка. Не ми трябва втора.

— Госпожа Харис не е квачка. Понякога изглежда така, защото е отдавна с нас. Но не се опитвай да смениш темата.

— Не, не я сменям. Просто я прекъсвам.

— Дев...

— Добре де, нека прекъснем.

— По дяволите, Дев...

— Ще се справя сам с откриването на офиса в Ориндж Каунти.

Джеф добре познаваше този тон и отстъпи.

— Добре, добре. Но вземи поне Мат или Луис да ти помагат.

— Ще се оправя.

— Не съм казал, че няма да се справиш. Знам, че можеш. Нали създаде това тук от нищо, когато всички казваха, че трябва да останеш при „Гордън енд сън“. И ме взе, когато не можех да разделя на две магарета сено. Много ти дължа, приятелю.

— Не — каза меко Дев. Беше му благодарен. Джеф му бе помогнал да излезе от изолацията и да отиде между хората. Винаги го бе измъквал от отчаянието... — Не — повтори — ти нищо не ми дължиш. Стой при семейството си. Аз ще се справя.

— По дяволите, старче, не може да продължаваш все така! Докога... — Той млъкна под предупредителния поглед на Дев. — Добре, добре. Няма да ти чета лекции. Само ми обещавай, че щом ти трябва помощ, ще ме извикаш.

— Да, ще те извикам.

— Искане ми се да ти вярвам — промърмори Джеф.

По едно време беше наистина готов да го извика, помисли си Дев, като гледаше към оживената улица през прозореца на офиса. Франк Мейсън, макар да беше един от най-големите предприемачи в Южна Калифорния, имаше непоносим характер. Въпреки, че притежаваше способността да увлича хората, с него се работеше трудно.

Джеф лесно се справяше с такива като него. Беше безапелационен, а и пускаше в ход своя тексаски чар. Въздействието на този чар Дев бе изпитал още през първата година на следването им, както и острия му като бръснач ум.

Да, помисли си Дев. Джеф можеше да се справи с Франк Мейсън.

Пък и Джеф би се чувствал далеч по-свободно на този официален обяд, където Мейсън се канеше да го води в петък.

Петък. Днес! Той се стресна и погледна часовника си. Проклятие! Трябваше да побърза.

Той грабна якето си и бързо заключи офиса.

Боеше се от подобни събития — толкова се боеше, че почти го бе забравил, но Мейсън бе настоял да присъства.

— Винаги наемам маса за тържественото връчване на наградите на полицията — беше казал Мейсън. — Добре е за фирмата — така печеля благоразположението на търговската камара.

— Сигурно — беше подхвърлил Дев с иронична усмивка, при мисълта, че Мейсън си беше дал труд да плати за маса, за да спонсорира местната полиция.

Дев знаеше, че щом баща ѝ ще държи реч, Меган също ще бъде там. Затова и не искаше да отива, от една страна, но пък от друга, точно това го накара да вземе решение да се появи там. Още повече, че сега имаше и друго наум. След реакцията ѝ на неговите обяснения и извинения, той се чувстваше като мишка, която не може да стои далеч от сиренето.

Подкара на юг към блестящия океан, като си мислеше, дали отново не прави грешка. При това голяма. Сигурно нямаше да се зарадват на присъствието му. Особено Меган Спенсър. Отношението ѝ към него не беше се променило поради някакви чувства, а само от състрадание, чувство, което той толкова ненавиждаше. Отново и отново прекара през ума си всички срещи с нея. Припомняше си всяка промяна на хубавото ѝ, изразително лице. Онзи единствен път, когато бяха насаме и когато бе успял да разчупи онова добре отиграно изражение, му даваше лъч слаба надежда. И независимо, че се опитваше, не бе престанал да се надява. Меган можеше да му се сърди, да го презира, но не беше безразлична към него. Какво горчиво утешение — помисли си той, — но достатъчно засега... Поне има откъде да започне...

Да започне... Той спря в очакване червената светлина на светофара да се смени. Едни и същи мисли го измъчваха. Нали беше решил да не се доближава до нея. Бе му дала да разбере, че иска точно това. Тогава какви бяха тези надежди? Не му беше простила и може би никога нямаше да му прости. Сигурно щеше да го отблъсне веднага? Тогава защо?

Тази мисъл го накара да се размърда неспокойно на седалката и да се присмее над самия себе си. Като че ли имаше какво да губи. Ако тя го отблъсне, какво щеше да се промени? Нещата щяха да си останат такива, каквито си бяха и досега! Щеше да доразбие сърцето му, но то и така си беше достатъчно разбито, така че нямаше особено значение... Звук на клаксон го стресна и го извади от унеса. Той зави зад ъгъла и се опита да пропъди изкусителната мисъл да се опита да свърже отново живота си с Мег. „Кой си ти? — рече си подигравателно той. — Трябва да си луд. Не смей да се показваш пред нея! А сега ти предстои един ужасен, дълъг следобед...“

— Меган, мила, кой е този мъж?

Меган си играеше с красиво нагънатата салфетка, поставена върху чинията пред нея.

— Кой мъж? — попита тя, въпреки прекрасно да знаеше за кого говори Сюзан Харпър. Бе трепнала интуитивно в мига, в който той влезе в залата, а и усещаше погледа му върху себе си.

— Онзи, който непрекъснато те гледа. Не може да не си го забелязала.

Меган срещна топлия поглед на жената, седяща до нея. Тя харесваше Сюзан Харпър. Тази жена работеше с баща ѝ от дълги години и ръководеше офиса му в Сакраменто. Всъщност тя беше партньорката на Меган. Беше приятно закръглена петдесет и пет годишна дама, чаровна и енергична, а сребристорбялата ѝ коса бе по-скоро предимство, отколкото признак за възраст. Освен това, тя бе твърде умна, за да може да бъде заблудена.

— Работи с Франк Мейсън. Наскоро се срещнахме.

Надяваше се, че възрастната дама ще приеме обяснението.

— Е, изглежда доста впечатлен, ако мога така да се изразя.

Меган се задоволи само да повдигне рамене.

— Разбира се, ти изглеждаш особено красива днес.

Меган се усмихна, макар да знаеше, че комплиментът е искрен. Познаваше Сюзан и бе сигурна, че говори това, което мисли.

Днес Меган бе положила специални усилия да изглежда добре. Беше си казала, че е длъжна да бъде красива, а не защото Дев щеше да седи наблизо. И знаеше, че изглежда великолепно. Костюмът, който носеше беше от бледосин шантунг, с късо двуредно сако и права пола до коленете, която ги откриваше точно колкото трябва. Беше обута в

чудесни високи обувки, а на врата ѝ проблясваше прекрасна огърлица от продълговати сини топази, която баща ѝ беше подарил за двадесет и първия рожден ден. Винаги беше обичала чистия цвят на тези камъни. Спомни си как веднъж, разхождайки се с Дев, бе се загледала в една витрина. Топази!

— Красиви са. Имат цвета на очите ти — бе казал Дев.

Думите му бяха накарали гърлото и да се стегне, защото той много рядко си позволяваше да говори така. Не смееше да погледне към него. Сигурна беше, че той ще открие обичта, която излъчваше лицето ѝ.

— Би трябвало да ги имаш — бе казал бързо, почти ядосано. — Би трябвало да бъдеш с някой, който може да ти ги подари.

— Бих предпочела да съм с някого, когото обичам.

В стъклото бе видяла как той притвори очи, изпълнени с мъка, и последва дълга въздишка.

— Внимавай, в кого ще се влюбиш, Меги. Трябва да си сигурна, че го заслужава.

Сега тя докосна студените камъни около шията си, като се чудеше дали несъзнателно, не ги е сложила точно заради този ден. Дочу суетене наоколо. Баща ѝ си пробиваше път към масата сред множество хора, бързаци да го поздравят преди началото на церемонията. Опита се да не обръща внимание на настойчивия поглед на Дев. Дори и да искаше той трудно би си пробил път през множеството до масата на сенатора.

Речта на баща ѝ — тоест нейната, поднесена с неговия чар, беше аплодирана. Меган наблюдаваше наградените и се опитваше да оцени труда им. Само че нито един от тези мъже, сблъскващи се ежедневно с престъпници и с остри проблеми на обществото, не изглеждаше нито така съсипан, нито така угнетен, както бе изглеждал Дев, когато го бе срещнала.

След приключването на официалната част Меган знаеше, че баща ѝ ще остане още поне около час, ако не и повече. Сюзан ѝ отправи съчувствена усмивка.

Трябваше да поостанат. Но когато възрастната дама се загледа в някой зад гърба на Меган, усмивката ѝ се скри, а кафявите очи бързо се извърнаха. Меган ѝ бе благодарна за предупреждението — то ѝ даде

време да събере мислите си, преди да чуе дълбокия нисък глас, който поздравяваше учтиво баща ѝ.

— А, Дев, надявах се, че ще се обадиш — каза Харлан приветливо. — Запознай се със Сюзан Харпър — дясната ми ръка в Сакраменто. Сюзан, Дев Крос. Той работи с Франк Мейсън по проекта „Златен бряг“.

Сюзан се усмихна приветливо, а Дев кимна с поглед вперен в Меган. Тя забеляза как очите му се присвиха, когато забеляза топазите. После той обърна поглед към баща ѝ.

— Изборът ви е прекрасен, сър.

Меган не можа да прикрие учудването си, когато видя как баща ѝ се зарадва, а Сюзан се изчерви от комплимента. Дев умееше да очарова околните, когато пожелаеше.

— Седни за малко при нас. Идната седмица ще се състои заседанието на Държавната брегова комисия. Понеже имат подобен проект за Северното крайбрежие и ще го разглеждат преди нашия, Сюзан ми каза, че вероятно ще задават много въпроси за проекта „Златен бряг“.

Дев се замисли и погледна към Франк Мейсън, който потупваше по рамото съветника на кмета на града.

— Аз съм само геолог. Трябва да попитате Франк Мейсън.

— Франк казва онази версия на истината, за която е сигурен, че ще му донесе изгода — каза сухо Харлан.

— Затова сигурно винаги получава това, което иска — отвърна Дев, но после съжали за думите си.

Харлан обаче се засмя, а Меган видя в очите му искрици, които показваха, че е доволен.

— Знаех, че ще ми харесаш. Седни — повтори той. — Кажете ми, как да обясня на хората в Сакраменто, че това, което може да се направи тук, невинаги може да се направи и там, при тях. Те не разбират, че двете места са съвсем различни.

Дев отново погледна към Меган, но тя успя да запази незаинтересования израз на лицето си. Едва тогава той седна на предложението му стол.

— Те са коренно различни. По геоложки показания Южна Калифорния е буквално друг свят.

— Така ли? Защо? — повдигна вежди Харлан.

— Цялата земна повърхност се състои от тектонични платформи. Южна Калифорния се намира върху тихоокеанската, а Северна Калифорния и останалата част на страната е върху северноамериканската платформа. Те се движат непрекъснато. — Дев въздъхна. — Отдалечават се, понякога се сблъскват, но никога не се съединяват.

— Отдалечават се или се сблъскват? — отново се повдигнаха сребристите вежди.

— Да, на места, като онази малка пукнатина, наречена Разседът Сан Андреас.

Харлан се облегна назад със странно изражение. Сюзан също не сваляше очи от Дев.

— Никога не са ми го обяснявали толкова ясно — каза тя. — Учените винаги употребяват сложни думи, така че всъщност единственото, което разбираме, е, че е имало земетресение. Ти би трябвало да преподаваш, толкова ясно обясняваш.

На Меган ѝ се наложи да прехапе устни, за да не промени изражението си. Погледът на Дев се плъзна към нея и тя разбра, че той си спомня, като нея за онези уроци.

— Предпочитам да се изразявам просто — обърна се той с усмивка към Сюзан. — Иначе и на мен ми е трудно да установя контакт. Когато се налага, се обръщам към партньора си — той е сеизмолог.

— И партньорът ти ли обяснява нещата толкова тактично на некомпетентните си слушатели — попита Сюзан с усмивка, от която Меган разбра, че тя също го харесва.

— Той е много по-добър. Типичен „готин тексасец“.

Сюзан се засмя, Харлан се усмихна, даже Меган си позволи да хареса израза. Той се е променил — помисли си тя. Не е щастлив, очите му го издават, но поне не е и нещастен. Без да се замисли, тя се обърна към Дев и попита:

— Джеф ли?

Погледът му се насочи към баща ѝ, а после отново към нея. Макар, че Джеф още не беше му станал съдружник, когато се срещнаха с Меган, Дев ѝ беше разказал за него.

Бузите на Меган пламнаха, когато усети, че се е издала, но Дев бързо я спаси от притеснението.

— Да. Сигурно Франк ти е споменал за него онзи ден...
Господин сенатор, речта ви направи страхотно впечатление.

Бе успял да отклони съмненията заради неволно изпуснатата реплика. Меган мълчаливо му благодари. И заедно с това в нея пламна отдавнашния гняв — не искаше да променя отношението си към него. Беше опасно...

— Дано да е така — казваше сега Харлан.

— Знаеш, че си роден оратор, Харлан — рече Сюзън. — Не ти ли стигаха ръкоплясканията на всички присъстващи, та се съмняваш.

— Това беше благодарение на тази, която ми написа речта — усмихна се той към дъщеря си — тя...

— ... изглежда очарователна, както винаги. — С неизбежната пура в уста, за щастие незапалена, Франк Мейсън издърпа един от незаетите столове и седна. Усмихна се на Дев и се облегна рязко назад. — Благодаря, че занимавахте моето момче тук. Мога да кажа, че вие имате повече късмет с него. Когато аз съм до Дев, той е винаги ужасно сериозен. Почти не мога да изтръгна дума от устата му, освен за някоя лоша новина.

— Лоша новина? — учуди се Сюзан, като гледаше с укор пурата.

— Кара ме да уплътнявам всеки сантиметър от терена — намуси се Мейсън. — Това ще ми съсипе и времето и парите.

— Да уплътняваш ли? — Харлан погледна към Дев. — Можеш ли да ми го обясниш по-просто?

— Почвата на участъка не е достатъчно твърда, за да носи тежестта на това, което смятаме да построим върху нея. Затова трябва да я уплътним. Пластът се изгребва, смесва се с вода, цимент и други необходими съставки, връща се обратно и така се уплътнява.

— Деветдесет и осем процента твърдост — добави Мейсън с горчивина. — Безобразие! Може и така. Тези чиновници...

— Може и така? Ще издържи ли?

— Ще издържи! — потвърди Мейсън. — Бюрократи. Не са построили и кучешка колиба, но мислят, че знаят всичко. Разбира се, не говоря за теб, Харлан — добави той бързо.

— И аз никога не съм строил кучешка колиба — меко отвърна Харлан, а Дев прикри усмивката си. — Но когато е необходимо, наемам специалисти като Дев, за да ми кажат онова, което не знам. И когато ме съветват, се вслушвам в съветите им. — В думите му имаше

неприкрит укор и Мейсън го разбра. Той изглеждаше огорчен. Харлан добави: — Много бих искал и те да са толкова сериозни като него.

Мейсън измърмори нещо и се отдалечи. Насочи се към един от инвеститорите си. Господинът бе местен банкер. Не изглеждаше весел, но се заслуша в това, което Мейсън му говореше и доби все по-мрачно изражение.

— Е, ще удържиш ли? — обърна се сенаторът към Дев.

— Вероятно — посрещна той погледа на сенатора. — Не бих си позволил да рискувам живота на хората, отседнали в хотела.

Одобрение блесна в сините очи, които толкова приличаха на тези на Меган, и Харлан Спенсър кимна като човек, чието мнение току-що се е потвърдило.

— Нали ще останеш известно време в града?

Веждите на Дев се повдигнаха леко, но кимна.

— Добре. След няколко дни аз заминавам за две седмици в Сакраменто, но съм обещал да се върна за рождения си ден, когато дъщеря ми настоява да дадем прием. В Клуба на Алисо Бийч на двадесети. Ще бъде официален прием, но ако си свободен, ще се радвам да те видя там — усмихна се сенаторът. Хванат натясно. Дев се чудеше какво да отговори. — Не срещам често хора, като теб. А когато срещна такъв човек ми е приятно да бъде близо до мен.

— Аз... — Гласът на Дев потрепери и той се обърна, за да погледне Меган. Тя вече се бе успокоила от шока при думите на баща си. Дев очакваше от нея да направи или да каже нещо, за да го улесни в отказа му. Смущение се четеше в очите му. Едва в този момент тя си даде сметка, че през последните шест години и той бе страдал не по-малко от нея.

— Чудесно — рече машинално. — Има достатъчно време, за да добавя още един гост в списъка.

Усещаше погледа на Дев — той разбираше, че се е съгласила, защото няма друг изход. И бе прав. Ако започнеше да спори, щеше да предизвика въпроси, на които не можеше да отговори.

Такива мисли се въртяха в съзнанието ѝ, докато не остана сама, свита на кълбо върху голямото легло в спалнята си. Често бе желала да напусне тази къща, а и всички я питаха защо продължава да живее при баща си. Виждаше ѝ се много по-лесно, още повече че баща ѝ често се затваряше в кабинета и в жилището цареше свобода. Пък и беше

дошла тук, когато бе най-отчаяна. Това беше нейното гнездо, мястото, където бе лекувала раните си и се бе опитвала да се убеди, че мрази Девлин Крос от цялата си наранена душа. Дали започваше да му прощава? Най-последно сега, в тъмнината, тя си зададе въпроса, който напираше, откакто бе научила истината за времето отпреди шест години. Дали щеше да му прости? Или просто беше минало достатъчно време и нямаше никакво значение за нея?

„Не!“ — каза си сърдито. Ако не я засягаше, той не би могъл да извади от равновесие. Но го бе направил и тя се намираще в състояние на непрекъснато безпокойство. Шест дълги години бе си създавала реномето на непристъпна и непроницаема млада дама. Отдавна погребаните чувства заплашваха да избухнат с неподозирана сила само от един негов поглед, от едно докосване. Да, засягаше я. Засягаше я и то много!

Той я обичаше... Думите, които беше казал онзи ден звучаха в ушите ѝ и караха сърцето ѝ да бие лудо. Най-последно беше ѝ го казал, макар и с години закъснение. И беше я обичал и тогава, преди шест години. Не беше го признал, защото не бе имал право. И какво от това?

В онези дни баща ѝ се бе опитвал да ѝ обясни, че светът не се състои само от бяло и черно, но с упоритостта на своята младост, тя го слушаше с половин ухо и не му вярваше. Тогава мислеше, че всичко ѝ е ясно.

От тогава до сега вече се бе убедила, че и този път баща ѝ се бе оказал прав и че взаимоотношенията винаги имаха две страни. Тя не бе узнала истината за Дев. Не знаеше за него нищо, освен, че нещо го потиска и го държи настрана от нея. Сега, когато знаеше, никак не беше сигурна, че ѝ е по-леко.

А ако му прости? Тогава какво?

Тя се обърна на другата страна и отхвърли завивките, усукани от непрекъснатото ѝ въртене. Опита се да прогони обърканите мисли. Седна в леглото и запали нощната лампа. Отиде до банята, наплиска лицето и парещите си очи със студена вода и се върна в спалнята.

С мрачна решителност, с каквато бе преминала през студените, мъчителни нощи преди шест години, тя се изпъна под завивките и си заповяда да спи. Веднъж постъпих глупаво, но това не значи, че трябва да го правя отново.

СЕДМА ГЛАВА

— ... Трябваше да говоря с баща ти, по дяволите!

Дев спря при вратата на фургона. Носеше последните данни от изследването на почвата. Преди да чуе от говора, той знаеше към кого е отправен гневния изблик на Мейсън. Беше видял блестящата спортна кола, паркирана до мерцедеса на Мейсън.

— Казах ти, че се извинява. Изпрати ме да проверя с какво мога да ти помогна.

— С нищо, освен ако успееш да накараш проклетите инвеститори да бъдат търпеливи!

Дев влезе точно в момента, когато Меган заговори сподавено.

— Ти какво очакваш да направи баща ми?

— Очаквам от него да се интересува повече от проекта, след като ще направи района по-привлекателен — процеди Мейсън със саркастична нотка в гласа.

Той видя Дев и му кимна. Мег забеляза погледа му и се обърна. Когато видя Дев, тя се отдръпна и се престори, че нищо не се е случило.

— Баща ми се интересува от всичко, което става в района му. На съвещание с кметовете е.

— Съвещания! Бюрократични глупости...

— Франк! Ще ти бъда благодарна, ако престанеш да ругаеш пред сина ми!

Дев трепна изненадано и огледа помещението. Тогава забеляза момчето, което седеше на един високия стол. То гледаше с широко отворени очи.

— Извинявай. Виж, ще трябва да ти кажа какво да предадеш на Харлан. — Той погледна към Дев. — Дев, моля те, изведи детето навън.

— Не — бързо го прекъсна Меган, а Дев трепна от остротата в гласа ѝ. Не би могла да покаже по-ясно, че не желае той да бъде в близост до сина ѝ. Той самият не беше сигурен, че иска детето да му

напомня с присъствието си как бе объркал живота си. Своя и на Мег... Но не му се искаше и да остане.

— Защо не? — Мейсън погледна с усмивка към Кевин. — Нали искаш да разгледаш големите машини, синко?

— Може ли, мамо?

— Нека отиде, Меган — настоя Мейсън. — Това, което имам да ти предам не е за повече уши.

— Моля те, мамо. — Кевин беше харесал идеята за разходка, но хвърляше срамежливи погледи към Дев. — Искам да видя онова голямото, което копае.

— Добре. Само внимавай.

Щом майка му разреши, той тичешком пресече стаята. Дев му подаде ръка и детето я хвана без колебание.

— Ще се грижа за него. — Излезе малко несигурно... Чудеше се дали беше от изненада, че тя се съгласи, или от възможността да остане насаме с детето, което би могло да бъде негово.

Меган не каза нищо повече, но в очите ѝ ясно пролича недоверие... Дев понесе мълчаливото ѝ обвинение, като съзнаваше, че е напълно права. На вратата Дев спря и я погледна още веднъж. Беше необикновено бледа. Дали не се боеше, че би допуснал да се случи нещо на сина ѝ?

— Ще се грижа за него — повтори той и тръгна след Кевин, който вече подскачаше по стълбите, радостен, че е навън.

Дев чу как Мейсън, не дочакал дори да се отдалечат, се нахвърли към Меган.

— Ще кажеш на Харлан, че трябва да ми помогне да усмиря тези гадове, ако иска този... — Той изстреля неприлична дума.

— Ще предам на баща си — каза тя гневно, — точно това! Мисля, че ще е достатъчно, за да отсъди сам.

Мейсън въздъхна силно, но когато проговори отново, тонът му беше съвсем различен.

— Меган, миличка, знаеш, че само изпускам пара. Нали знаеш на какъв натиск съм подложен.

Сега щеше да бъде мек и да ромоли като поточе.

— Той много се е ядосал, нали?

— Да — изкриви насмешливо устни Дев. Той несъзнателно протегна ръка и прегърна момчето през раменете. — Какво искаш да

видиш най-напред.

— Ей онова, което копае — повтори то с възхищение. — И онова, което върви назад и копае много на дълбоко. И онова с голямата лопата.

Дев се усмихна на любопитството му към огромните машини. Той потупа приятелски момчето по рамото.

— Нарича се багер. Хайде да видим, дали работи.

— Еха! Дали ще мога да карам, господин Крос?

— Мислех, че ние, строителите на самолети, си говорим на ти.

— Мама каза да те наричам господин Крос.

— Добре... Тя е шефът. Но аз ще се чувствам доста глупаво, ако трябва да те наричам господин Спенсър.

Кевин избухна в смях и Дев усети, че се усмихва.

— Хайде — каза той, като погали детето по главата. — Първо ще ти сложа каска. — На мен ли? Защо? Твърда ли е?

Дев беше чувал, че децата непрекъснато задават въпроси. Но му беше приятно. Момчето, което беше символ на всичко грешно, което бе направил в живота си, беше умно, интелигентно дете, което попиваше информацията като гъба.

— Може ли пак да дойда? — попита с копнеж Кевин, когато майка му излезе.

— Ако питаш мен, да. Но всъщност разрешава майка ти.

— Аз искам пак да дойда! Как си научил всичко това?

— В университета — отвърна Дев.

— О-о-о... — намръщи се момчето. — Аз не искам да уча в университет. — Той погледна Дев за подкрепа. — Много ли време трябва да се учи, за да ги управляваш?

— Багерите ли — усмихна се Дев. — Аз май се научих, след като се дипломирах. А ти защо не искаш да учиш в университет?

— Защото мисля, че не е приятно. Кара те да ставаш тъжен.

— Университетът ли?

— Да, мама става тъжна, щом чуе тази дума...

Дев спря като закован. Кевин също спря, като гледаше любопитно към него.

— Университетът ли натъжава майка ти? Как разбра?

— Защото — заобяснява Кевин, — когато гледа картините, които е рисувала там, тя плаче.

Дев въздъхна с болка. Но тя бе сменена от друго чувство — надежда. Дали тя все още има някакви чувства към него?

Той чу, че Мег вика Кевин. Това го накара да напусне света на надеждите и да кимне на малкия за довиждане.

— Благодаря, господин Крос — извика Кевин, докато се качваше в колата.

— Няма защо — отвърна той, преди Меган да погледне към него.

— Благодаря, че... се погрижи за него — каза най-последно тя със странно прегракнал глас.

— Беше удоволствие за мен. Той е добро момче.

— Да, така е.

— И умно.

— Да.

За момент те се погледнаха. Когато той усети, че Меган се кани да влезе в колата и да си тръгне, каза бързо, без да е сигурен дали очаква тя да му отговори.

— Още ли е бесен? — попита, като сочеше към фургона.

— Не. Той усеща, когато отиде твърде далеч. — Тя погледна към седалката, където синът ѝ вече закопчаваше предпазния колан. — Благодаря, че се погрижи за Кевин.

— Ти беше права — въздъхна Дев. — Той не биваше да присъства на спор, където се чуват такива думи. Накара го все пак да млъкне, нали?

Тя се изчерви.

— Само понякога ми се налага да му повишавам глас. Той обикновено не е толкова лош. Но сега беше много груб, в желанието си татко да се намеси на негова страна.

— Мисля, че има проблеми — каза Дев. — Той...

Дев млъкна, защото Мейсън се показва на вратата и извика:

— Крос! Искам да говоря с теб за тези проклети проби!

С гръб към Мейсън, Меган повдигна нагоре очи. И накара сърцето на Дев да трепне от неочаквано съчувствената усмивка, която отправи към него. После като че ли съжали за това и със сдържано „Довиждане“ седна в колата.

Дори Меган да бе искала да забрави Дев, след като напусна обекта, Кевин не ѝ позволи. Той бърбореше непрекъснато с онова детско вдъхновение, което тя толкова обичаше.

— И той ме качи на булдозера, или там... на багера — хвърли той бърз поглед към нея, изпълнен с гордост от това, че си спомни думата. — И после направи дупка с кофата, и избута пръстта настрани, и всичко, всичко!

— Така... ли направи?

— Аха! — Той не разбра нейното колебание и побърза да я увери. — Всичко е наред, мамо. Той го управляваше, а аз само седях на коленете му и освен това носех каска на главата си, за да не се нараня. Аз си мисля, че е глупаво, но Дев — господин Крос също носеше, значи така трябва. И той ми показва тракторите и багерите, и там имаше един булдозер, и лопатата му беше висока колкото мен, и...

Той говореше, без да спира. Меган усети как гърлото ѝ се свива, а очите ѝ започват да парят. Трябваше да премигне няколко пъти, за да вижда пътя през сълзите си. Толкова много ли му липсваше мъжкото присъствие? Нали имаше дядо си?... Но Харлан отсъстваше често... Или се дължеше на Дев? Господи, дали наистина съществува онази връзка между баща и син — някаква инстинктивна привързаност, която надхвърля неосведомеността? Дали те несъзнателно не усещат връзката помежду си? Защо иначе Дев ще си губи времето и ще полага усилия да бъде толкова добър към едно дете, за което мисли, че е от друг мъж?

— ... и той каза, да не му казвам господин Крос, но аз му казах, че ти си ме накарала и той каза, че ти си шефът и трябва да те слушам, ама мога ли да му викам Дев, щом сме приятели?

Меган хвърли поглед към сина си.

— Какво каза той?

— Каза, че мога да му викам Дев...

— Не, питам за... шефа.

— Той каза, че ти си шефът и трябва да те слушам — избърбори Кевин. — И ме нарече господин Спенсър. Нали е глупаво?

— Да — въздъхна тя, опитвайки се да си представи как бе изглеждал Дев в подобна ситуация. Не успя.

Кевин все още беше възбуден, когато го сложи да спи вечерта.

— Той каза, че мога пак да отида, ако искам — възкликна той. — Може ли, мамо?

— Аз не...

— Моля те! Той каза, че зависи от теб и от господин Мейсън, а иначе е съгласен.

— Не казвам не, Кевин. Но и не обещавам. Ще видим.

Мъчителни угризения стегнаха гърлото на Меган, когато го целуна за лека нощ. Как да се справи със ситуацията? Когато бъде завършен обекта „Златен бряг“, всичко ще приключи. Няма да има причини, поради които Дев да обръща внимание на детето. Ако позволи на Кевин да прекара повече време с Дев, как ли ще се почувства момчето, когато Дев напусне живота му, както бе напуснал нейния?

Трябва да каже истината на Дев! — внезапно изплува от дълбините на съзнанието ѝ. Да каже истината на Дев? Че Кевин е негов син? Че той все пак я е изоставил бременна? Тя потрепери при тази мисъл. А после леко изпъшка, когато осъзна, че не е сигурна дали ако му каже истината ще бъде за нейно, или за негово добро. По-рано тя се бе наслаждавала на мисълта, че може да го нарани така, както той я бе наранил. Но сега, когато знаеше причините, предизвикали поведението му, вече не беше сигурна, че го иска. Освен това тя никога не би използвала Кевин като оръдие на отмъщението.

Меган имаше нужда да се разсее. Затова отиде в дневната, където госпожа Морланд седеше пред телевизора.

— Легна ли? — попита милата жена, докато Меган се настаняваше в креслото с вестник в ръка.

— Да, макар че не знам дали ще заспи бързо. Много е възбуден.

— Забелязах. Впечатлен е от симпатичния господин Крос.

— Да — каза Меган, като внимаваше да не променя израза си.

— Кевин се нуждае от точно такъв млад мъж, от който да взема пример — продължи спокойно госпожа Морланд.

Госпожа Морланд живееше при тях от много години — почти дванадесет. Жената всъщност бе отгледала Меган, след като майка ѝ почина и беше постоянно до нея, когато се появи детето. Тя никога не бе осъдила Меган, нито пък се бе отнасяла с Кевин по друг начин, освен като към детето в семейството. Меган знаеше, че тя се отнася с Кевин като с внук, така както и той я чувстваше като своя баба.

— Такъв младеж като него никога не би могъл да нарани някого — заключи възрастната жена тържествено.

„Не би могъл!“ — Меган почти изпъшка на глас от иронията на доброжелателните думи. За момент ѝ се прииска да каже цялата мъчителна истина. Имаше нужда да говори, да сподели, да намери начин да оправи тази бъркотия.

— Всеки прави грешки, мила — продължи меко госпожа Морланд. — Недей да оставяш една, която си направила, да разруши целия ти живот.

Меган се почувства по-спокойна, когато госпожа Морланд остави ръкоделието и се загледа във филма. Съзнаваше, че дори и в дните, след като Дев я бе оставил, не бе се чувствала така обърквана. Дори и когато разбра, че е бременна... Ужасно бе да види Дев и Кевин заедно. Тя не успя да изтрие от ума си картината на тичащия към разперените ръце на Дев Кевин... Не можеше повече да стои тук. Затова се оттегли в библиотеката. Седна пред бюрото и се захвана да подреди документите на баща си... Първата сълза я накара да бутне листите, за да не ги намокри.

Когато чу звънеца на външната врата, Меган избърса сълзите си и погледна часовника. Беше късно, но у тях идваха хора и в неподходящи часове. Тя стана и се отправи към вратата.

— Аз ще отворя — извика към госпожа Морланд, докато минаваше през вратата на дневната.

Този път наистина не го очакваше, но докато го гледаше, застанала под златистата светлина на лампата в коридора, разбра, че не е изненадана. Като някакво предопределение тя очакваше той да се появи, така както се беше появявал в мислите ѝ през последните шест години.

— Мег, аз... — Гласът му потрепери от неудобство, че не може да намери думи, с които да обясни идването си. Мег се загледа в него, като се чудеше какво всъщност очаква от нея.

Движението на главата ѝ, позволи на светлината да се отрази в мокрите ѝ бузи. Дев бавно повдигна ръка и я докосна. Пръстите му се плъзнаха с безкрайна нежност по мократа от сълзи кожа. Без дори да усети, Меган се озова в прегръдките му. Той я притисна към себе си.

— Господи, Мег, извинявай! Аз просто продължавам да те натъжавам! Толкова много съм те наранил и продължавам да го правя.

Макар че никога не съм го искал.

Тя усещаше как той трепери, чувстваше безкрайната мъка извираща дълбоко от гърдите му.

— Стига, стига — прошепна, като я притисна по-силно. Едва тогава, тя усети, че също трепери. — Не бива да плачеш. Аз ще си отида, заклевам се. Ще си отида завинаги от живота ти, Меги, ако ти искаш това. Не плачи, моля те! Няма никога да ти се наложи да ме виждаш.

— Не! — Думата се откъсна от нея с леко хлипане и тя усети как Дев трепна от изненада.

— Мег? — прошепна той. Удивлението му беше така силно, както и нейното от инстинктивния ѝ отговор. Ръцете му бавно се смъкнаха на раменете ѝ. Той ги обхвана леко, като едновременно я държеше и я отдалечаваше от себе си, за да може да види лицето ѝ. — Аз мислех, че така искаш. — Опитваше се да скрие надеждата, която се появи в очите му.

— Не знам какво искам — отвърна смирено тя. — Но знам, че не мога повече така. Чувствам се объркана. В един момент мога да се контролирам, а в следващия се мятам като риба.

— Разбирам те — отвърна Дев. — Можеш да ми вярваш.

— Не мога да живея така — изхлипа тя. — Не мога да издържам повече и да крия всичко в себе си. Чувствам, че ще полудея!

— Тогава, излей душата си.

— Пред теб? — Тя го погледна с невярващи очи. — Та нали ти си причината да се чувствам така?

— Знам. Затова трябва да го кажеш на мен. Кажи го, Мег — устните му се свиха тъжно. — Дори и ако ми кажеш само, че съм нехранимайко, това ще те накара да се чувстваш по-добре.

— Вече не съм сигурна, че е така.

Той притвори очи за миг, но тя беше видяла надеждата, която проблесна в тях.

— Говори ми, Мег! Кажи ми всичко. И ако тогава искаш, аз ще си отида. И няма да се появя вече.

— Не знам...

— Трябва да поговорим, Мег. Никой от нас няма да се оправи, докато не го сторим. Освен това — добави той мрачно, — на кого е най-добре да кажеш всичко — на виновника, разбира се.

Тя изхлипа. Необходимостта да сподели мъката си с някого, да се опита да се измъкне от объркването я заля с пълна сила. Той изглежда усети колебанието ѝ и заговори бързо.

— Да отидем някъде, Мег. На неутрално място, където няма никой да ни прекъсва. И в момента, когато пожелаеш, аз ще те върна вкъщи. Няма да ти задавам въпроси. — Той погледна през отворената врата. — Има ли кой да се грижи за Кевин?

Тя кимна бавно. Неговата загриженост я трогна.

— Госпожа Морланд е тук.

— Е, Мег, ще можем да поговорим, нали?

Меган разбра, че няма друг избор. Бе го решила, още когато спомена, че не може да живее повече така. Дев беше прав. Имаше неща, които трябваше да бъдат решени, преди всеки от тях да поеме по своя път. Неща, които бяха премълчавани толкова време. Тя кимна несигурно и го последва.

Дев издърпа ръчната спирачка и загаси двигателя. Чуваха звука на плискащите се вълни, а пред тях се протягаха дългите сенки на строителните машини.

— Знам, че обичаш океана — каза той след кратко мълчание. — И си помислих, че ще искаш да се поразходиш. Тази част от брега е заградена заради обекта. Никой няма да ни безпокои.

Тя кимна, без да промълви дума и слезе от колата. После се опита да приглади косата си, разрошена от вятъра.

— Бях забравила, колко силно духа в открити кола.

— Извинявай. Май трябваше да вдигна покрива.

— Не, всичко е наред.

В напрегнато мълчание те тръгнаха надолу по хълма. Напрежението не идваше от това, че са ядосани, а от предчувствия, защото никой от тях не знаеше какво ще се случи. Знаеха само, че трябва да се случи нещо...

— Ще ме изслушаш ли, Мег? — попита той тихо. — Знам, че е късно, но би ли ме изслушала?

Меган бавно кимна. Те се отдалечиха от влажната ивица пясък и седнаха върху скалата. Дев обхвана коленете си с ръце, като че ли се готвеше да се гмурне в непознати води.

— Аз... Може би трябваше да ти кажа в самото начало. — Той направи болезнена гримаса. — Или поне трябваше да ти го кажа в

момента, в който разбрах... — Спря, поклати глава и зарови пети в мекия пясък. — Проклет да съм! Бях си го повторил хиляди пъти. Знаех наизуст какво ще ти кажа. Господ знае, че шест години съм си го повтарял... — Той въздъхна дълбоко. — Искам да ти разкажа всичко за онова време... за брака си. Но като че ли не мога да се реша.

— Как се казваше тя? — направи Меган първата стъпка.

— Елизабет — пророни тихо, но спокойно. След това, като че ли простият въпрос бе отприщил бента, издигнат отдавна: — Живееше на съседната улица, когато бяхме деца. Сестра ми често отиваше да я наглежда — беше по-малка от нас. — Той млъкна и Меган разбра, че е забелязал учудването ѝ.

„Той имал и сестра — помисли тя мрачно. — Боже мой, дори и това не съм знаела“.

— Продължавай — каза тя.

Петите му се заровиха още по-дълбоко в пясъка.

— Дарлийн, сестра ми, беше с пет години по-голяма от мен и със седем, от Елизабет. Дарлийн я водеше понякога вкъщи. Всъщност Елизабет постоянно беше с нас. — Той се загледа към сребристите води на океана. Като че ли му беше по-леко да говори, когато не я гледаше. — Изобщо, ние прекарвахме много време заедно. Тя беше... като нашата по-малка сестра. Предполагам, че съм се чувствал горд, когато тя тичаше при мен, ако някой я обидеше или ядосаше.

Меган изпита неопишуемо топло чувство, когато си представи малкия Дев, биещ се със съседските деца, които закачат неговата „малка сестричка“.

— В гимназията тя идваше с мен на училище. Говореше ми за момчетата, питаше ме какво е мнението ми за приятелите ѝ. Ние просто... си говорехме. — Той се наведе и взе шепа пясък. — Когато постъпих в университета в Сан Диего, след завършване на гимназията, не бях я виждал дълго време. Но когато тя започна да следва, ние отново се сблизихме. Само че вече беше друго. Тя вече не беше малкото момиченце. Ние... започнахме да се срещаме и когато и тя завърши, беше съвсем естествено... да се оженим. — Той разпери пръсти и пусна пясъка да изтече. — Родителите ни се опитаха да ни убедят да не бързаме. Аз тъкмо бях напуснал „Гордън енд сън“, за да започна самостоятелна работа и те смятаха, че ще ми бъде тежко. Но

ние се справихме. Не искам да лъжа, като кажа, че не съм я обичал. Обичах я.

— Не бих искала да ме лъжеш — отвърна тя тихо. — Мисля, че бих била по-разтревожена, ако ми беше казал, че не си я обичал. То би означавало или че не искаш да знам истината, или пък, че си се оженил ей така.

Очите му обходиха лицето ѝ, озарено от лунната светлина. Ръцете му се вдигнаха, като че ли да я докоснат, но той сви пръсти и ги отпусна надолу.

— Не си го загубила... — прошепна той. — Този навик да търсиш смисъла на... — Той млькна, отдръпна се и се облегна на скалата зад тях. Раменете му се напрегнаха. — Обичах я — повтори той. — Само че не съм сигурен дали това беше любов. Но тогава не знаех, че има и друга любов. — Очите му се впериха в нейните и тя разбра, че сега, той вече знае. — Мисля, че ние и двамата усещахме, че нещо... липсва, но и двамата отбягвахме тази мисъл. Така ни беше удобно.

За секунда в очите му се появи онзи стар, изморен, изплашен израз. Когато заговори отново, гласът му прозвуча глухо.

— Мисля, чак после... разбрах, че е трябвало да останем приятели, защото най-много ми липсваше приятелството ѝ...

— След като ми каза, аз непрекъснато се опитвам да си представя, как си се чувствал... — прекъсна го тихо Меган.

— Не би могла. Мисля, че никой не може да си го представи. Беше ад. Всеки ден с часове седях в болницата. И отказвах договори за работа, от които имах нужда.

— Нужда ли?

Дев прекара ръка през косата си.

— Онези, за които плащат най-добре са обикновено по-отдалечени. Изпуснах възможността за големи печалби в Арабия, Аляска, Южна Америка. Не можех да замина. При състоянието на Елизабет... И така, разходите растяха, а аз затъвах все по-дълбоко. — Той въздъхна. — Джеф все се опитваше да ме накара да гледам по-леко на нещата. Казваше, че не бива да стоя все при нея. Но аз не можех да я оставя.

Меган си припомни онова време... Изплашените очи на Дев, дълбоките бръчки от умора върху младото му лице и чувството, което

бе имала, че той се бори със самия себе си.

— Тогава аз намерих спасението си. Нещо, което ми даде сила да се държа, да се движа, дори когато ми се искаше да се свлека на земята и да се предам. Ти, Мег! Ти беше единственото, което ме задържа на този свят!

— Боже мой, защо не ми го каза тогава?!

— Вече ти казах, че не можех. Толкова се нуждаех от теб! Знам, че звучи смешно, но ти ми помогна да преодоля чувства за безпомощност. Край теб се чувствах поне малко мъж.

— О, Дев, как си могъл да си помислиш, че...

— Защото всички гледаха на мен като на ранено животно, като на нещо, на което трябва да се помогне от съжаление, но не обичаха да остават по-дълго с мен, защото се чувстваха неудобно. Всъщност страдаше Елизабет, а те съжалявах мен! — Гъстите мигли засенчиха погледа му. Той се загледа в пясъка. — Затова бях егоист. Пълен егоист. Искях да имам едно местенце, една част от живота си, недокосната от всичко останало. И в края на краищата нараних единственото същество, което ми даде сила да се държа... Не исках... Но когато се случи, аз не можах да сторя друго, освен да чакам. И ето какво се случи!

— Дев, стига! — Тя не можеше повече да издържи, а мъката, която чувстваше по странен начин се прехвърли и върху жената, която никога не бе познавала. — Не омаловажавай ада, през който си минал. Ти и Елизабет. Ще обезсмислиш всичко.

Той я погледна, после бавно поклати глава.

— Мег... Господи, как го каза! Как... След всичко, което ти сторих... — изпъшка той. След секунда продължи — Чувствах се ужасно виновен. Когато тя е катастрофирала, аз не бях с нея. Бях по работа в Мексико.

— Но Дев, дори и да си бил там, не би могъл да помогнеш!

— Знам. Трябваша ми две години, за да го осъзная. Точно по онова време те срещнах. — Той стисна зъби. — А едва после разбрах какво значи да се чувстваш наистина виновен.

— О, Дев! — „Той е прав“ — помисли си тя. Едва сега започна да разбира през какви страдания е минал.

— И знаеш ли кое беше най-страшното? — попита със странно изражение той. — Чувствах, че трябва да споделя с някого за теб, за

това колко съм объркан. Само че единственият човек, който мислех, че ще ме разбере — най-добрият ми приятел, единственият, с когото можех да обсъждам това... единственият, който си позволяваше да плаче на рамото ми беше...

— Елизабет — каза тихо Меган.

— Да — поклати той глава. — Смешно...

— Не. Ти каза, че сте открили, че най-много ви е липсвало приятелството...

— Да. Веднъж Елизабет каза, че се чуди дали все още сме толкова добри приятели. Не успяхме да разберем... — Гласът му премина в хриплив шепот. — Знам само, че нито към Елизабет, нито към някой друг съм чувствал това, което чувствах към теб. То ме караше да тръпна, кара ме и сега. — Когато той заговори отново, думите му се забиха в онзи стар белег, дълбоко в душата ѝ. — Трябваше да се махна, Мег! Не можех да продължавам да те използвам. Обичах те повече от себе си. И още те обичам. Повече отколкото можеш да си представиш. Затова, ако ти наистина го искаш, аз ще си отида. Ще те оставя на мира, Мег. Само ми кажи.

Меган се обърна и го погледна. Очите му бяха затворени, като че ли очакваше смъртна присъда. На бледата светлина тя можа да забележи влажния блясък в гъстите му мигли и тогава и последните остатъци от онзи отдавнашен гняв изчезнаха.

Тук на брега, под сребрилата светлина на луната, замъглена от топлия южен вятър, Меган осъзна нещо, което всъщност бе разбрала отдавна. Ако не бе означавала толкова много за него тогава, преди шест години, той нямаше да я остави, щеше да продължи да я използва, за да поддържа духа си. Щеше да продължи да я мами и да взема от нея сила, докато тя открие истината. Тогава и душата ѝ щеше да остане осакатена.

Сега си помисли, колко пъти ѝ се бе искало да го нарани, така, както той нея. Да хвърли в лицето му всички тежки обвинения и упреци, наричайки го с всички ужасни имена. Едва сега разбра, че ако той наистина би бил такъв, за какъвто го мислеше, нищо от онова, което би му казала, не би го засегнало. Никакви епитети не биха го обидили. Просто не би им обърнал внимание. А ако не е бил такъв, то думите ѝ можеха да го убият...

Дев не бе имал избор. Най-после тя го разбра. Той е трябвало или да я остави, или да се срути под бремето на мъката.

— О, Дев — прошепна тя и се устреми към него.

ОСМА ГЛАВА

Дев хвана ръцете ѝ.

— Мег? — Гласът му бе тих и прегракнал. Тук под лунната светлина на пустия бряг от ясните сини очи на Меган Спенсър го гледаше Меги.

— Не искам да си отиваш — прошепна тя, трепереца. — Аз не бях те разбрала, Дев. Едва сега го направих.

— Ако ти ме съжаляваш заради...

— Спри! Никога не съм те съжалявала, Дев. Аз ти съчувствах. Дори и тогава, когато само усещах, че нещо те потиска. Болеше ме за теб и исках да ми позволиш да ти помогна. — Тя пое дъх на пресекулки. — Сега виждам, че ти наистина не си имал избор. Че е трябвало да се махнеш, защото наистина си бил такъв, за какъвто съм те мислела. Сега виждам, че ако ти беше негодник, както се опитвах да мисля после, ти щеше да останеш, защото нищо нямаше да ти струва да ме излъжеш.

— Господи, Мег...

— Все още ми се иска, да беше ми казал... Но сега разбирам защо не си могъл.

— Но аз толкова те нараних...

— Да... Но защото аз не те разбрах. Мислех че си ме оставил, защото си получил това, което си искал.

Дев изпъшка, а ръцете му стиснаха пръстите ѝ.

— Страхувах се, че точно това си помислила — въздъхна той.

— Ш-ш-ш — мило го накара да млъкне Меган. — Знам.

— Аз наистина се опитах да те намеря... — продължи Дев и затаи дъх, докато тя го галеше леко по ръката. — Джеф също не можеше да ме разбере. Той все се опитваше да ме накара да излизам. Веднъж преди няколко години той донесе вкъщи пица и бира. Все ме караше да изляза с приятелката на неговата приятелка — тя сега му е жена. Каза, че достатъчно съм обикалял две години все там... Е, попрекалихме с бирите и се напихме. Не си спомням, но предполагам,

че той е продължил да ми досажда за излизането — да си намеря момиче и така нататък. Изглежда, че накрая съм го наругал.

— А той примири ли се с това?

— О, да. А това не му беше присъщо. Веднъж го попитах, защо приел моя отказ. Той каза, че се е примирил, защото съм му казал, че ако не мога да имам Меги, не искам никого. Той не ме попита коя е Меги, докато аз не му казах.

Тя изпусна дълга въздишка. Бавно повдигна ръцете му и ги притисна към лицето си. После завъртя глава на едната, после на другата страна и целуна дланите му.

— Знаеш ли кое ме плашеше най-много през тези шест години?

— Кое? — успя да промълви.

— Мисълта, че ти си бил единственият, който е могъл да ме накара да чувствам, да желая... И че съм те загубила завинаги.

— Ами... — започна той, но не довърши въпроса си. Всъщност не искаше да научи нищо за съпруга ѝ. Не можеше да понесе мисълта, че тя е била с друг мъж, че се е сближила с друг, когато е била все още наранена от предателството му. Още повече, че това, което бе казала сега го караше да мисли само за горещата вълна, която го заливаше отвътре. Тя се наведе и леко докосна устните му. Дев усети как огънят в него заплашва да излезе извън контрол и се отдръпна.

— Боже мой, Мег, недей! Недей! Непрекъснато, всеки ден през тези шест години аз те желяех. Не ме измъчвай с нещо, което не мога да притежавам.

— Защо не можеш?

Сърцето му подскочи от меката блестяща искрица желание, което забеляза в сините очи. Не можеше да повярва!

— Мег? Какво... — Той преглътна. — Ти искаш...

— За пръв път от толкова отдавна искам да те чувствам. Искам да си припомня онази нощ, Дев, искам да се уверя, че е било наистина толкова невероятно, колкото си го спомням.

Той беше изплашен. Никога не бе очаквал това. Всеки нерв от възбуденото му тяло вече крещеше отговора, но умът му още не го вярваше.

— Мег... — прошепна той и поклати глава.

— Не задавай въпроси, моля те. Не мога да им отговоря. Поне тази нощ... Утрото ще дойде скоро... Сега не искам да мисля. Или пък

да говоря... Искам само да чувствам, Дев. На живо, както ти ме караше да чувствам. Толкова дълго не съм...

Той знаеше, че не е така, знаеше, че тя е още много обърквана, за да вземе рационално решение, но кога ли рационалността е била част от любовта... А в най-далечното и скрито кътче на ума му проблесна мисълта, че това може да бъде единствената му близост с нея, защото, когато тя вземе окончателното си решение, може да бъде за сбогуване... С треперещи ръце на човек, опасяващ се, че прекрасното видение ще изчезне при първото докосване, той я прегърна.

Всеки миг от шестгодишното очакване се отрази в тази целувка и Дев почувства как се разтапя. Устните му бяха горещи и страстни и когато разтвориха нейните, вече изгаряха от очакване да срещнат езика ѝ. Когато това се случи и той чу как тя въздъхна от удоволствие, бе разтърсен от яростна сладостна тръпка, която го накара почти да извика.

— Меги — пророни с хрипков глас, когато се откъсна от устните ѝ. Вдигна ръце към главата ѝ и докосна прибраната коса. — Знаеш ли, че никога не съм я видял пусната?

Той откопча шнолата, а тя разтърси глава и остави косата си да се разпилее. Той затаи дъх, когато го заля онзи познат аромат на гардения.

— Харесвах я и по-рано, но сега... — Той не довърши, но по начина, по който Мег отпусна глава върху ръката му, подканвайки го да я гали, той усети, че го е разбрала.

— По-добре да спрем — рече тихо, но горещия му поглед говореше друго...

Тя плъзна ръце около врата му и склочи пръсти отзад.

— Защо?

— Защото... — изстена той, — ако не спрем, никога няма да напуснем този бряг.

— А защо да го напускаме? Той е топъл... мек... безлюден.

— Мег, стига!

Тя го погледна замечтано, после очите ѝ се разшириха и лицето ѝ пребледня.

— Може би... не сме... подготвени...

— Аз съм — каза той спокойно, като си спомни онзи път, когато не беше подготвен, а после не си позволи да я потърси...

— О! — тихо възкликна тя.

— Не съм го планирал, Мег. Но Джеф е грижовен, като всеки тексасец. Той винаги слага по един... в куфара ми, когато заминавам. Мисли, че по този начин ще ме накара „да се присъединя към човешката раса“, както той се изразява.

— Тогава какво... — успокой се тя.

— Ти заслужаваш нещо повече — мрачно промълви той, — от едно бързо любене на брега, без...

— Кой казва, че ще е бързо? — въздъхна тя и го целуна.

Всяка надежда, че ще може да контролира нещата изчезна, когато ръцете ѝ се плъзнаха под леката памучна риза, за да погалият гърдите му. Устните ѝ го галеха, изискваха отговор, пръстите ѝ се плъзгаха по тялото му и оставяха изгарящи следи. В миг той издърпа ризата си и я хвърли настрана. Тогава Меган надигна глава и погали гърдите му, докато дланите ѝ достигнаха зърната. Със затворени очи и затаен дъх, той остана неподвижен под топлите ѝ длани.

Като че ли нерешително, тя плъзна ръка към корема му. Той усети как мускулите му се стягат и изстена от удоволствие.

— То е все още тук, помежду ни, нали? — попита тя, като го гледаше със замечтаните си сини очи.

— Никога не си е отивало — отвърна прегракнало той и повдигна ръка към светлосинята ѝ блуза. Замълча. В очите му просветваше въпрос... В отговор тя събу обувките си и обхвана лицето му с ръце.

— Накарай ме да усещам живота отново, Дев. Толкова отдавна чакам това.

Устните му яростно се прилепиха към нейните, докато издърпваше надолу ципа на дрехата ѝ. Меката тъкан се разтвори и той се притисна до тялото ѝ, изгарящ от желание да усети топлината на кожата ѝ. Когато най-последно меката извивка на гърдите ѝ докосна неговите, той изпусна дълга въздишка.

— Мег... Меги... — продължи да въздиша тихо той, чувствайки как през коприненото бельо зърната ѝ изгарят кожата му. Той преглътна и отново я попита: — Наистина ли го искаш?

— Искам теб!

Думите ѝ предизвикаха горещ фойерверк, който премина през него, придавайки на стегнатото му тяло твърдост, достигаща до болка. Той измърмори нещо и внимателно я положи на пясъка.

Шампанското, свещите, фините покривки и всичко, за което бе мечтал, когато си представяше тази нощ, изчезнаха. Знаеше само, че Меги, неговата Меги е отново при него. Желаете го и той я желаете толкова много, че дори не чувстваше собствената си плът. Той коленичи пред нея възхитен от прекрасната закръгленост на гърдите ѝ, дългите бедра с копринена кожа и съблазнителната извивка на устните под лунната светлина.

— О, Меги, ти си по-красива отколкото те помня — прошепна прегракнало той. Знаеше, че е така. По-рано тя беше момиче, а сега бе жена с прекрасно тяло. Тя би го приютила толкова мило, бедрата ѝ би... „Почакай, Крос! — предупреди го вътрешният му глас. — Или това ще бъде най-краткият ти полет!“

Тя протегна към него ръце с покана и той побърза да разтвори ципа на джинсите си. Пръстите му бяха непохватни или му пречеше силно надигналото се желание, но имаше чувството, че продължава безкрайно дълго. Когато най-последно ръцете му се насочиха към колана, за да отхвърлят тази последна преграда, той забеляза как очите ѝ се насочиха към него. Той спря и усети странна тръпка, преминаваща през тялото му.

— Разрешаваш ли? — гласът ѝ бе хрипкав и горещ.

— Когато гласът ти звучи по този начин — отвърна той с треперещи от удоволствие устни, — разрешавам всичко!

— Искам да те видя — каза тя с несигурен глас. — Всъщност преди не съм те виждала...

Дев усети как се изчервява, но остана прав и плъзна джинсите надолу по тесния си ханш, потръпвайки от допира на твърдия плат. Усещаше нейните очи, усещаше как се напруга все повече и когато тя меко каза: „Ти си най-красивият!“, той се плъзна до нея, с душа, тънеща в блаженство...

Тя го прие и той се притисна жадно до коприната на кожата ѝ. Започна да я целува — дълго и силно, като притискаше устните си до нейните и търсеше с езика си сладката топлина, която помнеше толкова добре. Тя се извиваше и притискаше гърдите си към него, а когато той наведе глава, за да ги погали с устни, простена от удоволствие.

Той обхвана красивите хълмчета с длан, повдигна напъпилите им връхчета към устните си. Галеше ги с нежност и жажда, поглъщаше с

душата си всяка извивка, докато тя се надигна със стенание, предлагайки му цялото си същество, готово за ласките му.

Искаше да направи за нея всичко, на което бе способен, да изтрие от паметта ѝ онази далечна утрин, когато я бе оставил сама. Тя го докосваше с такава нежност, ръцете ѝ се разхождаха по тялото му... Когато се опита да се отдръпне, тя го привлече обратно с тих стон.

— Мег...

Тя продължи да го гали и той осъзна, че никога не е знаел, колко чувствени места има по тялото си.

— О, Меги... Почакай...

— Аз чаках... Твърде дълго.

Дъхът и беше горещ и той потръпна от желанието, което излъчваше. Започна да я целува отново, силно и страстно, докато тя се извиваше под него с молба да я вземе най-после и да удовлетвори взаимното им желание. Когато сам усети, че повече не може да устои, той се притисна до нея.

Усети топлината ѝ и разбра, че е достигнал предела. И макар, че тялото му тръпнеше, той знаеше, че трябва да ѝ даде още една възможност...

— Меги... сигурна ли си? Наистина ли го искаш?

— Моля те... — изстена тя. — Запълни празнотата в мен, Дев.

— Обичам те, Меги! Обичам те!...

Всеки мускул на тялото му бе стегнат, а всички заедно — трептящи от напрежение и желание. В него се надигна необичайна сладост, а тялото му се овлажни от усилието да не бърза.

— Меги...

— Не спирай, искам те, Дев!

Тя се извиваше силно, насочваше го с бедрата си, продължавайки започнатото от него движение. Той бе обхванат от нея изцяло, чувстваше своята твърдост и сила, а леките ѝ възклицания изразяваха едновременно и болка, и удоволствие. Не можеше да се устои на нейното желание и той също започна да се движи. Меган го гледаше. Видя как почти неземно удоволствие замени онзи израз на горещо желание, докато той се възбуждаше все по-силно. Почувства допира на кожата му — коприна, покрила напрегнатите здрави мускули и се наслади на чудесната хармония, която двамата постигаха. Тя усети как

в нея се надига удоволствие, което почти спира дъха ѝ, докато всяко негово движение, всеки звук, я караше да се извиси.

Разтвори устни. Усещаше как топлината на тялото ѝ се съединява с неговата. Извика името му, повтори го пак, и чу своето, изричано от него, докато телата им потръпваха в екстаз, толкова близко и така непознато върховно усещане, разкъсващо всички граници помежду им. Тя чувстваше горещия, забързан ритъм на Дев в себе си.

— Меги... О, Меги!

Така повтаряше той, докато го разтърсваха тръпките на най-невероятната експлозия, преживявана от цялото му същество. Усети как ръцете ѝ се обвиха около него, а пръстите ѝ галеха кожата му и с разтърсваща тръпка се притисна към нея.

— О, Дев — въздъхна Меган, все още трепереща. Усещаше дъха му върху косата си. В нея също отекваха последните вълни на тази яростна експлозия. Тя осъзна, че чувството е наистина толкова невероятно, колкото си го спомняше...

Мина дълго време, преди той да проговори. Най-послед с мек, мечтателен глас Дев пророни бавно:

— Шест години... Цели шест години съм се убеждавал, че съм луд, че не е могло да се случи такова нещо, съм си го въобразявал... че обстоятелствата са били такива и затова съм си го втълпил, че не съм преживял нещо подобно...

— Знаем — въздъхна тя, все още притисната към него.

Те лежаха мълчаливо на пясъка. Само прибойт и леко соленият въздух им правеха компания. Топлият вятър се бе превърнал в лек бриз, а пясъкът все още пазеше част от дневната топлина и ги предпазваше от нощния хлад.

Когато най-послед се раздвижи, Дев я прегърна. Ръцете ѝ го галеха с неизгаснало желание и той започна да я люби отново, нежно и дълго, така че тя застана от удоволствието на неизпитани досега чувства.

Почти обезсилен, той се изпъна до нея и я приюти в прегръдката си. Дев не можеше да си спомни някога да е чувствал такова спокойствие и нежност, както сега, когато дъхът ѝ галеше кожата му. Той заспа дълбоко и спокойно, нещо, което не му се беше случвало от години. Чувстваше, че най-послед е намерил мястото си...

Когато се събуди, само звездите светеха на небето. Луната бе залязла. Ръцете му бяха здраво склучени около Мег. Тя го целуна силно и страстно. Той разбра, че се е събудила преди него и го е чакала. Тази мисъл накара кръвта му да кипне, и докато ръцете ѝ го галеха, той бе готов да я люби отново.

Когато отново се събудиха, вече се зазоряваше и Мег започна бързо да се облича, леко смутена.

— Мег — Дев усещаше, че тя е притеснена. — Добре ли си?

— Трябва да се прибера вкъщи.

— Знам. Ще те закарам. Но добре ли се чувстваш?

— Да. Само имам... много работа заради приема.

Той бе забравил. Съвсем. Беше я довел тук с едничката надежда, че тя ще го изслуша и разбере. Не беше очаквал, не бе се осмелил да се надява на нежността, която получи...

Всъщност прекараха цялата нощ на брега, любейки се като тийнейджъри. Естествено, че Мег имаше право да се притеснява... Дори и само от това, че ще трябва да обясни по някакъв начин отсъствието си на госпожа Морланд. Надяваше се, че поне синът ѝ не се е събудил — иначе в това състояние, нямаше да ѝ е лесно да се справи с неговите въпроси...

„Въпреки това — помисли си Дев, докато я наблюдаваше как обува обувките си, — няма да е зле, момчето да свиква с мен.“ Защото Дев вече никога нямаше да напусне Мег.

Те се насочиха заедно към джипа. Мег се хвърли в колата така бързо, като че ли животът и зависеше от това. Дев я погледна, преди да тръгнат.

— Мег, слушай. Знам, че това не беше най-романтичната нощ, която можех да ти предложа. Трябваше да идем другаде...

— Не. Аз... мисля, че беше чудесно — изчерви сетя и се опита да подреди косата си. — Само че аз... се притеснявам малко от сутринта...

— Ти... съжаляваш ли?

— Не — пророни след кратко мълчание тя. — Не съжалявам, Дев. Но ми трябва време, за да размисля.

Дев стисна зъби. Искаше му се тя да се чувства така прекрасно, както и той. Да бъде така сигурна, както и той, че всичко ще бъде

наред. Но може би опрощението, което му бе дала снощи, не беше така пълно сега, на дневна светлина.

— Добре — каза неохотно той накрая. — Само запомни добре това, което ще ти кажа. По-рано аз просто не можех... Но сега няма да те изгубя!

По израза на лицето ѝ той видя, че го разбра. Ако сега всичко между тях свърши, то ще бъде по нейно желание. Само че в очите ѝ имаше някаква уплаха, която той не можеше да разбере... Някаква сянка от съмнение, която го тревожеше.

Но сега не искаше да се замисля. Искаше да вярва в невероятната нежност на изминалата нощ, в чудото, което се бе случило: Меги бе отново в прегръдките му и го любеше. Той подкара джипа.

Меган остана на входа, загледана в черния джип, докато не изчезна от погледа ѝ.

„Няма да те изгубя“... Думите му отекваха в ушите ѝ като присмех. С лека въздишка тя се обърна и бързо влезе в къщата. Беше тихо. Госпожа Морланд и Кевин още спяха, а баща ѝ щеше да се върне от Сакраменто чак следобед.

Секунди по-късно тя стоеше под душа, който отмиваше пясъка от тялото ѝ, а тя търкаше косата си и я разресваше под водата. И изобщо не плачеше... Влагата идваше от душа...

Снощи всичко изглеждаше просто. Дев беше ѝ казал всичко, което е трябвало да ѝ каже отдавна и тя най-последно бе разбрала защо е бил принуден да я остави. Вече можеше да му прости. Ако се беше замислила по-рано, ако беше знаела някои неща, сигурно щеше да му прости дори и това, че не ѝ е казал, че е женен. Най-смешното беше, че онова, което толкова я беше разстроило тогава, сега се бе превърнало в доказателство, че той е точно такъв човек, за какъвто го е мислила първоначално. И че всъщност точно това бе причината проблемът да бъде разрешен. Това и най-нежната нощ, която ѝ се бе случило да прекара. Нощ на гореща страст и прегръдки, нощ на неземно удоволствие. Нощ, която веднъж завинаги ѝ доказа, че Девлин Крос е единственият мъж, който може да накара и тялото, и душата, и сърцето ѝ да пеят.

Но решението още не бе взето. Тази нощ любовта усложни още повече нещата. Налагаше се добре да прецени. Може ли да довери на Дев истината за Кевин? Или разкриването на лъжата ѝ ще разруши връзката им, както неговата преди шест години?

Тя излезе изпод душа и се покри с хавлията.

Сега, на дневна светлина, далеч от снощните удоволствия, въпросът, който трябваше да бъде разрешен вече — не беше дали тя ще прости на Дев. Въпросът беше дали той ще ѝ прости...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дев спря при вратата на фургона. Вътре Франк Мейсън търсеше нещо в купчината документи на бюрото. Движенията му бяха бързи. Изглеждаше ядосан. Напоследък всяка среща между тях завършваше със спор, а точно днес не му се искаше да се кара. Снощи беше получил късче от рая и сега трябваше да обмисли дали това бе достатъчно, за да се бори.

Мейсън се изправи и се изви стреснат. После дойде на себе си и преди Дев да влезе, вече беше започнал да вика.

— Какво е това, дявол да го вземе? Джексън каза, че си му съобщил, че трябва да строи укрепителни канали заради проклетите бурни приливи!

— Само около петдесетина метра — обясни той, като се опитваше да говори спокойно.

— Само?! Нали променихме дълбочината на изкопа, за да не се налагат допълнителни работи!

— Но все пак той ще мине през онзи хълм, а почвата там е песъчлива и няма да може да се постигне тази дълбочина.

— Ти знаеш ли колко ще струва? Да не говорим колко време ще изгубим! Точно сега, когато имам да свърша толкова строителна работа, твоите укрепващи канавки ще ни забавят с дни! И без това синоптиците предвиждат буря, а преди това ще вали. Значи ще трябва изобщо да спрем работа!

— Да. Но нямаме избор. Без укрепващите канавки изобщо не може да се продължи — там почвата може да пропадне.

— По дяволите! Каква е вероятността да се случи?

— Каквато и да е вероятността, щом подлагаш хора на риск, тя е голяма!

— Хайде, спести ми нравоученията си! — изсумти Мейсън. — Знаеш ли, Крос, ако не бях сигурен, че си финансово заинтересуван от приключването на работата, щях да се закълна, че саботираш този проект.

Дев рязко изправи глава и го изгледа с леден поглед. После бавно се изправи и без да каже дума, започна да прибира книжата от бюрото си.

— Добре де, стига. Казах, че съм сигурен, че не си виновен.

Дев премести телефона, за да не му пречи, после взе купчината документи, които бяха под него и ги сложи, при другите.

— Ама, че си упорит! Остави ги, де!

Дев отвори чекмеджето, взема няколко чертежа и ги сложи в чантата на бюрото.

— Хайде, Дев. Знаем колко ти е необходима тази работа...

Дев го погледна студено.

— Имаше момент, когато щях да се съглася с теб. Тази работа ми беше толкова необходима, че щях да преглътна дори това. Но сега няма какво да... — „Освен едно, което все още мога и да изгубя — помисли си той тъжно.“

Мейсън разсеяно приглади косата си, после бръкна в джоба, където обикновено държеше една-две от миризливите си пури.

— Виж какво, Дев. Инвеститорите ми дишат във врата и ми е много трудно да ги задържам. И с всеки ден закъснение от плана става все по-трудно. Знаеш, че ще е трудно сега да наема други геолози, нали? Докато намеря друг и уредя нещата, ще се забавя още повече!

— Знаем. Само не бях сигурен, че и ти го съзнаваш.

— Защо тогава... — Той млъкна изведнъж. — Дявол да го вземе, да не искаш да ти се извинявам?! Добре, де! Извинявай!

— Ще помисля...

Мейсън се насили да се усмихне.

— Виж какво, синко. Знаем, че финеса ми е като на танк, но имам толкова неща на главата си. И знам, че ако ти не беше толкова работоспособен, нямаше да сме стигнали и дотук. Така че, моля те, нека забравим спора.

Дев се колебаеше. Беше му дошло до гуша от Мейсън, но знаеше, че е прав в едно: наистина имаше нужда от работа.

— Добре — отрони най-последно той.

— Хубаво. — Мейсън беше намерил и вече палеше една от миризливите си пури. — Знаеш ли какво? Защо не си починеш? Вземи си един свободен ден. Откакто си започнал работата не си почивал

като хората. Хайде, тръгвай. Не искам да те виждам тук до понеделник.

— Мислех, че искаш...

— Много мислиш.

„Е, сега май говори истината — реши с насмешка Дев“.

— Щях да започна проби върху новия терен.

— До края на другата седмица няма да сме готови да работим дори върху терена за парк — изражението на Мейсън помръкна. — Дявол го взел, никога не ми се е случвало да моля някого да си почива. Какво ти става?

Странно, до преди малко го обвиняваше, че бави работата, а сега го кара да почива...

— Какво ти става на теб? — отвърна Дев на въпроса с въпрос. — Нали ти искаш всичко да върви с бясна скорост?

Изразът, който се появи и изчезна за момент върху лицето на Мейсън беше странен... Но този израз бе веднага заменен от обикновената весела усмивка.

— Хей, нека приемем, че съм ти длъжен, след като така те ядосах. Хайде, отивай. Ще се видим довечера при сенатора.

Преди Дев да успее да протестира, Мейсън вече беше излязъл. Да, довечера имаше прием. Прием, на който Меган беше принудена да го покани. Прием, на който не знаеше дали ще бъде добре дошъл, или не.

И все пак ще отиде. Знаеше, че тя не е сигурна в чувствата си, въпреки невероятната нощ, която бяха прекарали. Реши, че не трябва повече да се самообвинява. Не можеше да промени нищо. Беше й обяснил поведението си възможно най-точно. Сега беше неин ред да реши. Мина му мисълта, че Мег може да не пожелае да разговаря с него довечера. Тя бе поискала време и той й го беше обещал. На приема ще има достатъчно хора и за нея няма да е трудно да го избягва. Само че той бе решил да не й позволи да провали този последен шанс за двама им.

Остатък от деня употреби, за да подреди новия си офис. Това не беше почивен ден. Беше му невъзможно да не върши нищо и да чака да дойде вечерта. Трябваше да се занимава с нещо. Дев се наведе да извади документите и погледна някакъв лист, захванат случайно с кламер към другите. Май точно това търсеше Мейсън върху бюрото...

Дев гледаше чертежа на укрепването. Не би могло да бъде за „Златния бряг“, въпреки, че имаше надпис. Защото прътите бяха по-тънки от изрично препоръчаните от конструктора...

... Може би беше за друг строеж, някъде наблизо... Все пак не бе архитект, а геолог. Но пък беше участвал в много проекти и набитото му око можеше да прецени, че прътите са тънки... Много добре знаеше, че веднъж поставени и залети с бетон, вече никой няма да може да каже колко дебели са били... Освен ако... помисли мрачно той, освен ако това не се отрази после върху здравината на целия строеж...

Дев тръсна глава. Сигурно е грешка. Ще попита Мейсън в понеделник, реши той и пъкна чертежа отново в чантата. Взе други книжа, но ги остави бързо. Спомни си един разговор, който беше дочул наскоро.

— Смешно — казваше един от работниците. — Мислех, че ще поставят укрепващите пръти на тридесет сантиметра. Човекът беше посочил към прътите, подредени наблизо. — Обаче мога да се закълна, че разстоянието е почти четиридесет сантиметра.

По проект укрепването беше на тридесет сантиметра! Дали Мейсън не е увеличил разстоянието? Това щеше да му спести... Дев набързо направи сметката... По един прът на метър...

Друг един спомен изникна пред него... Мейсън грабна от ръката му бележка с нещо изписано на нея. Спомни си, че бе прочел нещо като „инертна пепел“... Тогава не беше се замислил, но сега тази дума проблесна в съзнанието му. Пепелта от производството на цимента, често се използваше от безскрупулни мошеници. Те заменяха част от качествения цимент с пепел, смесваха ги и правеха по-евтин бетон... но също и доста по-слаб... Дев поклати глава и си помисли, че въображението му наистина прескача всякакви граници. Ами ако онази думичка означава точно това? Ами ако Мейсън е решил да използва този материал? Ами ако вече е започнал?!

Той се опита да погледне реалистично на нещата. Идваха му наум невъзможни предположения и го насочваха към съмнения, които може би бяха съвсем безпочвени. Сигурно всичко това си има съвсем друго, нормално обяснение... Ами ако все пак тази налудничав мисъл е истина? Какви са онези приказки за инвеститорите? Ако Мейсън е толкова притиснат, че да вземе такова ужасно решение? Вярно, че

всяко нещо поотделно не може да намали чак толкова здравината на строежа, но всички взети заедно... Ами ако има и още нещо, което не знае? Ако... Цялата тази комбинация е просто готово нещастие!

Тази мисъл бе прекъсната от друга, която накара дъха му да секне. Господи! Ами ако беше наистина така, знае ли го бащата на Мег? Той и Мейсън са стари приятели и сенаторът поддържа проекта. Дев беше чувал колко пъти Мейсън го кара да помага, да убеждава инвеститорите...

„Не може да бъде! — помисли той. Не можеше да си представи, че сенаторът би одобрил подобна безотговорност... Но той беше и верен приятел... — Господи! Не може да бъде! Това би убило Мег! Трябва да реша този въпрос! Как? Не бих могъл да кажа истина така... — Той прекъсна мисълта си. — Как? Не би могъл?! Жалък страхливец! Преди шест години не посмя да кажеш истината, защото не смееше да видиш мъката ѝ. Добре ли постъпи?! Ти си проклет страхливец, Крос. Поне веднъж в живота си опитай да не си такъв!“

И той реши да говори със сенатора. Довечера!

Меган разглеждаше с критичен поглед отражението си в огледалото и се насочи към голямата банкетна зала. На всяка стъпка тя си повтаряше, че няма да търси високата фигура на мъжа, за когото мислеше непрекъснато. Не можеше да преодолее лекото безпокойство. Ами ако той е решил да не дойде? Беше го помолила да я остави да си помисли. Ами ако е решил, че не иска да го види тук?

Точно пред вратата тя спря, за да си поеме дълбоко дъх и да приглади тъмносинята си, дълбоко деколтирана рокля. Скъпата кадифена материя падаше до върховете на сатенените официални обувки. Цветът бе толкова наситен и тъмен, че изглеждаше почти черен, но когато се движеше, проблясваха тъмносини светкавици. Единственото ѝ украшение бяха ред перли около шията. Спомняйки си възхитения му поглед, когато бе освободила косата си там, на брега, сега тя я бе оставила да се стеле свободно по раменете ѝ. Тя влезе в залата и почти веднага очите ѝ откриха високия строен мъж, застанал с гръб към нея. Каза си, че е глупачка, че това може да бъде всеки друг, но знаеше, че е той. Само един човек можеше да накара сърцето ѝ да трепне.

Насочи се през залата към него, но трудно си пробиваше път. Всички държаха да ѝ кажат колко успешен е приемът и тя се чувстваше като риба, плуваща срещу течението.

После той се обърна и тя спря вкаменена. „Господи! — помисли си учудено. — Той наистина е красив.“ Никога не беше го виждала в смокинг и не си беше представяла, че толкова много ще му отива официалния черен костюм. Не беше си представяла, че изглежда толкова внушително, така смущаващо красив.

Чак сега тя забеляза, че повечето жени го оглеждаха и почувства странно стягане в гърдите. Баща ѝ беше хванал Дев под ръка и се усмихваше широко. Но след малко изражението му стана сериозно. Меган се промъкна към тях — искаше да чуе за какво говорят.

— Не бих искал да развалям приятелството ви с господин Мейсън — казваше Дев. — Знам, че сте близки приятели.

— Да, познаваме се от години. Но какво намекваш?

— Той... Знаете ли, дали няма финансови затруднения?

— Франк? — Харлан изглеждаше изненадан. — Не знам. Защо?

— Той държи много да се бърза със строителството...

— Той винаги е изисквал...

— Да, знам, че е така, но сега... — Дев отново въздъхна. — Казва, че инвеститорите упражняват натиск върху него.

— Да, инвеститорите са склонни винаги да бързат.

— Особено ако се ръководят по първоначалния график...

— Е?

— Не съм строител, но ми се струва неосъществим.

— Заради забавянето ли?

— Отчасти. Но... — Той отново се поколеба, после се хвърли смело напред. — Не съм сигурен дали изобщо е бил осъществим.

— Доста сериозно обвинение — учудено повдигна вежди Харлан.

— Зная, господине. И изобщо не съм сигурен във всичко, което ви казвам, но има някои странни неща, които забелязах.

— Например?

— Мисля, че намаляват ширината на основите.

— Чакай малко, синко. Франк може да е малко груб, но...

— Използва по-евтини материали. Може би дори не се съобразява с оригиналния проект. Той...

— Мисля, че трябва да спреш, Дев! — предупреди Харлан. — Франк ми е стар приятел.

— От това се боя.

Харлан се извърна и Дев съжали за думите си. Беше се опитал да заглуши съмнението, че бащата на Мег може да бъде свързан със спекулата на своя приятел, но то му се изплъзна, без да иска. Сега беше късно. Твърде късно. Той го разбра, когато забеляза погледа на Мег. Тя беше чула всичко и сега го гледаше уплашено, но и с нарастваща ярост в очите.

— Какви са тези инсинуации, господин Крос? Че Франк Мейсън е мошеник? И че... — Гласът ѝ започна да се повишава: — ... че баща ми е замесен?

— Мег, аз...

— Името ми е Меган! — изсъска тя. — Как се осмеляваш да дойдеш тук и да си позволяваш такива обвинения?

— Меган, мила — започна рязко Харлан, после погледна към Дев. — Не знам нищо за това, Дев. Кълна ти се. Но ако има нещо вярно в това, което ми каза, аз...

— Не обръщай внимание, татко — каза остро Меган, с поглед, вперен в Дев. — Той не е много по истините. Ако беше, нямаше да посмее да си помисли, че си свързан с нещо подобно. Ако беше... — Тя спря и си пое дъх. — Ако беше, щеше да каже истината и на мен, преди шест години!

— Мег — пророни Дев с тих, прегракнал глас.

— Преди шест години ли? — Погледът на Харлан стана строг.

— Иди си, Дев — заповяда Меган. — Не те искам тук между приятелите на баща ми. Не искам да разпространяваш лъжи за единствения човек, който винаги е бил до мен, независимо от обстоятелствата. Той беше с мен, когато имах нужда, не ти. Той никога не ме е изоставял...

— Изоставял? — Харлан се извърна и се втренчи в Дев. — Ти ли си бил? Ти ли, по дяволите!? Ти ли си онзи, който прелъсти едно невинно момиче и си отиде, когато то забременя?

Дев залитна при тези думи. Дъхът му спря, а очите му се изместиха към бледото лице на Мег, която бе разтворила широко очи и запушила устата си с ръка. Като че ли искаше да спре думите, които

бяха казани от баща ѝ. Истината беше там, в очите ѝ, във всяка линия на треперещото ѝ тяло.

— Боже мой — прошепна той. С лек вик Меган се изви и побягна. Дев се опита да я последва, но беше твърде зашеметен. Значи тя не е отишла при друг мъж! Родила е неговото дете! Сама! Боже мой! Кевин е негов син!

Меган седеше в голямото кожено кресло в канцеларията на Клуба. Беше обвила с ръце колене, като че ли така можеше да спре тръпките, които я разтърсваха. Дали така се беше чувствал и Дев? Засрамен, избягал, защото се срамува да я срещне? Така както тя се срамува да застане пред него?

Беше си казала, че ѝ е ясно защо е постъпила така, но сега се чудеше дали ако се беше вгледала дълбоко в себе си, не би открила там онази глупачка, каквато беше някога. Вече знаеше защо Дев я е излъгал. Но защо бе излъгала тя?! Наистина ли го беше направила, за да защити Кевин? Да го накара да си мисли, че го е заменила с друг... Беше ужасно разгневена. Може би само на майка си се беше сърдила повече — когато умря. Спомни си как плачеше и не позволяваше на баща си дори да покаже мъката си. Как настояваше, че ако майка ѝ наистина я беше обичала, нямаше да умре... и да я остави...

Най-после свита там в студената канцелария, тя разбра, че всъщност не е простила напълно на Дев. Беше разбрала причината за държанието му, беше признала, че не е имал друг избор, но не беше му простила напълно това, че я е изоставил. Така, както не беше простила и на майка си.

Тогава си припомни как баща ѝ я люлееше в прегръдките си, като че ли беше на пет години, а не петнадесетгодишно момиче. Спомни си, как той се опитваше да ѝ обясни, че понякога някой си отива, без да спре да обича другите...

След като избърса мокрите си очи, Меган се изправи и се приготви да се върне в залата. Тя имаше задължения там — беше домакинята. Но не си вярваше. Знаеше коя е истинската причина. Искаше да открие Дев. Трябваше да му обясни, да го накара да я разбере.

Тя влезе в залата. Потърси с очи в тълпата, но от него нямаше и следа. Избегна баща си, макар да знаеше, че той я следи с тревожен поглед. Отиде да провери сервитьорите, които се справяха и без нея. После се присъедини към гостите, които се бяха събрали за отварянето на подаръците. Но накрая трябваше да се примири с истината. Дев си беше отишъл. И нямаше да се върне.

— Благодаря ти, бебчо. Беше чудесен прием.

— За нищо, татко.

Отговорът ѝ беше автоматичен, както и всичките ѝ действия, откакто разбра, че Дев няма да се върне. Те внасяха подаръците в библиотеката и ги слагаха върху бюрото.

— Утре ще ги подредим — каза баща ѝ. — Изглеждаш изтощена.

— Малко се поизморих.

— Само искам да ти покажа тази... — Той взе една от кутиите. Повдигна я и извади красива статуетка на орел, разперил криле, като че ли реещ се във висините. — Прекрасен е, нали?

— Да — въздъхна тя с пресъхнало гърло, защото позна, че това е подарък от Дев. Преди години тя му беше казала колко обича баща ѝ тази мощна птица — Символът на Америка. Фактът, че той помнеше и беше си направил труда да намери тази изключително красива и скъпа статуетка, я разтърси.

— Той всъщност не е и помислял, че съм замесен, знаеш ли? Просто се е страхувал, за мен и за теб. — Харлан извади картичката, придружаваща подаръка. Меган я прочете тихо, като почти не смееше да изговори на глас думите:

„На единствения политик в тази страна, за когото съм сигурен, че е толкова честен, колкото и символът. Честит рожден ден, сенаторе.

Девлин Крос.“

Гласът ѝ секна, когато произнесе името му и тя изпусна картичката със силно хлипане. Харлан дойде до нея и я прегърна.

— Той ми разказа, скъпа. Всичко. Каква ужасна бъркотия!

Меган повдигна глава, за да погледне баща си.

— Не го намразвай, татко. Той... За него е било ужасно...

— Знам. Ако с Катрин се беше случило така... — Той поклати глава. — Не знам какво бих направил аз. Но не го мразя, Меган. Сега не го мразя. Но той, страхувам се, той се мрази повече, отколкото може да понесе. Той беше жесток към себе си. Отиде си, след като разговаряхме... Изглеждаше зле. — Той я прегърна силно. — Иди да си починеш, детето ми. Има неща, които бих желал да знам, но ще си поговорим утре.

Меган го прегърна силно.

— Обичам те, татко! Благодаря на Бога, че те има!

Тя лежа будна до късно. Гледаше в тъмнината и се опитваше да не мисли за предишната вечер, когато тъмнината бе осветена от звезди и лунни лъчи. Не спираше да мисли, дали отново не е изгубила всичко, този път по своя, собствена вина.

Като че ли току-що беше заспала, когато нежно разтърсване я събуди. Тя се обърна още сънena.

— Меган, събуди се, мила.

— Татко? — Тя седна в леглото. Едва се зазоряваше, но тя видя лицето му. — Какво се е случило?

— Не исках да те будя — каза той с разтревожен глас, който я накара да се разтрепери. — Страхувам се обаче, че трябва да побързаме с разговора, който си бяхме обещали.

— Татко...

— Сега знам защо, когато Дев беше наблизо, ти ставаше различна. Знам и защо ти се промени толкова, откакто той е тук. Само едно не знам... — Той млъкна, а после запита с безкрайна нежност: — Обичаш ли го още, детето ми?

Тя прехапа устни и въздъхна.

— Аз... не знам... искам... даже не мога... толкова ми е мъчно...

Харлан въздъхна.

— Знам, милото ми. И не е нужно да ми обясняваш чувствата си. Макар че съм ти баща и те обичам много, няма да се намесвам в твоите чувства. Но ако все пак той те интересува, има нещо, което трябва да знаеш.

— Аз... Какво?

— Току-що ми се обадиха по телефона. На обекта е станало нещастие. Загинал е един човек. — Той видя как тя се стресна и хвана ръката ѝ. — Дев е в болницата. Но не знам какво е състоянието му.

Всичките съмнения изчезнаха за миг. Като си представи празнотата на света без него, всички бариери пред Меган изчезнаха. Тя обичаше Девлин Крос с цялото си сърце и никога не би си простила, че го признава толкова късно...

— О, Боже — изстена тя.

Тихият звук от тези думи още не бе заглъхнал, а тя вече беше се изправила и се обличаше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Как така не е тук? — Гласът на Меган излъчваше комбинация от облекчение и уплаха. Дев беше жив и си беше отишъл.

— Съжалявам, той беше тук, но...

— Казахте, че имал сътресение на мозъка и счупени ребра...

— Да — отвърна младата медицинска сестра. — Леко сътресение. Опитахме се да го убедим да остане, но той настояваше да си отиде. Има хора, които не слушат съвети, дори да е за добро.

— Силно се съмнявам, че той счита оставането си в болница за нещо добро — мрачно отрони Меган. После се обърна към баща си. — Трябва да го намерим. Ако реши да подкара проклетия си джип и припадне, или му се случи нещо друго?

— Знам, мила — каза Харлан. Той погледна към сестрата. — Той говорили с някого? Каза ли къде е решил да отиде?

— Не. Каза само, че иска да си иде. Изглеждаше обезумял. Да видиш как умира човек по този начин е ужасяващо.

— Вие нищо не знаете — въздъхна съкрушено Меган. — Той е виждал смъртта и преди...

— Ще го намерим, Меган. Знаеш ли телефонния му номер?

Тя поклати глава.

— Не, домашният не го знам. Само служебния номер е записан в тефтера ти.

Тя не каза, че беше погледнала в тефтера сутринта, след като видя Дев отново. Не можеше да повярва, че е бил тук, толкова близо до нея, а тя не е знаела.

— Тогава обади се в службата му — каза баща ѝ. — Аз ще потърся домашния му телефон.

Секунди по-късно тя окачи слушалката — никой не се обаждаше. Потърси с поглед баща си. Той набираше някакъв номер.

— В офиса на Франк имат домашния му телефон — обясни той, но след малко поклати глава. — Не отговарят.

Меган прехапа устните си, опитвайки да измисли нещо. След минутка баща ѝ отново взе слушалката.

— Има ли някакви съобщения за мен, госпожо Морланд?

Меган го загледа учудено. Никога не би ѝ минало през ум, че Дев ще се опита да ѝ се обади. Изглежда, че е убедил баща ѝ по отношение на чувствата си.

— Предполагам, че Дев Крос не е идвал у дома, нали? — Той млъкна и изслуша отговора. — Добре. Но ако се обади, напишете ми бележка, моля ви — той затвори и погледна Меган.

— На строежа — каза тя бързо. — Може би се е върнал.

Харлан кимна и бързо набра номера. Почти веднага затвори.

— Заето — каза той кратко.

— Сигурно е той! — Тя се извърна и забърза към изхода.

— Мисля, че е по-добре аз да карам — каза Харлан, когато стигнаха до колата. — Ти караше така, че се чудя как стигнахме живи до тук.

Меган не се противопостави — нямаше време за губене. Тя заобиколи колата и седна до баща си.

— Само побързай — помоли го тя.

Въпреки, че баща ѝ караше бързо, на нея ѝ се стори, че са минали часове, докато пристигнат на обекта. Беше толкова притеснена, че когато баща ѝ намали скоростта, тя не разбра защо го прави, докато не видя накъде е насочен погледа му.

— Боже! — възкликна тя като видя голямата бетонобъркачка върху хълма. Беше се обърнала в изкопа и беше хлътнала почти на три метра дълбочина. Колелетата бяха обърнати нагоре и приличаше на ранено праисторическо животно. Меган отрони нисък звук, пълен с мъка и страх. Тя притисна длан до устните си. Когато колата навлезе в обекта, пред тях се изпречи бариера от жълта пластмасова лента, пред която стоеше човек. Меган се сети, че и друг път е виждала такава лента — когато показваха по телевизията мястото на убийство или друга ужасяваща случка. Тя помисли, че сега тук е също такава ужасяващо място. Нали беше загинал човек! Усети вина заради благодарността, която изпитваше, че това не е Дев.

— Извинете — казваше мъжът. — Не се допускат външни лица.

— Ние сме дошли заради снощния инцидент — отговори Харлан.

— Съжалявам. Все още разследваме. Целия район е обграден.

Меган чак сега забеляза, че на каската на човека имаше надпис „Кал. — СБОТ“. От съвместната работа с баща си тя знаеше, че държавната „Служба за Безопасност и Охрана на Труда“ винаги разследваше производствените аварии. Знаеше също, че са много прецизни в работата си. Въпреки, че никога не си позволяваше да използва служебното положение на баща си, сега, когато се отнасяше за Дев, тя бе готова да го направи, но преди да успее да отвори уста, Харлан се намеси.

— Аз съм Харлан Спенсър — сенатор на областта. Лично съм заинтересован от инцидента, тъй като мой приятел е ранен.

— Да не би да е онзи, който се опита да извади човека от дупката? — попита мъжът.

— Не знам. Така ли се случи?

— Още не знам подробности — поколеба се служителят.

— На мен ще ми бъде предоставена пълна информация — настоя Харлан. — Моля да ни кажете сега. Какво всъщност се случи?

— Земята се срути — каза мрачно човекът. — Машината беше на три метра от ръба, но земята не издържа. Не беше укрепено.

— С какво?

— С укрепващи плочи, захванати е метални скоби. Слагат се, за да спират свличането. И за да не се случват такива работи...

— Ясно — отвърна намръщен Харлан.

— Онзи човек е бил долу и е поставял тръбата за наливане на бетон, когато машината е тръгнала. Терасата се е срутила, но не напълно и машината само се е била наклонила. Всички са успели да излязат, с изключение на човека, заклещен между тръбата и бетонобъркачката. Първоначално тръбата е задържала удара, така че той не е бил ранен, а само заклещен. Геологът ли е ваш приятел?

Харлан кимна.

— Мъжко момче. Беше тук и се опитваше да го измъкне, когато се срути останалата земя и машината се обърна. Късмет е имал, че не затисна и него.

Меган едва се сдържа да не извика. Изражението на баща ѝ ставаше все по-мрачно.

— Защо не са извикали помощ? От пожарната или другаде.

— Извикали са. Вероятно... — каза мъжът мрачно. — Но понеже в началото не е имало ранени, първо са се обадили на предприемача — Мейсън. Май така се казва. Следвали са неговите заповеди. Когато им разрешил да извикат пожарната е било твърде късно. Успели са да изтеглят само вашия приятел.

— Той тук ли е? — това беше първото, за което успя да попита Меган щом си възвърна загубения от ужас глас.

— Вашият приятел ли? Взеха го в болницата. Доста беше зле, но казаха, че ще се оправи.

— Той си е отишъл оттам — каза Харлан.

— Може би е във фургона — добави Меган.

— Може да е пристигнал сутринта, преди да съм дошъл. Аз всъщност съм тук отскоро, така че не знам дали е минавал някой преди. Не знам дали имам право да ви пусна да минете — добави той.

— Обекта включва и държавния парк — настоя Харлан. — Това поставя разследването под моя юрисдикция. Кой е отговорника?

Меган не знаеше дали това, което казва баща ѝ е вярно, но другия мъж се подчини.

— Господин Хардинг — отговори той. — Наблизо е — до мястото на срутването — той отстъпи и ги пусна. Харлан изви покрай ограденото място и насочи колата към фургона. Меган въздъхна с облекчение, като видя паркирания черен джип.

— Тук е.

— И Франк е тук — каза Харлан, като видя Мерцедеса.

— Да — отвърна тя. Те се насочиха към фургона и щом завиха зад ъгъла му, чуха гласовете.

— ... е ли важно за теб? — казваше Дев с възмущение. — Та там загина човек, дявол да те вземе!

— Беше нещастен случай...

— Нещастен случай ли?! Нали ти казвах, че този участък не може да се изпълни без укрепването, че няма да издържи ако не се направи. Но ти продължи. Даже не го обезопаси, преди да насочиш проклетия шестдесеттонен камион. На пясъчен хълм, където и собственото ти тегло може да предизвика срутване!

— Твоите проклетни изисквания ни забавиха със седмици. Трябваше да поема този риск.

— Само че — чу се ясно гласът на Дев — не ти пое риска, а друг. И загина. Гласът му доби ледена нотка. — Аз бях там, Мейсън. Чух как се чупеха костите му и как пищеше и не можех да направя нищо, освен да държа ръката му, докато той умира.

Мейсън замълча, засегнат от тежките думи. Но скоро се съвзе.

— Той знаеше какво рискува. И му се плащаше твърде високо, за да го прави.

— Защо не кажеш това на вдовицата му, проклет да си! И на децата му — понижи глас Дев. — Господи, колко време аз самият съм бил безпомощен, когато гледах как се умира...

— Виж какво, Крос...

— Не се учудвам, че ме накара да си ида вчера. Ти си знаел, че ще вдигна аларма. Ако не бях минал след приема и не бях видял какво си наредил да направят снощи...

— Ти също си вътре, колкото и аз, Крос.

— Имаш много здраве! Аз ти казах какво трябва да се прави, за да бъде обезопасено. А щом ти си решил да не обърнеш внимание на моите съвети и на закона, отговорността е твоя. Включително и за смъртта на онзи човек — студено добави той.

Меган и баща ѝ изкачиха стълбите и спряха пред вратата.

— Хубаво, ами какво ще стане, ако аз не си спомня, че си ми казал за укрепване на този сектор? Ако геолога сгреша, грешката не е моя, нали?

Меган настръхна и тръгна напред, но баща ѝ я задържа пред вратата. След като бързо поклати глава, той отново се вгледа в мъжете, стоящи във фургона. Тя разбра, че той иска да чуе повече от разговора, преди да бъде забелязан. Меган се насили да стои неподвижно. Беше ѝ трудно, защото Дев изглеждаше ужасно. Той все още беше облечен с ризата и панталона от смокинга. Тя си спомни, че го чу да казва, че е дошъл на обекта направо от приема. Ризата беше оплескана с кал и кръв и тя се досети, че той се е върнал тук от болницата. Беше блед и се виждаше как стиска зъби от болка. С едната ръка се подпираше на бюрото. Другата му ръка бе притисната към гърдите, като че ли да облекчи болката от счупените ребра. Главата му беше бинтована и на бузата му имаше дълбока драскотина.

— Аз съм ти дал — внимателно отрони Дев, — писмени доклади за всеки етап от строителството. Включително и за дигата. И за

необходимостта от специално укрепване, преминаващо точно през този хълм.

— Интересно. Не съм виждал нищо за специални подпори.

Очите на Мейсън за секунда се насочиха към чантата, която носеше. Дев изглеждаше объркан, после поклати глава, като че ли да прогони болката. Леко се заклати и ръката му изпусна ръба на бюрото, където се бе хванал. Меган се напрегна, готова да се втурне към него, но баща ѝ отново я задържа. След секунда Дев се стабилизира отново.

— Значи така — каза той непроницаемо. — Затова си дошъл тук преди мен. Задигнал си моите копия от докладите.

— Какви доклади?

— Копеле такова...

— Този проект струва милиони, Крос. Много повече, отколкото можеш да си представиш. Аз нямам намерение да ги загубя.

— И затова си решил да предадеш мен.

— Би могъл и ти да заслужиш нещо...

Дев изруга рязко.

— Виж какво, знам, че имаш нужда от пари. Още плащаш онези болнични сметки за жена си, нали?

Дев се извърна рязко и изпъшка силно. Загледа се в Мейсън.

— Разбира се, че знам — каза Мейсън. — Аз винаги знам всичко за хората, които наемам на работа. Знаех в каква „дупка“ си. Защо съм избрал теб, а? Как мислиш? Знаех, че няма да устоиш на предложението и ще го приемеш — той изхъмка. — Никога не съм мислил, че ще излезеш такъв проклет буквоядец.

— Проклет да си!

— Ще ти дам една последна възможност, Крос. Ще направя така, че да си струва да ми помогнеш да се измъкна.

— Върви по дяволите!

— Ти губиш. Не забравяй, че имам влиятелни приятели. Без тези доклади не можеш нищо да докажеш.

Това беше последната капка, която преля чашата на търпението на Меган. Тя не можа да се сдържи и влезе. Харлан изглежда също бе чул достатъчно, защото я пусна. Дев я видя веднага.

— Меги... — прошепна той.

Мейсън хвърли през рамо поглед към нея, но не забеляза баща ѝ, стоящ все още в сянката на вратата.

— Какво по дяволите търсиш ти тук? — озъби ѝ се Мейсън.

— Млъкни Мейсън — каза Дев преди Меган да успее да отговори.

Мейсън се извърна към него.

— Не ми говори така, Крос!

— Това е последното, което ти казвам. И на целия ти свят.

— Това няма да ти донесе нищо добро — избухна Мейсън. — Нищо няма да можеш да докажеш. Ще трябва да се пребориш с мен. — Той заключи чантата си и я взе в ръка. — Така — добави с доволна усмивка — обърна се и се насочи към вратата, като бутна Меган. Тя залитна и се хвана за бюрото. Харлан Спенсър с едно възклицание влезе бързо в стаята. Но Дев беше по-бърз и скочи, като че ли не беше ранен. Мейсън дори не беше видял сенатора, когато Дев го хвана за ризата и го дръпна.

— Никога, никога — изрева Дев, — не си позволявай дори да я докоснеш! — Той погледна към Меган. — Добре ли си?

Грамадният мъж се дръпна. Дев се заклати, а Меган се хвърли с разперени пръсти, готова да издере Мейсън. Той се насочи към вратата, но спря като закован, като едва сега видя пред себе си намръщаното лице на Харлан Спенсър.

— Харлан — каза Мейсън, като се съвзе бързо и посочи с ръка към Дев. — Не би могъл да повярваш в това, в което той ме обвинява! Той е луд!

— Стига, Франк — отговори Харлан студено. — Мисля, че си имаш достатъчно други грижи.

— Аз? Той е човекът, който...

— Е наредил да се сложат по-тънки укрепващи пръти, за да спести няколко хилядарки, нали? — прекъсна го Дев с глас, пълен с мъка и яд. — И е увеличил разстоянията между бетоновите уплътнения, за да спести още малко и с това да прати по дяволите цялата конструкция, нали? Ами кой поръча циментовата пепел? Колко ти спести тя?

— Как смееш... Не можеш да го докажеш!

Дев се усмихна леко.

— Наистина не бях сигурен досега.

Мейсън изруга, като гледаше към Дев.

— Ти, копеле такова...

— Мълчи! — каза рязко Харлан. — Искам да чуя всичко.

Дев трепна и ръката му се насочи към счупените ребра. Коленете му се подгънаха. Меган се хвърли да му помогне, но успя само да го задържи, докато се облегне на бюрото.

— Кажи, Дев. Каква е тази история с пепелта?

— Стар номер е — каза Дев. — Заменят цимента с пепел от производството му — на четири чувала цимент, един чувал пепел. Никой не може да различи двата материала на пръв поглед. Изглеждат еднакво, на опипване са еднакви. Само че пепелта не се втвърдява както цимента — той погледна към Мейсън, който пушеше ядно, после се обърна пак към Харлан. — Няма да може да се открие, освен ако не се вземе проба — продължи мрачно Дев. — Вероятно след като проклетата сграда се срути и се наложи разследване.

— Това е абсурдно твърдение! От това никога няма да се срути една сграда!

— Не само от слабия бетон — съгласи се Дев. — Но като се добави и по-слабото укрепване, по-тънкото бетонно желязо... — гласът му заглъхна.

— Наистина ли опасността от срутване е толкова голяма, както започвам да вярвам? — попита Харлан.

Дев примигна. Очите му блестяха. Той отново се люшна и Меган го хвана здраво за ръката.

— Да — каза той най-после, като едва изричаше думите. — Мисля, че е точно толкова голяма...

— Това е глу...

— Съветвам те да мълчиш, Франк — каза грубо Харлан. — Ще ти се наложи да даваш доста обяснения и без това. И без да намесваме приятелството ни, бих те посъветвал да си намериш добър адвокат. И то бързо!

Мейсън като че ли щеше да получи удар. Беше се облегал на стената на фургона и изглеждаше съсипан.

— Ти не разбираш — каза той. — Трябваше да го направя. Бях обещал на кредиторите, че ще вървим по график и в рамките на бюджета. Че ще получат печалбите си по-рано. Само така успях да събера парите, за да осъществя обекта, заедно с проклетия ти парк, вместо частното игрище за голф, което те искаха.

— Значи си бил готов да рискуваш стотици невинни живота!

— Можеше никога да не се случи. Можеше да издържи години.

Харлан издаде неодобрителен звук. Той се обърна към Дев, но като видя пепелявото лице на младия човек, млъкна.

— Дев — каза загрижено Меган, изплашена от нарастващата му слабост и неравномерно дишане. — Да се върнем в болницата.

— Не!

Меган подскочи, стресната от резкия отговор.

— Но ти си ранен, трябва да те прегледат, трябва да си там, за да могат да те лекуват.

— Не — каза по-тихо той, но не защото беше по-спокоен, а защото гласът му отслабваше. — Аз само... трябва да... седна... за малко... — Той се обърна като че ли да седне, но изпусна едно тихо „По дяволите...“ и се смъкна на пода.

Меган се беше свила на голямото кресло в тъмната стая и гледаше мъжа, който най-последно беше заспал спокойно в леглото. Той се беше въртял дълго и неспокойно, беше се будил на няколко пъти със силно пъшкане.

— Ш-ш-ш — беше го успокоявала тя, като поставяше студената си нежна ръка върху челото му. — Успокой се, Дев.

— Меги? — гласът му беше прегракнал. Не повярва на ушите си.

— Разбира се — бе прошепнала тя. — Аз ще съм тук, до теб.

Тогава той бе заспал отново, вече спокойно и когато Меган се събуди от леката си дрямка, видя, че вече не лежи по гръб, а се бе обърнал настрани. По това тя разбра, че той най-последно е заспал спокойно и ще получи почивката, от която се нуждаеше толкова много.

— Знам, че трябваше да го закараме в болницата — беше казала на баща си, когато го доведоха в къщи, — но...

— Знам — бе отвърнал Харлан. — Сигурно мрази онова място най-много от всичко в този свят. Ще извикаме лекар в къщи, за да ни каже как да се грижим за него.

Меган бе положила Дев в леглото с всичката нежност, която бе насъбрала в себе си. И бе отказала да се отдели от него дълги часове. Баща ѝ я бе погледнал със странен израз на лицето си, но не бе казал нищо.

Когато Харлан се качи горе да я види, тя погледна часовника си и учудена разбра, че е вече следобед. Бяха минали няколко часа, откакто бяха пренесли припадналия Дев в стаята. Тя стана, за да се раздвижи. Когато Меган се доближи до леглото, баща ѝ я прегърна през раменете.

— Ти все още го обичаш, нали?

Меган повдигна глава и срещна очите му с твърд поглед.

— Да — отвърна тя без колебание.

Харлан се усмихна.

— Знаеш ли, може да не звучи съвсем по бащински, но аз съм доволен. Толкова се боях за теб, детето ми. Страхувах се, че никога няма да срещнеш човека, който да те накара да излезеш от тази черупка, която си беше създала — той погледна към Дев и после пак към нея. — Никога не съм предполагал, че ще простя на човека, който те нарани толкова жестоко, но... той е добър, Меган... Трябва да имаш силна воля, за да се противопоставиш на Франк по този начин...

— Знам — отвърна меко Меган.

Баща ѝ е наистина забележителен човек, помисли си тя. Той ѝ беше и баща, и майка от петнадесетгодишната ѝ възраст, и се бе научил да се справя с прищевките на малкото момиче. Ако е бил малко строг понякога, то е било, защото я е обичал. Единственият му грях беше, че я покровителствуваше повече от необходимото.

— Меги? — дрезгавата въздишка прекъсна мислите ѝ. Тя бързо се приближи и седна на края на леглото.

— Тук съм, любов моя.

Кафявите очи се бяха отворили, но погледът беше замаян. Той разглеждаше стаята и се смути, когато видя баща ѝ.

— Къде...

— У нас.

Той затвори очи и завъртя главата си върху възглавницата. При това възкликна болезнено. Ръката му се насочи към бинтованата глава, но падна безсилно обратно.

— Стой спокойно — помоли го тя. — Трябва да си починеш, Дев.

Очите му рязко се разтвориха.

— Мейсън?...

Меган погледна през рамо към баща си.

— Арестуван е — каза Харлан. Той поклати глава. — Не трябваше да се усъмня в думите ти, синко. Трябвало е да се сетя, че Франк може да има проблеми. Чудно, колко слепи ставаме, когато се отнася за близък човек.

— Знам — каза тихо Дев. Сега гласът му беше малко по-спокоен и той срещна погледа на Харлан без колебание. — Аз също не съм искал да помисля, че Мег би могла да забременее тогава.

Мег се изчерви, но Харлан го погледна с уважение.

— Аз не мога да осъждам твоите действия — каза той. — Узнах за ужасяващите обстоятелства. И това ми дава основание да те разбера. Поне аз...

— Да... — сурово отбеляза Дев. — Сигурно... Сигурно повече, отколкото заслужавам.

Харлан го погледна и кимна, после тактично излезе, за да ги остави сами.

Дев помълча малко. После попита.

— Защо ме доведохте тук?

— А къде другаде да заведе човека, когото обичам? — попита с дълбока въздишка Меган.

— Когато... какво? — Гласът на Дев звучеше като на малко момче, което не може да повярва, че е получило неочакван коледен подарък. Сърцето на Меган затуптя по-бързо.

— Обичам те — каза тя тихо.

— О, Господи, Меги... дори и след всичко, което ти сторих?

— Нека да го забравим, Дев. Открива ни се друга възможност — тя се пресегна и леко го погали по бузата. — Не използвахме първата. Нека да не провалим и тази.

— Можеш ли да ми простиш? Аз те изоставих... Разруших мечтите ти...

— Но ми даде Кевин — възрази тя меко. Дъхът на Дев спря. — Обичам те, Дев. Мисля, че винаги съм те обичала, даже и когато се опитвах да те мразя. Сигурно съм те обичала и тогава. Иначе защо ще реша да родя сина ти?

— Нашият син — отекна гласът на Дев.

— Ако така искаш... — започна тя, но гласът ѝ потрепери и тя млъкна. Боеше се да се надява, страхуваше се да повярва.

— Ако аз ли искам? — думите избликнаха от него с неочаквана страст. — Аз ли, ако искам? Мег, няма нищо друго на света, което да искам повече. Нищо!

— Тогава... значи ми прощаваш... За това, че не ти казах...

— Аз те разбирам, Меги — той присви устни. — Господ знае, колко основания си имала да не ми вярваш. Още повече, че се отнася до нещо толкова скъпо...

Меган най-последно въздъхна с облекчение.

— Ами Кевин?

— Аз не бих се бояла от него — каза спокойно Меган. — От няколко дни той ми говори само за теб. Той смята, че ти си чудесен — тя му се усмихна нежно и влюбено. — Не се тревожи. Както ти казваш, той е умно дете.

Тази усмивка запали ярък огън в сърцето му.

— Омъжи се за мен, Меги. Не искам да прекарам нито ден повече без теб и без моя син — думите се изтръгнаха от него бързо и настоятелно и я накараха да се усмихне.

— Обичам те — повтори тя горещо.

Дев я прегърна и я сложи до себе си.

— Това „да“ ли е?

— Да, да, да и пак да!

— Сигурна ли си? Нямах ли съмнения? Знам, че ще трябва да ти доказвам, че можеш да ми вярваш.

— Не се съмнявам — каза тя твърдо, като повдигна глава, за да срещне щастливия му поглед. — Всичко е забравено. Нали?

Той въздъхна дълбоко.

— Да. Но трябва да ми напомняш, че е така...

— Ще бъде!

Той я прегърна и повдигна ръка, за да я погали по косата. Те дълго лежаха така един до друг, наслаждавайки се на близостта.

— Мег?

— М-м?

— Ще трябва да ми помогнеш малко...

— Какво...

Той извърна глава и пошепна нещо в ухото ѝ. Меган се изчерви и се засмя весело.

— Дев! Баща ми е в къщи! Пък и ти си ранен...

— Не чак толкова... Пък и си мисля, че баща ти няма да се учуди, ако открие, че тази врата е заключена.

Тя се поколеба, а той продължи тихо.

— Нуждаем се от това, Мег. Не мога да го обясня, но...

Без да каже дума, Мег стана от леглото, а Дев я наблюдаваше как пресича стаята, за да заключи вратата. Дори и от разстояние можеше да се види, че ръцете ѝ треперят. Той се изпълни със съмнения. Дали тя още не беше сигурна? Не му ли вярва? Или не вярва още на собствените си чувства?

После тя се върна и спря пред леглото, за да се съблече. Ръцете ѝ още трепереха, но съмненията на Дев вече се бяха стопили. Сега, когато виждаше лицето ѝ и горещото желание, което излъчваха очите ѝ, той разбра с нарастваща радост, че го желаят и приемат. Че това всъщност я кара да трепти.

Той също трептеше. Всеки мускул в него се беше стегнал. Счупените ребра го боляха, но болката бе забравена, когато го заля възхищението от голотата на Меги.

Тя се приближи до леглото, после спря. С лека, съблазнителна усмивка вдигна ръце и разпусна косата си. Дев сподави възклицанието, което предизвика у него прекрасния ѝ вид.

— Меги... — Гласът му бе мек, дълбок и страстен. От този звук коленете на Меган омекнаха... Този глас ѝ доказа колко много се е лъгала... Меги не беше изчезнала. Тя само бе скрита дълбоко в нея. Там е чакала този мъж да се върне...

Тя се вмъкна внимателно в леглото, боейки се да не го заболи. Дев като че ли не се страхуваше от това. Той я привлече до себе си и започна да целува всяка частица, до която можеше да се докосне. Тя усещаше как той се извива от болка, когато докосне наранената си страна, но той не спираше ласките си. Тя разбра, че трябва да го пази от болката. Той вече не мислеше за себе си. Беше се подал на чувствата. Тя се привдигна на лакът.

— Мисля, че аз ще се справя по-добре — каза тихо.

Дев въздъхна.

— Прави каквото искаш с мен.

— По-скоро ще направя това, което ти желаеш — изчерви се Меган, но не можа да не се усмихне, когато той изпъшка. — Направлявай ме — настоя тя.

— Докосвай ме, Меги. Където и да е! Навсякъде!

Той въздъхна отново, когато пръстите ѝ докоснаха гърдите му, минаха върху бинтовете, а устните следваха пътя им.

— Господи, толкова дълго си мислех, че никога...

— Ще бъде така завинаги — отвърна му тя тихо.

Когато го целуваше по гърдите, тя усети, че той се раздвижи.

— Остави ме — прошепна тя — Нека аз да го направя...

Дев падна на възглавницата с тихо възклицание, но ръцете му останаха протегнати към нея. Меган усети, че той ѝ се отдава. Оставя я да прави с него всичко, каквото пожелае. Тази мисъл я изплаши, но тя реши да му достави цялото удоволствие, на което бе способна. Да му даде от себе си всичко, което пожелае и неговото, и нейното сърце.

Тя го докосваше и целуваше, изучаваше всеки сантиметър от тялото му. Опияняваше се от него, докато усети безпогрешно отговора, който плътта му изпращаше към нея. Дев простена.

— Моля те, Меги! Господи, моля те... сега! Не мога да издържам повече!

— Нито пък аз — отвърна Меги с нисък, хрипкав и страстен глас. С ръце върху бедрата си тя му позволи да проникне в горещата ѝ същност и потрепери от силата и топлината, която тялото му ѝ отдаде.

— Обичам те, Мег — каза бързо и настойчиво Дев. Беше му необходимо да го каже сега, преди да попадне във водовъртежа на чувствата, които го издигаха до небесата.

— Знам — отговори тя, инстинктивно, съзнавайки, че той се нуждае от това потвърждение много повече, отколкото от признанието ѝ в любов.

Дев се раздвижи въпреки усилието ѝ да го спре. Бедрата му се издигаха нагоре и той проникваше в нея дълбоко. Меган загуби дъх от удоволствието, което я заля...

Когато той се отпусна на леглото, тя остана до него така, притисната, чувствайки в себе си неговата жар.

„Прав е бил — помисли си тя — ние имахме нужда от това. От тези най-чисти и чудесни мигове на живота, които побеждават страха от смъртта.“

Когато Дев извика името ѝ и я притисна до себе си, когато почувства как сърцата им бият в едно, Меган разбра, че се е освободила от цялата мъка на миналото. Тя бе намерила отново

единствения мъж на света. Бащата на детето ѝ, бащата на децата, които ще им се родят. Беше го намерила и вече нямаше да го загуби. Щеше да го задържи завинаги. Като извика страстно името му, тя се притисна още веднъж към него и двамата се извисиха в пламъците на щастието.

ЕПИЛОГ

Харлан Спенсър неуморно кръстосваше стаята. Той погледна часовника на ръката си, после онзи, който висеше на стената, сякаш не вярваше на стрелките. После пак продължи да ходи.

Най-после вратата се отвори и той видя Дев облечен в зелени стерилни дрехи, рошав и измъчен.

— Меган?

— Добре е — въздъхна Дев. — Доколкото може...

— Винаги съм казвал, че ако бъдещето на човечеството зависеше от мъжете, то вече нямаше да съществува — каза той. — Е?

— Момиче! Второто най-прекрасно същество на света!

Тържественото лице на Харлан засия в широка усмивка.

— Момиче! Кевин си има сестричка! Да ме вземат мътните!

— Съмнявам се... — Харлан прегърна силно Дев.

— Гордея се с вас двамата!

— Благодаря ти. Но заслугата е на Мег. Аз само ѝ помагах. Тя сигурно е вече в стаята. Хайде, да отидем при нея.

Меган изглеждаше изморена и малко бледа, но щастлива. Тя подаде ръка на баща си, а другата на Дев.

— О, татко, тя е прекрасна! Видя ли я вече?

— Не още, детето ми. Ще отидем заедно с Кевин, щом го вземем от детската стая, но аз исках първо да видя моето момиче. Сигурна ли си, че си добре?

— Трудно беше, но Дев беше с мен.

— Да — отвърна с усмивка той. — И „много“ ти помогнах.

— Затова пък всеки пет минути ми се извиняваше, че съм забременяла от теб — засмя се Меган.

— Извинявах се, защото затова те болеше толкова много. Но не съм се извинявал за удоволствието, което си ми доставила...

— Дев! — Тя се изчерви, като чу смеха на баща си.

— Още повече — продължи Дев с нисък глас, изпълнен с обич, — че от любовта ни се роди такова хубаво момиченце.

— Така е. Тя е прекрасна! — Меган погледна баща си, после Дев. Той разбра намека, кимна и се обърна към Харлан.

— С твое разрешение — каза тържествено Дев, бихме искали да я наречем Катрин.

Харлан въздъхна и примигна бързо. Той гледаше към Дев и Меган със съмнително блеснали очи.

— Благодаря. И на двама ви! — стисна той още веднъж ръката на дъщеря си. — Майка ти щеше да се гордее с това.

— Аз също мисля така, татко. — Меган погледна към Дев. — И ако не възразяваш, бих искала второто ѝ име да бъде Елизабет.

— Мег, аз... — изуми се Дев.

— Моля те. Не защото ти е била жена, или защото е умряла твърде млада, а защото тя е била... твоят най-добър приятел.

— О, Меги... — Той повдигна ръката ѝ до устните си и я целуна. — Обичам те!

По-късно, когато бащата на Меган бе завел Кевин при бебето, Дев седна на леглото и отново целуна ръката на жена си.

— Донесъл съм ти нещо.

— Какво? — попита тя. — Какво повече от любовта, радостта и четирите най-щастливи години от живота ми? Какво повече от двете най-прекрасни деца на света?

Дев леко се изчерви.

— Благодаря — каза той с хрипкав глас и извади от джоба си един голям плик. — Говоря за ето това.

Тя отвори плика и остана с отворена уста.

— От университета казаха, че съжаляват, че няма да бъдеш на церемонията, но разбират, че при така стеклите се обстоятелства няма да бъде възможно...

Меган гледаше дипломата, написана е красиви букви. Това беше дългоочакваната диплома по изкуствата. Не можеше да повярва... Пет седмици след като се ожениха, тя се бе записала в университета. Дев беше убедил баща ѝ...

Това беше началото на новите взаимоотношения вкъщи. Беше началото и на най-натовареното, но и най-щастливото време от живота на Меган, след медения месец на Бахамските острови. Най-сетне бяха истинско семейство!

— Значи наистина я получих! — прошепна тя, като гледаше към скъпоценния документ. — Обичам те! Никога не съм била толкова щастлива.

— Аз пък не съм си и представял, че мога да бъда толкова щастлив. — Той я притисна в обятията си. — Ти спаси живота ми преди десет години, Меги. Не исках да живея, след като те напуснах. Ти имаше пълното право да ми отмъстиш... Но ми възвърна живота отново! Обичам те, Меги! Ще те обичам вечно!

Той я държеше в прегръдките си и беше абсолютно уверен, че любовта им, такава каквато е, наистина ще остане вечна...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.